

புடவு

ஊற்று-6 | நதி-9 | ஜனவரி - 2024 | திங்களிதழ்

ISSN : 2582-4015

தகவு

www.padaippu.com

கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

கதைகளைக்
கவிதைக்குள்
எழுதிக்கொண்டிருக்கக்
கூடாது..

படைப்பாளர் கவிதைக்காரர்
இளங்கோவுடனான நேர்காணல்

பாடல்பு

தகவு

கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

ஊற்று-6 | நதி-9 | ஜனவரி 2024

நிறுவனர் & நிர்வாக ஆசிரியர் :
ஜின்னா அஸ்மி

ஆசிரியர் :
ஆசியாதாரா

நிர்வாகக் குழு :
சகா(சலீம் கான்)
ஜெ. ராஜா ஜெயகரன்

தலைமை நிருபர் :
வலங்கைமான் நூர்தீன்

நிருபர்கள் குழு :
முனைவர் கோ.நித்தியா
க.சோ.திருமாவளவன்
கலிங்கப்பட்டி க.கருப்பசாமி

முதன்மை வடிவமைப்பாளர் :
கமல் காளிதாஸ்

வடிவமைப்பு :
ப.முகம்மது புலவர் மீரான்

ஓவியக் கலைஞர்கள் :
அழ.ரஜினிகாந்தன்
அன்பழகன்

படைப்புகள் மற்றும்
கருத்துக்களை அனுப்ப வேண்டிய
மின்னஞ்சல் முகவரி :
padaippugal@padaippu.com

அலுவலக முகவரி :
படைப்பு குழுமம்
அரசு பதிவுண் : 521/2018
#8, மதுரை வீரன் நகர்
கூத்தப்பாக்கம்
கடலூர், தமிழ்நாடு - 607002.
admin@padaippu.com
9489375575

நேர்காணல்கள் மற்றும்
கட்டுரையாளர்களின் கருத்துக்கள் அவரவர்
கருத்துக்களே. கதை மற்றும் கவிதைகளின்
கருத்துக்கள் கற்பனையே. படைப்பு தகவு
மின்னிதழின் கருத்துக்கள் அல்ல.

உள்ளே...

- தலையங்கம் -பக். 04
- கதைகளைக் கவிதைக்குள்
எழுதிக்கொண்டிருக்கக்கூடாது..
- படைப்பாளர் கவிதைக்காரன் இளங்கோவுடனான
நேர்காணல் -பக். 05
- கவிதைக்குள் கலந்திருக்கும் கதை
- மு.முருகேஷ் -பக். 20
- பிரான்சு நாடு என்பது ஈஃபிள் கோபுரம் மட்டுமல்ல
- இந்திரன் -பக். 25
- போட்டது போட்டபடி கெடக்கெ.. அப்படியே அவரு
கூடப் போயிருவேன்.. ஆமா
- அமிர்தம் சூர்யா -பக். 29
- நிஜமா.. கற்பனையா..
- கவிஜி -பக். 41
- வானவில் வண்ண மின்னல்
- ஆதிரன் -பக். 50
- முன்னோடியின் துணிவு
- ரா.அழகுராஜ் -பக். 54
- வழித்தடம் புதிதாய்ப் படைப்போம்!
- கவிஞர் ஏகாதசி -பக். 59

சிறுகதைகள்

- செவனம்மா
- செல்வகுமார் பேச்சிமுத்து -பக். 44
- சித்தன் கருப்பசாமி
- ஆண்டன் பெனி -பக். 35

கவிதைகள்

- ரகுநாத் வ
-பக். 34
- ஏ.நஸ்யுள்ளாஹ்
-பக். 34
- ஜா.பிராங்க்ளின் குமார்
-பக். 34

படைப்பு
உருக்கில் இணைப்பு

தலையங்கம்

வணக்கம்.

படைப்பு 'தகவு' அறுபத்தொன்பதாவது இதழ் உங்கள் கண்முன் பரந்து விரிந்திருக்கிறது.

இந்த இதழின் படைப்புகள் பல்வேறுபட்ட ரசனைகளுக்கு ஏற்றவகையில் அமைந்துள்ளன.

கிம் கி டுக்கின் திரைப்பாணி அலாதியானது. நிஜமும் மாயமுமாய்க் கலந்து உருவாகியிருக்கும் 3 அயன் என்ற திரைப்படம் குறித்த அலசலைக் கவிஜி நிகழ்த்தியுள்ளார். கதையின் கருவை, அதன் தத்துவப் போக்கை, திரைக்கதைவழி வாழ்க்கையின் மாயை குறித்து உணர்ந்துகொள்ள வைக்கும் திறனை விவரித்துள்ளது இந்த அலசல்.

ஒரு கவிதையை, ஒரு கவிஞரை எப்படி அணுக வேண்டும் என்ற புரிதலைத் தொடர்ந்து விதைத்துவருகிறது 'கவிதைக்குள் கலந்திருக்கும் கதை' தொடர். ஒரு கவிஞர் தனக்கு எவ்விதம் அறிமுகமாகிறார் என்றுதான் மு.முருகேஷ் தொடங்குகிறார். ஆனால் போகப்போக அக்கவிஞர் குறித்த ஒட்டுமொத்தத் தகவல்களையும் நமக்குள் செலுத்திவிடுகிறார். ஒற்றைக் கவிதைவழி, ஒற்றை நிகழ்வுவழி அல்ல.. ஒரு முழுமையான பார்வையை ஒரு படைப்பாளி குறித்து அளித்துவருவது இக்கட்டுரையின் சிறப்பு.

இருப்பதை அப்படியே எழுதுவதும் ஒரு இலம்தான் என்று ரியலிஸம் குறித்து விவரிக்கிறார் 'சட்டையை உரித்துக்கொள்ளும் பாம்பு' பகுதியில் அமிர்தம் சூர்யா. அதன் தோற்றம், பண்புகள், தமிழில் அதன் கூறுகள் அமையப்பட்ட படைப்புகள் என ஆழமான அறிமுகக் கட்டுரையாக உள்ளது.

இந்த உலகம் யாவருக்குமானது. பால் புதுமையருக்குமானதுதான். சமூக நிலையின் அடிப்படையில் அவர்களது நிலை என்னவாக இருக்கிறது.. என்னவாக இருக்கவேண்டும்.. எப்படி அவர்களைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று ஆதீரன் 'வானவில் வண்ண மின்னல்' பகுதியில் கூர்மையாக உரைத்துள்ளார். தொ.மு.சி. ரகுநாதனின் பஞ்சம் பசியும் நாவல் குறித்த விரிவான கட்டுரை இந்த இதழுடன் நிறைவுபெறுகிறது. கதைக்கரு, கதைச்சூழல், கதாபாத்திரங்கள் எனப் பல்வேறு கூறுகளையும் இக்கட்டுரை நுணுக்கமாக அணுகியிருந்தது.

படைப்பாளர் கவிதைக்காரன் இளங்கோவுடனுடனான நேர்காணல் இவ்இதழில் இடம்பெற்றுள்ளது. 'தனக்கான கதைசொல்லும் உத்திக்கேற்ற வாக்கிய அமைப்புகளை உருவாக்குவதில்தான் ஒரு எழுத்தாளன் பிறரிடமிருந்து வித்தியாசப்படுகிறான்' என்பதால் அதுதான் அவனுக்கான சவாலாகவும் அமைகிறது என்பது நுண்ணிய கருத்து. கவிதை எழுதுதலின் நுட்பம் குறித்துப் பேசுபவர் தற்கால இலக்கிய உலகம் குறித்தும் உரைக்கிறார். அடுத்த இதழிலும் இந்நேர்காணல் தொடரவுள்ளது.

பிரான்சு நாட்டின் தமிழர்கள், தமிழ்ப் பண்பாட்டு வாழ்க்கை, தமிழ் பேணப்படும் நிலை குறித்த இந்திரனின் கட்டுரை; உரிமைகள் மறுக்கப்படும் பெண் பிள்ளையின் துயரம், பெண்கள் தம் விலங்கைத் தாமே உடைக்க முற்பட வேண்டிய சூழல் குறித்த ஏகாதசியின் பாடல்கள் பிறந்த அனுபவங்கள் என இவ்இதழின் பகுதிகள் அமைந்துள்ளன.

கவிதைகள், கட்டுரைகள், தொடர்கள், அனுபவங்கள் என நிறைந்திருக்கும் இந்த மாதத் தகவின் அனைத்துப் பகுதிகளையும் வாசியுங்கள்.. விவாதியுங்கள்.. பகிருங்கள்.

நன்றி.

ஆசிரியர். ■

கதைகளைக் கவிதைக்குள்

எழுதிக்கொண்டிருக்கக்கூடாது..

- படைப்பாளர் கவிதைக்காரன் இளங்கோவுடனான நேர்காணல்

இளங்கோ என்னும் இயற்பெயரைக் கொண்ட கவிதைக்காரன் இளங்கோ கணையாழி திங்களிதழின் துணை ஆசிரியராகப் பணியாற்றுபவர். திரைக்கதை விவாதங்களில் முக்கியப் பங்காற்றி வருகிறார். தமிழ் இலக்கியத்திற்கு இவரின் பங்களிப்பு முக்கியமான ஒன்றாக இருக்கிறது. தனது நூல்கள் மற்றும் உரைகளின் மூலம் பெரும் வாசகர்களைக் கொண்டவர். ப்ரலியில் உறையும் நகரம், 360° இரவு, கோமாளிகளின் நரகம் என மூன்று கவிதைத் தொகுப்புகளை வெளியிட்டுள்ளார். ஏழு பூட்டுக்கள் எனும் நாவலையும் பனி குல்லா, மோகன் எனும் இரண்டு சிறுகதைத் தொகுப்புகளையும் வெளியிட்டுள்ளார். கவிதைக்காரன் இளங்கோவுடனான **நேர்காணல்..**

ஏழு பூட்டுக்கள் எனும் நாவலில் கதை, கதையின் கதை, கதைக்குள் கதை எனக் கட்டற்ற வெளிப்பாட்டுடன், அறிவியல், யோக தியான மரபுகள், ஜென், அறிவியல் புனைவு, காலம் வெளி பற்றிய கோட்பாடு, சினிமா எனத் தரவுகளை அடுக்கடுக்காகத் தங்கள் உடலோடு கதையாகச் சுமக்கும் கதாபாத்திரங்களை எவ்வாறு வடிவமைக்க முடிந்தது?

அனைத்திற்குள்ளும் ஓரளவிற்கு ஊடுபாவாக உடல், உள்ளம் என இரண்டுமாகவும் பயணிக்க முடிந்த காரணங்களே அதற்குரிய காரணமாக இருக்கலாம். நாவலுக்குள் கதாபாத்திரத்தினுடே வெளிப்பட்டிருக்கிற யோக தியானம் என்பது ஒரு மரபாக அல்லாமல் அதுவொரு சாமானியனின் அனுபவமாக, அதில் நிகழ்ந்திருக்க அல்லது நேர்ந்திருக்கக்கூடிய ஒரு பிசகாகவே அழுத்தம் கொடுக்க நினைத்து எழுதிப்பார்த்திருக்கிறேன். நீங்கள் குறிப்பிட்டுக் கேட்டிருக்கும் கதாபாத்திர வார்ப்புக்குள் ஒற்றை 'நான்' என்பதை உடல், மனம் இரண்டிலிருந்தும் பிரித்துவிட்டிருக்கிறேன். முன்னூற்றி அறுபது டிகிரியில் சுழன்று அவதானித்துக்கொண்டே இருந்தாகவேண்டிய அனைவருக்குமான பிறரின் 'நான்' வகைமையில் 'அது' வரும் என நினைக்கிறேன். ஆம், அந்த வகையில் நீங்கள் சொல்லுவதைப் போல இந்நாவல்.. கதை, கதையின் கதை, கதைக்குள் கதை எனக் கட்டற்ற வெளிப்பாட்டுடன் அனைத்தையுமே ஒரு 'பிளாக் ஹோல்' மாதிரி ஈர்த்துக்கொள்ள முயலுகிறது.

ஒரு நாவலுக்குத் தரவுகள், விவரணைகள், கதைகளை இணைக்கும் லாவகம் மட்டும் போதுமா?

போதாது. அனைத்து நாவல் வடிவங்களுக்கும் பொதுவான அடிப்படை என்று எடுத்துக்கொண்டால், அவற்றிற்குரிய

வாசக அனுபவத்தை நோக்கித்தான் அவை கட்டமைக்கப்படுகின்றன. வடிவம் என்பது நாவலாசிரியரின் தனிப்பட்ட தேர்வு. அதேமாதிரி வாசகருக்கும் வாசிப்புக்குரிய தேர்வு உண்டு. *Who is your reader?* என்கிற மிக முக்கியமான கேள்வியானது எழுத உட்காரும் ஒவ்வொருத்தரின் முன்பும் தீர்க்கமாக எழக்கூடும். எழுந்தாக வேண்டும். அது ஒரு *Rule*. எனவே, கதையாசிரியர் அதனை ஓர் ஆருடமாக, தீர்க்கதரிசனமாக முன்முடிவு செய்துவிட இயலாது. முன்னதாக, பெரும்புகழை அடையும் ஒரு நாவலாசிரியர், தன்னுடைய இன்னொரு படைப்பில் பின்னடைவைக் காணவும் வாய்ப்புள்ளது. பிசகு எங்கே ஏற்பட்டுள்ளது என்கிற சுயஅலசல் மாபெரும் சவாலுக்குரியதும் ஆகும்.

உங்களின் கேள்வியின்படி பார்த்தால், தரவுகளோ அவற்றையொட்டித் தொடர்கிற விவரணைகளோ கதையெனும் தளத்தில் கச்சிதமாக உட்காரவில்லையென்றால் எப்பேற்பட்ட லாவகமும் கைக்கொடுக்காது. ஒட்டுமொத்தமும் வெறும் டேட்டா பேலாக எஞ்சிவிடும் அபாயமுள்ளது. என்னுடைய ஏழு பூட்டுக்கள் நாவலையொட்டி இந்தக் கேள்வியை நீங்கள் கேட்டிருப்பதால், மேலே குறிப்பிட்டுள்ள அபாயக்கோட்டினை அறிந்தே வரைந்து.. அதன்மீது நடந்தும் பார்க்க எனக்குப் பிடித்திருந்தது. முதற்கண் அதுவொரு *Self-writing pleasure*. அதேவேளை, *Who is my reader?* என்பதில் என்னளவில் ஓர் அனுமானமும் உண்டு. அதன் தொடர்ச்சியில் இந்நாவலுக்கு *Until now, I have quiet enough feedback and hereafter yet to be*. அதற்கு அர்த்தம், வருங்காலத்திற்கும் சேர்த்தே காத்திருக்கலாம் என்றெல்லாம் இல்லை. நானற்றுப் போன பிறகும் தனக்கான வாசகரைச் சென்று சேர்ந்தாக வேண்டியது அதன் தலையெழுத்து. இங்கு இக்கணம் நானொரு கருவி மட்டுமே.

நாம் பார்த்திருக்க நாம் பங்குபெறவும் கூடிய நாம் கதாபாத்திரங்களாகவும்

கதைசொல்லிகளாகவும் இருக்கும் ஒரு மேடையைக் கதைவெளியாக்கச் செய்துள்ள உங்களின் முயற்சி துணிச்சல் மிகுந்தது. இதில் ஏற்படும் சவால்கள் என்ன?

நல்ல கேள்வி. இது நம் அன்றாடத்திலேயே இருக்கிறது. எப்படியென்று பின்னர் வருகிறேன். ஒரு வசதிக்காக இப்படி தொடங்கலாம். ஒரு மொழி, தொடர்ந்து பேசப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் வரை மட்டுமே அது உயிர் வாழும். தொடர்பேச்சு மொழிரீதியாகக் குறைந்துவிடாமலிருக்க, மெல்ல மெல்ல அருகிப் போய் மாயமாக மறைந்துவிடாமலிருக்க, அதே சமயம் அம்மொழி தம்மளவில் பெருகியபடியே இருக்கவும் வகுத்துக்கொண்ட ஏற்பாடுதான் குடும்பம் என்கிற அமைப்பு. அதிலிருந்து பெருக்கம் அடைகின்ற உயிர்தான் இனத்தின் சந்ததி. மொழிரீதியாகவே ஓர் இனம் வகைமைப்படுகிறது. அதனால்தான் அது தாய்மொழி. இது ஓரளவிற்குச் சரிதான் என நாம் ஒத்துக்கொண்டால், இத்தனை நூற்றாண்டுகளாக என்ன செய்து

வந்திருக்கிறோம் என்று பார்த்தால்.. விடாமல் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே இருந்திருக்கிறோம்.

நாம் பேசுவதை நிறுத்தவில்லை. சரிதானே? நாம் என்பது யார்? நம் முன்னோர். அவன் ஏன் பேசிக்கொண்டே இருந்தான்? அப்படி எதைப் பேசிப்பழகினான்? ஏன் அதைக் கைம்மாற்றிவிட்டான்? அதைத்தானே நாம் இன்று அறிவியலரீதியாக *as of now*, டி.என்.ஏ என்கிறோம்? அப்படியென்றால் அது என்ன டெக்னிக்? அது வேறு ஒன்றுமில்லை, கதைத்தல். ஓரிடத்திலிருந்து கிளம்பிப் போனது, பார்த்தது, நேர்ந்தது, உணர்ந்தது என அனைத்தையும் கோர்த்து மூத்தகுடி கதைத்தான் அல்லவா? அதன் வெவ்வேறு வடிவங்கள், வகைமைகள் என்பவை நூற்றாண்டுப் பழக்கத்தின் பிரம்மாண்டமான மரபணு தொடர்ச்சியாகும். எனவே, கதைசொல்லி மிக முக்கியமானவன். நம் அனைத்து ஆச்சரியங்களையும் கண்டடைதல்களையும் கதைகளின் வழியாக மட்டுமே கடத்திக்கொண்டிருக்கிறோம். பேச்சுமொழி எழுத்து மொழியாக உருமாற்றம்

காணும்போது வேறு வகையான பயிற்சிகளை வந்தடைந்திருக்கிறோம்.

வாய் மற்றும் மூளை என்பதிலிருந்து பை-பாலாக மூளைக்கும் கைகளுக்குமான தொடர்பிற்கு மெதுவாகப் பழகியிருக்கிறோம். உயிர்ப்பிழைப்பிற்கான வேட்டை மற்றும் வேளாண்மைக்குரிய உழைப்பையொட்டிய மாற்று உழைப்பைக் கைவிரல்களுக்குப் பழக்கிக்கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தமாகப் பேச்சுமொழியை எழுத முனைந்தபோது உருவாயிற்று. கதை சொல்லுவது, கதைகளைப் புனைவது, கற்பனையைக்கூட்டி வளம் சேர்ப்பது யாவும் வாயிலிருந்து நழுவிக்கைவிரல்களுக்கு வரும்போதே கதாபாத்திரங்களை வார்ப்பதில் எழுத்துரீதியாக ஒரு சவால் உருவாகத்தானே செய்யும்?

விதவிதமான கதை சொல்லும் முறைகளை எழுதிப் பார்க்க விரும்பிய ஆதி விருப்பத்தின் ஒரு நினைவு மீட்டல்தான் இந்நாவலில் ஏழு பூட்டுக்களாகப் பூட்டிக் கிடக்கிறது. தனக்கான கதைசொல்லும் உத்திக்கேற்ற வாக்கிய அமைப்புகளை உருவாக்குவதில்தான் ஒரு எழுத்தாளன் பிறரிடமிருந்து வித்தியாசப்படுகிறான். அதனை உருவாக்குவதே இன்றைய சவாலாகவும் இருக்கக்கூடும். அந்தச் சவாலை நான் எனதளவில் எவ்வெப்போதும் விளையாட்டாகக் கையாள முயன்றதுண்டு. ஆனால் அதிலிருக்க வேண்டிய, எழுத்தாளனுக்கென்றே இருந்தாகவேண்டிய பொறுப்புணர்ச்சியைத்தான் மிக முக்கியமான சவாலாகக் கருதுகிறேன். அந்தச் சவாலைப் பிரத்யேகமாக மதிக்கக் கற்றுக்கொள்வதுதான் எழுத்தில் முதற்கண், ஆகச் சிறந்த பாடம் என்பேன்.

அதுவேகூட இன்றைய சமகாலத்தில் புதியவர்களுக்கான சவால் என்பேன். கற்றது கைம்மண் அளவு. அனைத்து மாஸ்டர்களுக்கும் வணக்கம்.

கவிதை எழுதுவதில் வாசிப்பதன் பங்கு என்ன? கவிதை எழுதுபவர்கள் பிற இலக்கிய மற்றும் கவிதை நூல்களை வாசிப்பது எந்த அளவுக்குக் கவிதை எழுத, எழுதிய கவிதையைச் செழுமைப்படுத்த, செப்பனிட உதவுகிறது?

இயற்கையில் யாவற்றையும் காண்பது. காண்பனவற்றிலிருந்து அவதானிப்பது. அவதானித்தவைகளைக் குறித்து வியப்பது. வியப்பின் நீட்சியில் சிந்திப்பது. இதுவொரு சுழற்சி நிலைப்பாடு. கவிதைத் தருணங்களை அனுபவங்கொள்வதற்கான அடிப்படை என்று இவற்றை வரிந்துகொண்டேமேயானால்.. புத்தியில், கையில் சொற்பமான மொழிவளம் இருக்கும்பட்சத்தில், கவிதையெனும் தொடக்கநிலை வடிவமும் தெரிந்திருக்கும்பட்சத்தில் குறைந்தபட்சமாக ஓர் எளிய கவித்துவம் கவிதையாக வெளிப்பட்டுவிடும். அதுவே போதுமென்று தேங்கிவிடுபவர்களுக்கு ஒரு குழப்பமும் கிடையாது.

யாரொருவர் பிற கவிதைகளை வாசித்துவிட்டு இதுபோல் ஏன் நம்முடையது இல்லை? என்று நினைக்கிறாரோ அவர் அடுத்த கட்டத்திற்குத் தன்னுடைய பயிற்சியை எடுத்துப் போக விரும்புகிறார் எனச் சொல்லலாம். அப்படியானவர்களுக்குப் பயன்படுகிற புதிய வடிவிலான கவிதைப் படைப்புகளும்.. அவற்றைக் குறித்த உரையாடல்களும்.. சமகாலக் கவிதை சார்ந்த கட்டுரைகளும்.. புத்தகங்களும்.. வாசிப்பின் அவசியத்தையும் அதன் நோக்கத்தையும் நிச்சயமாக வலியுறுத்தும். அவை, வாசிப்பு மனத்தின் சிந்திக்கும் திறனை, அவதானிப்பு முறையைச் செழுமைப்படுத்தும். இது நடந்தாலே பின்னதும் நடக்கும். தொடர் முயற்சியும் மாற்றத்திற்கான காத்திருப்பும் பொறுமையும் முக்கியமாகும்.

வாசகசாலை இலக்கிய அமைப்புடனான

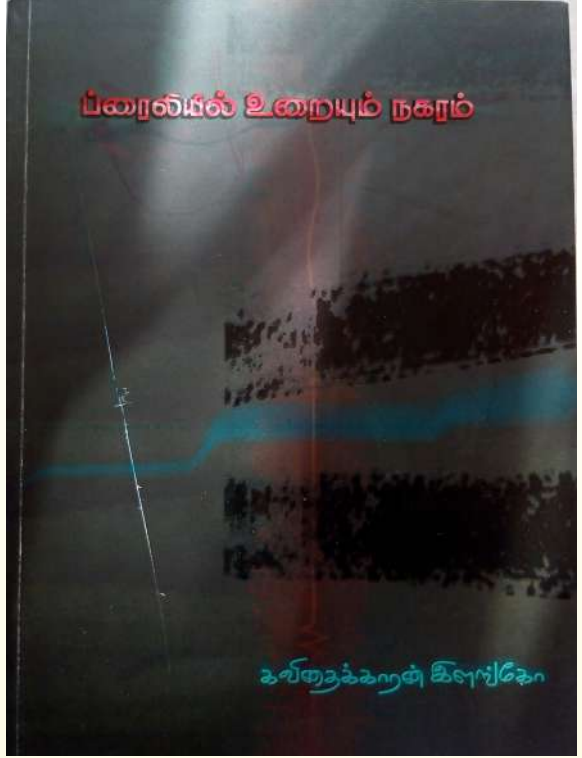

உங்கள் தொடர்பு, அவ்வமைப்பில் நீங்கள் பங்கேற்ற இலக்கியக் கூட்டங்கள், உங்கள் வாசிப்புப் பழக்கத்தில் படைப்புகளின் உருவாக்கத்தில் அவர்களின் பங்களிப்பு குறித்த விவரங்கள், அக்கூட்டங்களில் பங்குபெற்றவர்களுக்கு நீங்கள் கொடுத்த வழிகாட்டுதல்கள், விமர்சனங்கள், பாராட்டுகள் பற்றிச் சற்றே விளக்கமாகக் கூறுங்களேன்..

ஒரு பறவையின் கோணத்தில் தொடங்கவேண்டுமென்றால் இலக்கியச் சூழலில் வாசகசாலை கலை இலக்கிய அமைப்பின் முக்கியத்துவம் என்பது பொதுவில், ஓரளவிற்கேனும் அனைவரும் அறிந்ததே. அவ்வமைப்பின் ஆதாரமாக இரண்டு நண்பர்கள் துடிப்புள்ள இளைஞர்கள். அவர்கள், கார்த்திகேயன் மற்றும் அருண். அவர்களுக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் உள்ள இலக்கிய ஈடுபாட்டின் காரணமாக.. அதன் நீட்சியாக முன்னெடுத்த ஒரு ஐடியாதான் வாசகசாலை என்கிற கலை இலக்கிய அமைப்பு. அதில் இணைந்து பணியாற்றும் நண்பர்கள் ஒவ்வொருவரும் அதனுடைய அடிப்படை உறுப்பினர்கள். அவர்களிடம் முதற்கண் என்னை ஈர்த்தது எதுவென்றால் அமைப்பினைக் கச்சிதமாகத் திட்டமிட்டு, நிதானமாக வளர்த்தெடுத்து நாளது தேதி வரையில் வந்திருப்பதில் உள்ள நிர்வாகத்திறன் ஆகும். கொரோனா காலத்திலும் அவர்கள் இணையம் வழியாக வாசகர்களை ஒருங்கிணைத்துச் செயல்பட்டதெல்லாம் அவர்களின் தனித்த சாதனைப்பட்டியலில் இடம்பிடித்திருப்பவை.

நோக்கம் தெளிவாக இருக்கும்போது இலக்கு துல்லியமாக இருக்கும் என்பார்கள் அல்லவா. அது அவர்களிடத்தில் உண்டு. இந்நெடிய பயணத்தில் அனுபவங்கள் முன்னும்பின்னுமாக இருக்கலாம். Trial & Error-இல்.. Trouble shoot-கள் இருந்தே தீரும். சரி, அடுத்தது என்ன? என்கிற உடனடி மாற்றுத் திட்டங்களை உருவாக்கி இலக்கை நோக்கிய பயணத்தைத் தொடர்வது முக்கியமல்லவா.

இவை அனைத்திற்கும் இலக்கியச் சூழலில் சமீபத்திய உதாரணமாக இருப்பதாக, வாசகசாலை அமைப்பின் செயல்திறன்களைப் பக்கத்திலிருந்து பார்க்கிறவன் என்கிற விதத்தில் அவதானித்து வருகிறேன். எதிலும் எங்குமே நான் ஒரு Outsider தான். நான் இங்கே சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற ஒவ்வொன்றும் என்னுடைய அவதானிப்புகள் மட்டுமே.

அவர்கள் பன்முகத்தன்மையோடு இயங்குகிறார்கள். கலை சார்ந்த அனைத்துமே அவர்களின் பாடுபொருள். குறிப்பாக இலக்கியம் மற்றும் மீடியாவும் கூட அவற்றில் சேர்த்தியாகும். அதிலே 'திரைக்களம்' என்கிற கிளைப்பிரிவு ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டுத் திரைப்படங்கள், குறும்படங்கள், வெப்-சீரிஸ்களும் கலை இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கானவையாகச் சேர்ந்திருக்கின்றன. எண்ணற்ற இளைஞர் கூட்டத்தை வாசகசாலையின் இக்கூட்டங்களில் காணலாம். அதில், நானொரு தொடர்ந்த

பார்வையாளனாகக் கலந்துகொள்ளும்போது நிறைய அறிமுகங்கள் எனக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன.

குறிப்பாக அவர்களின் மாதாந்திரக் கதையாடல் நிகழ்வில் நேரிடைப் பரிச்சயமாக என்னுடைய தனிப்பட்ட பங்கெடுப்பு தொடங்கியது எப்போதென்றால்.. என்னுடைய 'யாத்திரை' என்கிற ஒரு சிறுகதை 2020, டிசம்பர் மாதம் கணையாழி இதழில் அச்சாகியிருந்தது. ஜனவரி 2021 மாதத்திற்கான கதையாடல் நிகழ்விற்கு அக்கதையையும் அவர்கள் தேர்ந்தெடுத்திருந்தார்கள். அந்நிகழ்வில், மாதாமாதம் நான்கு அல்லது ஐந்து சிறுகதைகள்

பேசுபொருளாக எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. வாசகசாலையின் கதையாடல் நிகழ்வில்போது 'பழைய டிஸ்கூன் பாணியில்' அனைவரும் வட்டமாகத் தரையில் உட்கார்ந்து உரையாடுவார்கள். அங்கே மேல், கீழ் அடுக்குகள் கிடையாது. வாசகப்பார்வையாகக் கதைகள் குறித்த அபிப்பிராயங்களைப் பேசுவதற்கு ஏற்பாடாகியுள்ள வாசகர்கள் தங்களின் வாசக அனுபவத்தை முதலில் பகிர்ந்து கொள்வார்கள். அதனைத் தொடர்ந்து பார்வையாளர்கள் அதே கதையை வாசித்துவிட்டு வந்திருந்தால் அவர்களின் கருத்தையும் அனுபவத்தையும் பகிர்ந்துகொள்ளலாம். அதுவொரு ஜனநாயக முறை. ஒருவேளை, சம்பந்தப்பட்ட எழுத்தாளரும் கலந்துகொண்டிருக்கும் பட்சத்தில் கதையைக் குறித்த கேள்விகள் ஏதேனும் இருந்தால் எழுத்தாளரிடம் அவை கேட்கப்பட்டு அவரிடமிருந்து பதில்களைப் பெறலாம். அல்லது மேற்கொண்டு தன் கதையைக் குறித்த அனுபவத்தை விருப்பமிருந்தால் எழுத்தாளருமே தாமே முன்வந்து பகிர்ந்தும் கொள்ளலாம். அது என்னைப் போன்ற பார்வையாளர்களுக்கு உவப்பான ஒன்று என்று கருதுகிறேன்.

பேசுவதற்கான இந்த Space-ஐ வாசகசாலை தம் அனைத்து நிகழ்வுகளிலும் தொடர்ந்து உருவாக்கித் தந்துவருகிறது. அதனையொரு முக்கியமான Movement என்றும் கருதுகிறேன். அது, நிறைய Perceptions-களைப் பெறுவதற்கான ஒரு வெளி. எத்தனையெத்தனை பார்வைக்கோணங்கள் வாசகர்களிடமிருந்து, பார்வையாளர்களிடமிருந்து கிடைக்கின்றன! நிறைய இளைஞர்கள், வெவ்வேறு கலைத்துறை சார்ந்த ஆர்வலர்கள் தத்தம் எண்ணவோட்டங்களைப் பகிர்ந்துகொள்வதற்கான அந்த Space-ஐ உள்பூர்வமாக மதிக்கிறேன்.

அதனூடே என்னை அணுகி என்னிடம் உரையாடலை நிகழ்த்தும் பல

புதியவர்களுடனும் என்னால் இயன்ற விஷயங்களைத் துளி தயக்கமுமின்றி முழு உற்சாகத்துடன் பகிர்ந்துகொள்கிறேன். அதனை, வழிக்காட்டுதல் என்று அடையாளப்படுத்த மாட்டேன். நானறிந்து கொண்டே இருப்பவற்றைக் கைமாற்றி விடுகிறேன். மறுசந்திப்பில் அவர்கள் புதிய கேள்விகளோடும், புதிய தகவல்களோடும் வரும்போது அதன்வழியாகப் புதியவற்றை நானும் கற்றுக்கொள்கிறேன். இந்தத் தகவல் பரிமாற்றங்கள் அறிவுத்தளத்திற்கு நகர்ந்து செயல்பட அதுவொரு ஊக்கச்சக்திக்குரிய சந்தர்ப்பமாகவும் உருமாற்றம் அடைகிறது.

நான் என்னளவில் பலவிதப் பலன்களை வாசகசாலையின் பன்முகக் கலை இலக்கியச் செயல்பாட்டினோடு இணைந்து அடைந்துள்ளேன். என்னைக் கொஞ்சம் பர்சனலாகப் பட்டை தீட்டிக்கொள்வதற்கு அக்களம் எப்போதும் எனக்கானதாக இருக்கிறது. அவ்வப்போது வாசகசாலை மேடையின் போடியம் முன்னே நின்று சிறப்புரை ஆற்றும்படியும் அன்புடன் பணிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். ஒவ்வொருமுறையும் அதனை ஆழ்ந்து உணர்ந்து அனுபவித்தே நிகழ்த்தியும் வருகிறேன். வாசகசாலை கூட்டங்களில் நான் பேசிய யூ-ட்யூப் வீடியோக்களே கணிசமாக உங்களுக்குக் காணக்கிடைக்கும். என் கண்முன்னே இருப்பவர்கள் நாளைய தலைமுறையினர். Obviously அவர்கள்தான் நம்முடைய Near future reflection point. அதில் எனக்கு எள்ளளவும் சந்தேகம் கிடையாது. வருங்காலத்தில் அவர்களிடமிருந்து நாம் பெறவிருக்கிற படைப்புகளுக்கு இன்றைய பொழுதில் நம்மளவில் நாமும் ஒரு சிறு காரணமாக இருப்பதில் மகிழ்ச்சிதான்.

நிறைய புதியவர்கள் வாசகசாலை அமைப்பின் வழியாகக் கலை இலக்கிய வெளிகளில் வெளிப்பட்டிருக்கிறார்கள். எழுத்தாளர்கள், பேச்சாளர்கள், கட்டுரையாளர்கள், கவிஞர்கள்

உருவாகியிருக்கிறார்கள். இணைய இதழாகத் தொடர்ந்து செயல்பட்டு வருகிற வாசகசாலை.காம் பதினைந்து நாட்களுக்கு ஒருமுறை பதிப்பிக்கப்படுகிறது. அதிலும் புதியவர்களை அடையாளங்காணவே முக்கியத்துவம் தரப்படுகிறது. அது அவர்களின் கொள்கை. எனக்கு அது பிடித்திருக்கிறது. நிறைய நண்பர்கள், தம்பி தங்கைகளைப் பெற்றிருக்கிறேன்.

வாசகசாலை அமைப்பு வருடத்திற்கு ஒருமுறை பல பிரிவுகளில் வாசகத் தேர்வாகப் படைப்பாளிகளை அடையாளப்படுத்தும் விதமாக விருதுகளையும் வழங்கத் தொடங்கியிருக்கிறது. ஒரு முழுமையான கலை இலக்கிய அமைப்பாக வாசகசாலையை உணர்கிறேன். முற்றிலும் புதியவர்களுக்குப் பரிந்துரையும் செய்கிறேன்.

பிற இலக்கிய வட்டங்களில் இருக்கும் எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்களுடனான உங்கள் தொடர்புகள், கருத்துப் பரிமாற்றங்கள், உரையாடல்கள் பற்றிக் கூறுங்களேன்..

என்னுடைய எழுத்து, பேச்சு இரண்டிலும் ஒத்துப்போகிற ஒத்த கருத்தும் நுணுக்கமான பார்வையும் உள்ள எந்தவொரு கலை இலக்கியவாதியோடும் குறைந்தபட்ச உரையாடலுக்கான ஒரு தருணம் தாமாகவே அங்கே உருவாகிவிடும். அதற்கான காலச்சூழலும் மன ஒத்திசைவும் நேரத் தயவும் இருக்கும்போது மிக இயல்பாக அது நிகழும். அப்படியான ஓர் உணர்வுதான் எனக்கு இதுவரையில் அனுபவமாகியுள்ளது. அதே அனுபவத்தை என்னிடமிருந்து சம்பந்தப்பட்டவர்கள் பெற்றார்களா என்பதை அவரவர்கள் சொன்னால் மட்டுமே உலகம் அறியும். குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்போது எவர் பெயரேனும் விடுபட்டுவிடும் என்பதால் இங்கே சொல்லவில்லை.

மற்றபடி, எனக்கு உடன்படாத இடங்களில், உடன்படாத நபர்களோடு

தேவையின்றி வாயைத் திறப்பதுமில்லை.. தனிப்பட்ட கருத்தை வெளிப்படுத்துவதும் கிடையாது. இருந்தாலும்கூட பொதுவான மாற்றுக்கருத்தை அவசியப்பட்டால் இடம், பொருள், ஏவலைப் பொறுத்து வெளிப்படுத்திட தயங்கியதும் கிடையாது. ஆனாலும் பெரும்பாலும் *At those moments, I'm just an observer.* இதனை, என்னையறிந்தவர்கள் நன்கறிவர். செவியிரண்டும் கேட்கக் கடவது.

சிக்கலற்ற வடிவத்தில், சொற்களை இறைக்காத, காட்சிகளை 70 MM திரை போல் முழுமையாக நிரப்பாமல், சம்பவங்களைச் சொல்லியும் உரையாடல் வழியாகவும் உளவியல் அடிப்படையைக் களமாகக் கொண்டிருக்கும் கதைகளை எப்படி வடிவமைக்கிறீர்கள்?

அதுவும் நம்முடைய அன்றாடத்தின் ஒரு Default பகுதிதான். நின்று உற்றுக் கவனிக்கவும் அதையே உள்ளூக்குள்ளே Process செய்துபார்க்கவும் கொஞ்சம் மெனக்கெட

வேண்டும். கூடுதல் அக்கறையோடு பயிற்சி செய்துகொள்ள வேண்டும். (அதெல்லாம் தொடக்கநிலைக்கு மட்டுமே) பிறகு சித்திரமும் கைப்பழக்கம்தான்.

நீங்கள் ஒரு வழக்கறிஞர் இல்லையா திருமாவளவன்? இந்தியன் பீனல் கோடை எப்படி இவ்வளவு நுணுக்கமாக நினைவில் வைத்திருக்கிறீர்கள்? என்று கேட்டால் என்ன பதில் சொல்லுவீர்களோ அதையேதான் நானும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறேன். இயல்பிலேயே எனக்கு உளவியல் துறையில் ஆர்வமும் ஈடுபாடும் உண்டு. கலைஞனுக்குக் கொஞ்சம் Madness இருக்க வேண்டும் என்று பல முன்னோர்கள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகச் சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். அது நோயாக மாறுகின்ற இடமும்.. மாறாமல் தப்பிக்கிற இடமும் மனிதனை எங்கெல்லாம் நிறுத்திவைத்துப் பார்க்கிறது என்கிற அவதானிப்புக்குப் பயன்படுகிறது. அதனைச் சுயத்திலிருந்தே தொடங்கிடப் போதுமான காரணங்களை இந்த வாழ்வு எனக்குத் தந்திருக்கும்போது, நானொரு தனிமனிதனின் பிரதிநிதியாக நின்றபடி சமூகமனிதனுக்கு வக்காலத்து வாங்கப் பிரியப்பட்டுவிடுகிறேன்.

எதைச் சொல்லுவதற்கும் கொஞ்சம் கூடுதல் நேரம் எடுத்துக்கொண்டு காத்திருக்கும் பொறுமை என்னிடம் இயற்கையாகவே அமைந்திருப்பதும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். எழுத உட்காரும்போது ஒரு பிரதிக்காக அடைமழை போல உள்ளேயிருந்து பொழிந்துவிடுகிற சொற்கூட்டங்களை, உணர்வுரீதியாகவே தடுப்பது கிடையாது. அப்படி தடுப்பது என்பது, எழுதும் கலையின் அடிப்படைக்குப் புறம்பானது. அப்படி பொழிந்து முடிந்தபிறகு அவற்றைக் குறைக்கும் பொருட்டு இரக்கமற்று வெட்டி எறியும் இடத்தில்.. வாக்கியங்கள் கொஞ்சங்கொஞ்சமாகச் செறிவுறுவதைப் பார்க்கப் பார்க்க அடைகிற Orgasm உணர்வு அசாதாரணமான ஒன்று. அதுவே ஒஷோ

சொன்ன 'காமத்திலிருந்து கடவுளுக்கு' என்கிற பதமாகவும் இருக்கக்கூடும். அதாவது என்னளவில்.

படைப்பின் மூலப் பிரதி தம்மை நிறுத்திக்கொண்ட பின்னே, சொற்களைக் குறைத்தல் அல்ல. நீக்குதல். அதுவே சரி. ஆனால், படைப்பின் ஆதார உணர்வைச் சிதைத்திடாமல் அதனைச் செய்யும்போதுதான் அதுவொரு On process operation. இல்லாவிட்டால் கசாப்பு. அதற்கும் நறுவிசு வேண்டுமய்யா.

அதுவே என் சொந்தப் படைப்பிற்கு என வரும்போது எனக்கு இருக்கிற சுதந்திர உணர்வு என்னோடு விரிவடைந்து.. சுருண்டு.. மேலே, கீழே என அலைந்து பார்க்க அனுமதிக்கும். சிம்பிளாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், அப்போது, 'நான்' அதுவாகவே மாறுவது.

சிறுகதை இலக்கிய வடிவத்தில் கவனத்துடன் ஈடுபட்டுள்ள இளம் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள், சமகாலத்தின் குரல்களாக ஒலிக்கின்றனவா?

ஆம். நிச்சயமாக ஒலிக்கின்றன. ஆனால், அவரவருக்கான வடிவுகளில் பின்னணிகளிலிருந்து ஒலிக்கின்றன. சார்புகளற்ற, படைப்புரீதியான, பொதுப்படையிலான ஓர் அடிப்படை டிஸ்கஷன் இல்லாமல் போகும்பட்சத்திலும்.. அதனுள்ளே அவசியப்படுகின்ற ஒரு Interpretation & Intervention இல்லையெனும்போதும் அதுவே ஒரு Cliché –வான சமகாலக் குரல் என்பதாகத் தொடர்ந்து ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிற அபாயமும் உண்டு. அது போதாது. இன்றைய சூழலுக்குப் பன்முகத்தன்மையான குரலாக அது ஒலிக்கவேண்டும்.

நான் உங்களிடம் ஒன்று கேட்கிறேன் திருமாவளவன். சமகாலம் என்பது என்ன? அரசியல்தானே? அது முழுமுற்றான இலக்கியத்திற்குள் ஒலித்திடத்தயங்குவதையும் காண முடிகிறதா அல்லவா? அது ஏன்? சரி.. இங்கே அதற்கான கறாரான நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகின்றவரையில் அதன் ஒலி

சன்னமாகத்தான் இருக்கும்.

வெறும் நியூஸ் பேப்பர் / இன்டர்நெட் தகவல்கள் மட்டும் போதாது. நம்முடைய உலகளாவிய பார்வையைக் கையகலத்துக்குள் மட்டுமே உருட்டிக்கொண்டிருப்பதில் தொழில்நுட்பம் வேண்டுமானால் தம் நுகர்வாளர்களின் பொருட்டு தத்தம் சந்தைப் புள்ளிவிபரங்களை ஈ.ஸி.ஐ கோடுகளைப் போல X-axis Y-axis அளவுகளில் வரைந்து காட்டிப் பெருமைப்பட்டுக்கொள்ளலாம். ஆனால், ஓர் எழுத்தாளராகச் சமூக அடையாளம் கோரும் மனித மூளை அதனைச் செய்யலாகாது.

இதெல்லாம் அறவே கிடையாது என்பதற்குப் பதிலாக 'உள்ளேன் ஐயா' என்கிற அட்டென்டென்ஸ் கணக்கில்.. ஏதோ.. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகக் குரல்கள் ஒலிக்கின்றன. அது போதவே போதாது. வெறும் மொழிவளமோ அழகியலோ மட்டும் இலக்கியத்திற்குப் போதாது என்கிறேன். 'உணர்வுரீதியாக..' என்கிற பெயரில் அழகியல் விவரணைகளோடு மட்டுமே எஸ்கேப் ஆகுவது என்பது பரிசீலனைக்குரியது. இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் இதுகுறித்து விரிவாகப் பேசுவோம் திருமாவளவன்.

வாசகர்களுக்கான ஒரு கவிதை எவ்வாறு இருக்க வேண்டுமென நினைக்கிறீர்கள்? கதைகளைப் போல விவரித்து விரிந்து செல்லும் பல கவிதைகள் இறுதியில் ஒரு திருப்பத்துடன் முடிந்துபோகலாமா? அதன் பின் தொடர வேண்டுமா?

கதைகளைக் கவிதைக்குள் எழுதிக்கொண்டிருக்கக்கூடாது. அதற்குத்தான் சிறுகதை என்கிற வடிவம் இருக்கிறதே. நீங்கள் சொல்வதைப் போல.. இறுதியில் ஒரு திருப்பம் என்பதெல்லாம் அயல்தேசத்து சிறுகதை மன்னன் O.Henry-யின் பாணிதானே. அது, கவிதை வடிவத்திற்குள் வந்து சீரழிந்துகொண்டிருப்பதெல்லாம் கொடுமை என்பதைத் தவிர வேறு என்னவென்று சொல்லுவது? இதற்கு மாற்று என்ன எனத்

தேடித் தெரிந்து கண்டடைந்துகொள்ள வேண்டும். அல்லது அட்லீஸ்ட் யாரிடமாவது விசாரித்தாவது அறிந்துகொள்ள வேண்டும். இரண்டும் நடக்கிறதா என்பது சந்தேகமே.

ஒரு தொடக்கநிலையாக.. கவிதை எழுதிப் பழகுகிற ஒருவரை இந்தப் பாணி நிச்சயம் அனுமதிக்கும். அதையே அவர் தொடர்ந்து செய்தபடி அதுவே ஒரு தனித்த அங்கீகாரமாகவும் மாறும்போது.. உள்ளபடி சொல்லப்போனால் அதனைத் தாண்டிப் போகத் தெரிந்திருக்கும் வாசகருக்கு அதில் எந்தப் பிரச்சனையும் கிடையாது. அப்படியான வாசகர் உருவாகிவிட்டாலே போதும் என்று கருதுகிறேன்.

அதனை மனதில் நிறுத்தி மட்டுமே கவிதையியல் குறித்த கட்டுரைகளை என்னுடைய தனிப்பட்ட அனுபவத் தொடர்ச்சியில் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன். அவை சர்வநிச்சயமாக நவீனக் கவித்துவத்தை அணுகி வாசிக்க விரும்பும் வாசகருக்கானது மட்டுமே. நாம் நவீனத்துவம் என்கிற பெயரில் பொதுவெளியில் எழுதப்படுகின்ற கவிதைகளைக் குறித்துத்தானே பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம்? அப்படியென்றால் உங்களின் கேள்விக்கான பதிலைத்தான் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

வாசகர் கெட்டிக்காரராக இருந்தால் போதுமானது. நான் வாசகருக்கு உதவவே காத்திருக்கிறேன். எப்பேற்பட்ட வாசகர் என்பதைக் காலமே தீர்மானிக்கும். தேடல்தான் அதன் தேவை. And, ஒரு தேர்ந்த வாசகர்.. தன்னளவில் கவிதைகளும் எழுதத் தொடங்கும்போது.. எதையெல்லாம் செய்துபார்க்கத் தேவையில்லை என்கிற Basic clarity என்னுடைய கட்டுரைகளிலிருந்து கிடைத்துவிடும் என்று நம்புகிறேன். (இதைப் போலவே சிறுகதைக்கும் பேசிப் பார்க்கலாம். வேறொரு சந்தர்ப்பத்தைத் தேர்ந்துகொள்வோம்).

வாசகருக்கான ஒரு கவிதை எப்படி

இருக்கவேண்டுமென்றால், எப்படியான வாசகர் என்கிற எதிர்கேள்வியோடு நாம் இருவரும் முட்டிக்கொண்டு நிற்க நேரிடும் திருமாவளவன். *Who is your reader?* என்பதை முன்னதாகப் பேசினோம் அல்லவா? அதிலிருந்து *Who is my reader?* என்கிற சுயநிலைப்பாடு கவிஞருக்குக் கிடைத்துவிடும். கிடைத்தாக வேண்டும். அது ஒரு *Cyclic process*. அதாவது, அந்நிலையை அடைய அவர் நிறைய வாசித்திருக்கவும் வேண்டும். அது கொஞ்சம் ஒத்தாசை செய்யும். பிறகென்ன கடையைத் திறந்து வைத்தால் வாசகர் வருவார். வராமலும் போகலாம். ஏன் வரவில்லை என்பதை அடுத்ததாக யோசித்துக்கொள்ள வேண்டிய சுயதேடல் கவிஞருக்குள் தொடங்கியிருக்கும். அதுபோலவேதான் வாசகர் ஏன் வருகிறார் என்பதும்.

கொஞ்சம் குழப்புவதாகவும் இருக்கிறது.. புரிவதைப் போலவும் இருக்கிறதுதானே? சொல்லுகிறேன். *Writing ability* என்று ஒன்று இருக்கும்போது, இணையாக *Reading ability* என்கிற ஒன்றும் இருக்கும்தானே? நாளது தேதிக்கு இரண்டுமே அப்-டேட் ஆகவேண்டியது அவசியம். ஏனெனில் அது.. *One way* அல்ல *Both ways*. லோ, ப்ளீஸ் *welcome to the reading world*. பிறகெதற்கு புத்தகச் சந்தையில் இத்தனைக் கடைகள்?

நவீனத்துவக் கவிதைகளில் செறிவான சொற்களில் உருவகங்களையோ படிமங்களையோ கட்டமைத்து வைக்கும்போது, அவை வாசக அனுபவத்தை மேம்படச் செய்யுமா? புதிய கோணங்களுக்கான பாதைகளைத் திறந்து வைக்க வாய்ப்புகள் உள்ளனவா?

நிச்சயமாக அவை வாசக அனுபவத்தை மேம்படச் செய்யும். புதிய கோணங்களுக்கான பாதைகள் ஆல் ரெடி திறந்தேதான் கிடக்கின்றன. வாசகர்கள் அந்தப் பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்து அதனை நோக்கி வருவதற்குக் கொஞ்சம் கூடுதலாக மெனக்கெட வேண்டும். அவ்வளவே.

ஒரு கவிதை எங்கிருந்து விரிகிறது?

From its center portion. மையம் என்பது ஓர் ஆதாரம். அதன்வழியேதான் மனித இனமே பரிணமித்து வெளிப்பட்டிருக்கிறது. இயற்கையின் ஆதாரச் சுருதியும் ஓர் அச்சில் உள்ளது. அந்த அச்ச குறித்த விஞ்ஞானத் தேடல் நின்றபாடில்லை. *Still we are in process* தான் அதிலிருக்கும் நிலைப்பாடு. அதன் மினியேச்சர் வடிவமே நாம் செய்துபார்க்கும் அனைத்துக் கலைவடிவங்களும் ஆகும். கவிதைக்கும் அது பொருந்தும்.

பிரபஞ்சத்தன்மை நம் செல்களில் உள்ளது. 'வெளி'யில் பரந்து கிடக்கிற அணுக்களில் உள்ளது. அனைத்தின் கூட்டிணைவுதான் ஒவ்வொன்றும் எனும்போது, சர்வ நிச்சயமாக கவிதை என்கிற புற வடிவம் கவித்துவம் என்கிற மையப்பொருளிலிருந்தே வெளிப்படுகிறது. அதனை எளிமையாக.. *The Conceptualization* என்று வரிந்து கொண்டேமேயானால்.. அனைத்துப் படைப்பாக்கத்திற்குமானதாகவும் அந்த மையம் தன் முகங்காட்டும்.

கொஞ்சம் அப்படியிப்படியாவது தெரிந்துவைத்துக்கொண்டால் நல்லதுதான் என்கிறேன். (இதை இப்படித் தொட்டுச் செல்லும்போதுதான் 'விளிம்பு' என்பதை உள்வாங்கிக்கொள்ள ஏதுவாக இருக்கும் என்பது என் பக்கத்து அபிப்பிராயம் ஆகும்). உங்களின் அடுத்த கேள்வி அதுவல்லதானே?

உலகியலின் எல்லாவிதக் கட்டமைப்பிற்குள்ளும் இருந்தும் ஏதோவொரு கணத்தில் விலகமுடிகின்ற மனுஷத்துவத்தின் அகயிருப்பைப் பதிகின்றவையாக உங்களின் கவிதைகள் இருப்பதற்கான காரணத்தைச் சொல்ல முடியுமா?

நுணுக்கமான கேள்வி. அது அப்படி இருப்பதால்தான் அதனைச் சொல்லவேண்டியதாக இருக்கிறது. முன்னதாக, அதற்கான ஓர் அனுபவத் தூண்டுதல் புறத்தில் நிகழ்ந்தாகவேண்டியதாகவும் உள்ளது. ஒரு நேரிடை வலியோ அல்லது சூட்சுமமான புறக்கணிப்போ அதுவரையில் பட்டுள்ள *so called* அனுபவத்தைப் புரட்டிப் போடும்போது

அதன்மீதான எனது பார்வை மாறுகிறது. அது அடுத்து வேறொன்றாகப் பரிணமிப்பதற்கு முன்னும் பின்னுமான ரசவாதத்தை உளவியல் காரணிகளோடு தொட்டுவிட முடியுமா என்கிற எத்தனிப்புத்தான் அது. அதன் வெளிப்பாடுதான் அக்கவிதைகள்.

அதனைச்சரியாகச் சொல்லியிருக்கிறோமா இல்லையா என்கிற அல்லாடல் எனக்கு ஒருபோதும் ஏற்பட்டதில்லை. *As of then*, அது எனக்குப் போதுமானது என்று நகர்ந்துவிடுவேன். ஒரு அட்டெம்ப்ட் செய்கிறோம். அது ஏன் என்பதும் எப்படி என்பதும் எனக்கு முக்கியமாகிவிடுகிறது. இல்லையென்றால் உங்கள் கேள்வியின்படி 'வில்லகமுடிகின்ற மனுஷத்துவத்தின்' கணத்தைத் தவற விட்டுவிடுவேன். நாமோ நம் மனதோ எங்கெங்கு சுற்றினாலும் திரும்பி வந்து கூடவைதற்கான கூரையை இன்னும் விட்டுவிடவில்லை அல்லவா.

நாம் வாழ்வதற்கான இடத்தை நாமே தேர்வு செய்யும் வேலைதான் முடிவு செய்கிறது. நம்முடைய வேலையைச் சமுதாயம் முடிவு செய்கிறது. நம்முடைய சமுதாயத்தை அரசு முடிவு செய்கிறது. நமக்கான அரசை நாம்தான் முடிவு செய்கிறோம். இதுவொரு சுழற்சிக் கட்டமைப்பு. அதிலிருந்து லேசில் வெளியேற முடிந்ததில்லை. வெளியேறிட முடியாத அளவிற்குப் பலவிதக் காரணக் கண்ணிகளை அன்றாடங்களுக்கான புறத்திலும் அகத்திலும் கட்டமைத்து வைத்திருக்கிறோம். ஆகவே அதெல்லாம் 'இடம்' குறித்த விஷயமாக உருமாற்றம் கொள்ளும்போது வெளியேற்றம் நிகழும் கணப்பொழுது நவீனத்துவக் கவிதைக்குரியதாகிறது.

என்னைப் போன்றவர்கள் அவற்றுக்கான சாட்சியாக மனதளவிலேனும் சற்றைநேரம் அக்கணத்திலிருந்துவிட்டு அங்கேயிருந்தும் நகர்ந்துவிடுகிறோம். பின்னர், அப்படைப்பு எனும் பண்டம் தனி நபருக்கானதாக, கூட்டு மனமென்னும் காலத்திற்கானதாக மாறிவிடுகிறது.

தான் கடந்துசென்ற, விரும்பிய அல்லது விரும்பாத காட்சிகளைப் படிமங்களாக்கி சொல் விளையாட்டுக்களில் அசாத்தியங்களைப் புகுத்தி வாசகனைப் பரவசப்படுத்தும் உங்கள் கதைகளுக்கான களம் எங்கிருந்து உருவாகிறது?

என்னைச் சுற்றி இருக்கிற உலகில் என்னவெல்லாம் இருக்கிறது? அது ஏன் அப்படி இருக்கிறது? அது ஏன் இப்படி இல்லை? என்கிற *Duality* அடிப்படைகளை நான் கூர்ந்து அவதானிக்கிறேன். இந்தப் பழக்கம் சிறுவயது முதலே உள்ளது. கூடுதலாக, தகவலறிவு சேகரமாகும்போது ஒவ்வொன்றைக் குறித்தும் எழுகிற ஏன் என்கிற ஒற்றைக் கேள்விக்குக் கிடைக்கின்ற பன்முகப் பதில்கள் சுவாரசியத்தைக் கூட்டுவதாக ஆகின்றன. பின்னர், *Logics & Symbolics* குறித்து அறிந்துகொள்ளும் வேளையில், அதுவரை அறிந்தவை அனைத்தும் புதிய பார்வையைக் கோருகின்றன. எனவே *Learn* பண்ணியவை அனைத்தும் *Unlearn* ஆகின்றன. அவற்றை *Re-Learn* பண்ணுகிற விளையாட்டு எனக்குப் பிடித்துப்போகின்றது.

சிறிய உதாரணத்தைச் சொல்லுகிறேன். போக்குவரத்து சிக்னலுக்காக உலகம் முழுவதும் பயன்படுத்துகின்ற வண்ணங்கள் மூன்று. வண்ணங்களைக் குறிப்பிடுவதற்கு மொழி தேவைப்படுகின்றது. அதன் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொள்வதற்கு நம் மூளையை.. மொழியை நிராகரித்துவிட்டு அர்த்தத்தைப் பொதுவாக்கிக்கொள்ள பழக்கப்படுத்தி வைத்திருக்கிறோம். எனவே சிக்னல்கள் குறியீடுகளாக மாறிவிட்டன. உலகம் முழுவதும் ஏகமனதாக ஒத்துக்கொண்ட ஓர் எளிமையான ஏற்பாடு அது. ஆம்ப்பர் விளக்கு எரிந்தால், வாகனத்தின் வேகத்தைக் குறைத்துக்கொண்டு நிற்பதற்குத் தயாராகிவிட வேண்டும். சிகப்புக்கு மாறிவிடும்போது நின்றவிடவேண்டும். சிகப்பிலிருந்து பச்சைக்கு மாறியவுடன் புறப்பட்டுவிட வேண்டும். இதில் உள்ள *Logic*, நாம் மனிதர்களுக்காக

ஏற்படுத்திக்கொண்ட ஒன்று. இதை மீறினால், விபத்துக்கான வாய்ப்பு நிச்சயம் என்பது கேஸ் ஸ்டடி.

சரி, நம் ஊரின் நான்கு/ஆறு/பன்னிரண்டு சக்கர வாகனங்களுக்கான ஸ்டீயரிங் எல்லாமே வலது பக்கம் உள்ளது. அயல் தேசங்களில் பலவற்றில் அவற்றின் ஸ்டீயரிங் இடது பக்கம் உள்ளது. அது ஏன்? நம்முடைய சாலைவிதிகளின் இருவழிப் பாதை போக்குவரத்துக்குரிய Left & Right-ம் அயல் தேசத்துச் சாலைவிதிகளின் Left & Right-ம் மாறுகிறதே ஏன்? அது வெறும் இடது வலது விஷயமாகக் கடந்துபோக நான் விரும்பவில்லை. இத்தனைக்கும் எனக்குக் கார் டிரைவிங் தெரியாது. அதனால் என்ன? அதிலுள்ள லாஜிக்குகள் குறித்து என்னுடைய தகவலறிவுத் தளத்திலிருந்து Lateral-ஆகக் கேள்விகளை எழுப்பிக்கொள்ள முடியும்தானே?

மனித மூளை இரண்டாகப் பிரிந்து வேலை செய்வதாக அறிவியல் போதிக்கிறது. உடலின் இடப்பாகங்களை வலது மூளை கட்டுப்படுத்துவதாகவும், உடலின் வலதுபாகங்களை இடது மூளை கட்டுப்படுத்துவதாகவும் புரிந்து வைத்திருக்கிறோம். அப்படியென்றால் இந்த நான்கு சக்கர வாகன ஓட்டிகளின் இடதுகையும் வலதுகையும் செய்யும் வேலையை இதனோடு பொருத்திப் பாருங்கள். நம் தேசத்து வாகன ஓட்டிகள் வண்டியின் வேகக் கட்டுப்பாட்டை இடது கையால் கியர்மாற்றிப் பழகியுள்ளார்கள். அப்படியென்றால் வலதுமூளையில் அதன் ஓட்டுமொத்த Learning Process-ம் உள்ளது. அந்த நபர் அயல் தேசம் சென்று அங்குள்ள நண்பரின் நான்கு சக்கர வாகனத்தைப் பயன்படுத்த முயலும் போது அதில் ஸ்டீயரிங் இடப்பக்கத்தில் இருக்கும் போது வேகக்கட்டுப்பாட்டிற்கான கியரை வலது கை இயக்கியாக வேண்டும். அப்போது இடது மூளையில் அதற்கான Learning process, கச்சிதமாக இருக்காதுதானே? அங்கே Unlearn நடந்து Relearn-ம் நடந்தாக வேண்டியுள்ளது.

அடுத்ததாகச் சாலைவிதியில் இருக்கிற இடது வலது குழப்பங்கள் எக்ஸ்ட்ரா. சிம்பிளாக இன்னோர் உதாரணமென்றால் கண்ணாடியில் தெரிகிற நமது பிம்பம். அதில் மாறுகிற இடது வலது என்பதன் புரிதல்.

சரி, என்னைச் சுற்றியுள்ள உலகின்மீது எனக்கு ஏற்படுகிற அது ஏன் அப்படி நடக்கிறது? இது ஏன் அப்படி நடக்கவில்லை? என்கிற கேள்வியின் நீட்சியில் அதுவோ இதுவோ ஏன் இப்படி நடந்திருக்கக்கூடாது? இப்படி நடந்தால் எப்படியிருக்கும் என்கிற தளத்தில் நான் சொல்ல நினைப்பதைச் சொல்லிப் போகிறேன். ஏற்கனவே சொல்லப்பட்ட கதைகள்தான் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லப்படுகின்றன என்கிற ஒரு கூற்று உண்டு. அதனை எப்படிச் சொல்லுகிறோம்? ஏன் அதனை அப்படிச் சொல்லுகிறோம் என்கிற சுவாரசியத்தில்தான் கதைகளின் கோணங்கள் மாறுபடுகின்றன. அதை எனக்குப் பிடித்த முறையில் நான் தொடர்ந்து சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

முழுமையான கவிதை அனுபவம், புதிய கோணங்களில் புதிய அனுபவங்கள் என வாசகருக்கு எப்போது கிடைக்கிறது?

வழக்கமான வாசிப்பு சலித்துப் போய் அதிலிருந்து வெளியேறும் போது மட்டுமே வாசகருக்கு முழுமை, புதிய கோணமெல்லாம் அனுபவமாகக் கிடைக்கும். அது வாசகர்களின் தனிப்பட்ட மெனக்கெடல் சம்பந்தப்பட்டது. அடுத்தக்கட்ட வாசிப்பு அல்லது நகர்வு அல்லது தேடல் சம்பந்தப்பட்டது. அதனை நான் சர்வநிச்சயமாகச் சொல்வேன். As of now.. நான் அப்படித்தான் நகர்ந்து வந்திருக்கிறேன். அதனை உணர்ந்திருந்ததாலேதான் பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு நவீனத்துவக் கவிதைகள் குறித்து வாசகர்களுக்காக ஒரு தொடர் எழுதினேன். அதே மாதிரி, புதிய நோக்கில் தற்கால அவசியம் கருதி.. நீங்கள் குறிப்பிடும் வாசகர்களின் தன்மைகளுக்காக.. நுட்பம். காம் இணைய இதழில் இப்போதும் ஒரு தொடர் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன். நுட்பம்.

காம், முழுக்க முழுக்கக் கவிதைகளுக்கான, கவிதை சார்ந்தவைகளுக்கான தளமாக இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. நம் கவனத்திற்கே வந்திராத எங்கேயோ இருக்கிற ஏதோவொரு வாசகருக்காகவாவது அந்தக் கட்டுரைத் தொடர் பயன்படும் என்கிற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது.

ஏனென்றால் நண்பர்களிடம், அடுத்த தலைமுறையினரிடம் என எப்போதும் விடாமல் நான் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற விஷயம்.. 'Everything will come into practice'. ஆனால், அதற்கான அடிப்படை ஒன்றே ஒன்று மட்டுமே. தேடல்- என்ன வேண்டும் என்பதைக் குறித்த தெளிவான தேடல். நீங்கள் கேட்டிருக்கும் கேள்வியைப் போன்ற துல்லியத்தில் அந்தத் தேடல் இருந்தாலே போதுமானது.

தமிழ்ச்சிறுகதை நூற்றாண்டில் உங்கள் சிறுகதைத் தொகுப்பு 'பனிகுல்லா' வெளியானபோது எப்படியான தருணத்தை உணர்ந்தீர்கள்?

'பனிகுல்லா' என்னுடைய முதல் சிறுகதைத் தொகுப்பு. தமிழ்ச்சிறுகதை நூற்றாண்டு என்கிற சிறப்பு அடையாளப் பட்டியல் கணக்கில் அதற்கும் ஒர் இடம் உள்ளது என்பது மகிழ்ச்சிதான். அதைத்தாண்டி பர்சனலாக என்றால், பனிகுல்லா தொகுப்பு வெளியீட்டில் கணையாழி ஆசிரியர் ம.ராஜேந்திரன் அய்யா தொகுப்பை வெளியிட என்னுடைய மகள் தான்யா முதல் பிரதியைப் பெற்றுக்கொண்ட தருணமாகும். அப்போது அவளுக்கு ஏழு வயது பூர்த்தியாகியிருந்தது.

சிறுகதை சொல்வதில் உங்களுக்கும் உங்கள் மகளுக்கும் எப்போதும் ஒரு டிவிங் வைத்துக்கொள்வீர்களாமே? நீங்கள் ஒரு கதை சொன்னால் உங்கள் மகள் தான்யா ஒரு கதை சொல்ல வேண்டும் என்பீர்களாமே?

ஆமாம். அந்த விளையாட்டை அவளுடைய இரண்டாவது வயதில்

தொடங்கினோம். ஆனால், அது நீங்கள் கேட்ட கணக்கு அல்ல. அவள் எனக்கு ஒரு கதை சொல்லும்போது அதற்கு ஈடாக, அவளுக்கு நான் on the spot நான்கு கதைகள் சொல்ல வேண்டும். ஒரு குழந்தைக்கான கதையைச் சொல்லும்போது அதிலுள்ள சவாலே ஒரு விளையாட்டைப் போல எனக்குப் பிடித்திருந்தது. அந்த 4:1 என்கிற விகிதம் எங்களுக்கு ஒகேவாக இருந்தது. அதனை நாங்கள் இருவருமாகச் சேர்ந்து நிறைவேற்றினோம். விட்டுவிடாமல் வளர்த்தெடுத்தோம். சொல்லப்போனால், இதுபோன்ற டிஸைனர்கள் தாமாகவே என்னை வந்து தொடுகின்றன. அப்போதெல்லாம் நான் 'அது'வாகின்றேன்.

இப்போது தான்யாவுக்கு பதின்மூன்று வயது நிறைவடைந்து பதினான்கு நடக்கிறது. இன்றைய தேதிக்கு எங்களின் கதைவெளியில் அந்த 4:1 விகிதம் கிடையாது. ஆனால், அவளே ஒரு கதைசொல்லியாக வளர்ந்திருக்கிறாள். அவளைப் போலவே அவளுடன் இணைந்து புதிய கதைகளை உருவாக்கி அவர்களுக்குள்ளாகவே பேசிக்கொள்ளும் நண்பர்கள் வட்டம் ஒன்று உருவாகியிருக்கிறது. அதைத் தாண்டி, இப்போதெல்லாம் என்னுடைய கதைகளுக்கான புதிய ஐடியாக்களை அவளோடு டிஸ்கஸ் பண்ணுகிறேன். அவளுடையதை என்னிடம் டிஸ்கஸ் பண்ணுகிறாள். இப்போதும் on the spot கதைகளை நாங்கள் உருவாக்கிப் பழகுகிறோம். அப்போதெல்லாம் என்னுள்ளே இருக்கும் இளங்கோ என்கிற கதைசொல்லி சிறுவனும் தான்யா என்கிற கதைசொல்லி சிறுமியும் ஆதம் நண்பர்களாகத் தங்கள் கதைவெளிக்குள் தம்போக்கில் சுற்றித் திரிகிறார்கள்.

அவ்வப்போது சமகாலச் சிறுகதையுலக வாசகர்களுக்கான சில கதைகளையும் நான் இங்கே தனித்து எழுதிப் பழகுகிறேன். அதைக் குறித்தும் அவளிடம் பகிர்ந்துகொள்கிறேன். எனக்கது பிடித்திருக்கிறது. அவளுக்கும்

பிடித்திருக்கிறது. தான்யா போன்ற வாசகத் தலைமுறைகள் அவர்களின் Reading ability-லிருந்து என்னுடைய Writing ability-யைத் தீர்மானிக்கிறார்கள் என்பதை நான் பொருட்படுத்துகிறேன். அதனை முழுமனதோடு மதிக்கிறேன்.

சிறுகதையாசிரியர், நாவலாசிரியர், பத்திரிகையாளர், சினிமா எனப் பன்முகத்துடன் தொடர்ந்து எழுதிவருகிறீர்கள். தனிப்பட்ட வகையில் உங்களை அதிகம் ஈர்க்கும் பகுதி எது?

அனைத்தும் தான். அதில் எனக்குப் பாகுபாடு கிடையாது. எழுத்துக்கான அத்தனை வகைமைகளிலும் என்னுடைய மனம் ஈடுபடுவதை உணர்ந்தே இருக்கிறேன். அதற்கான தகுதிகளை அப்-டேட்டாகச் சீர்படுத்திக்கொண்டே இருந்தாக வேண்டும். அதுவொரு பயிற்சிமுறை. எனக்கான பயிற்சி முறையையுமே காலத்திற்கேற்ப மாற்றிக்கொண்டே இருப்பேன். எனவே எனக்கு அதில் அயர்ச்சி ஏற்படுவதில்லை. காரணம், என்னுடைய வாசிப்பை நான் என்றென்றைக்கும் நிறுத்துவதில்லை.

எழுத்துத் தளத்தில் தொடர்ந்து பேசியும் எழுதிக்கொண்டும் வருகிறீர்கள். தற்போது எழுதிக்கொண்டிருக்கும் இளம் படைப்பாளர்களில் உங்களைக் கவர்ந்தவர்? அவர்கள்தம் படைப்பு பற்றிக் கூற இயலுமா?

எல்லோரையும் வாசித்துவிட்டேனா என்பது கேள்விக்குறியே. நூறு சதவிகித வாசகப்பரப்புக்குள்ளிருந்தே ஐம்பது சதவிகிதம் பேர் எழுத்தாளர்களாகவும் பரிணமித்துவிட்டார்கள் என்று சொன்னால் மிகையாகாது. எல்லோரிடமும் சொல்லுவதற்குக் கதைகள் இருக்கின்றன. எழுதிப் பார்ப்பதற்கு மட்டுமல்ல, அவை உடனே பிரசுரம் ஆவதற்கான பரந்த வெளியையும் இன்றைய டிஜிட்டல் வடிவம் வழங்குகிறது. நான், சிலரைச் சொல்லி பலரை மிஸ் பண்ணுவதற்கு Probability-

யாகவே வாய்ப்புமுள்ளது. அதிலும் தொடர்ந்து இயங்குபவர்களின் ஆர்வத்தையும் முயற்சிகளையும் பார்க்கும்போது இன்னும் கூட காத்திருந்து பதில் சொல்லுவது நல்லது என்று நினைக்கிறேன். அந்த விதத்தில் என்னுடைய வாசிப்பு போதாது.

மற்றபடி, புதிய பார்வைகளோடும் கதை சொல்லும் உத்திகளோடும் சிலரின் வருகை நம்பிக்கை தருகிறது. அதிலும் கவிதைத் தளத்திலிருந்து சிறுகதை வெளிக் குள் வருகிறவர்களை உன்னிப்பாகக் கவனிக்கிறேன். ஓர் எழுத்து வடிவத்திலிருந்து அடுத்த எழுத்து வடிவத்திற்குள் நுழையும்போது அதில் சில சவால்கள் உள்ளன. இரண்டு எழுத்து வகைமைகளினிடையே இருக்கின்ற வித்தியாசங்களின்மீது உள்ள விமர்சனப் பார்வையை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறார்களா என்பதும் முக்கியமான கேள்வியாகும்.

ஆம் என்றால் அதற்கான மாற்று வேலைகள் என்ன? எத்தனிப்புகள் என்ன? இதனையொட்டி என்னிடம் வந்து உரையாடும் இளம் எழுத்தாளர்களிடம் பரிந்துரைகளாகச் சொல்லுவதற்கு சில விஷயங்கள் உண்டு. (அப்படியானவர்களுக்கு அது எவரிடமிருந்தாவது கிடைப்பதும் அவசியம்). என்னிடமிருந்து அவை சார்ந்த தேவையை வேண்டிவர்களுக்கு எனக்குத் தெரிந்த பரிந்துரைகளைச் செய்தபடிதான் இருக்கிறேன். என்னையறிந்தவர்கள் அதனை நன்கு அறிவார்கள். அவை வழிகாட்டுதலாக இருந்தனவா இல்லையா என்பதைப் பயன்பட்டவர்கள் சொல்லிவிடுவார்கள். அதிலும் இன்னாரென்று இங்கே நான் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டால் அது மற்றவர்களின் பார்வையில், Promo பண்ணுவதாகக் கருதப்படும். அதனால் அவரவரின் படைப்புத்தன்மை பாதிக்கக்கூடாது. அதற்கு வேறொரு காலம் காத்திருக்கிறது. அப்போது பேசுவோம்.

- அடுத்த இதழில் நிறைவுறும் ■

கவிதைக்குள் கலந்திருக்கும் கதை

1990களில் இலக்கிய நிகழ்வுகளுக்காகத் த மி ழ க மெ ந் கி லு ம் சு ற் றி த் திரிந்து கொண்டிருந்தேன். காலையில் ஓர் ஊர், மாலையில் ஓர் ஊரென்று அலைந்துகொண்டிருந்தேன். கூட்டங்களில் பேசுவதற்காகச் செல்வது என்பதை விடவும், நிகழ்வுக்கு முன்னதாகவும் பின்னதாகவும் நண்பர்களைச் சந்திப்பதும் அவர்களது நட்புக்கரங்களைப் பற்றிக்கொள்வதுமே எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான விஷயமாக இருந்தது. அப்படியான நிகழ்வுகளில் கிடைத்த நண்பர்களின் அன்பும் நட்பும் இன்னமும் தொடர்கிறது என்பதில் மகிழ்கிறேன்.

மேடைகள் என்னை வசீகரித்து, கைப்பிடித்து இழுத்துப்போயின. கவியரங்கமா, பட்டிமன்றமா, வழக்காடு மன்றமா, கவிதை குறித்த உரையா எதுவானாலும் மறுப்பின்றிக் கிளம்பிவிடுவேன். எந்த நிகழ்ச்சிக்குப் போனாலும் அதற்கான குறிப்புகளைச் சேகரிக்கும் பணியை முன்னரே திட்டமிட்டுச் செய்துவிடுவேன். ஒவ்வொரு நிமிடமும்

எனக்குள் நான் படிக்க வேண்டிய கவிதை அல்லது பேச வேண்டிய தலைப்பு குறித்த சிந்தனைகளே ஓடிக்கொண்டிருக்கும். பல பக்கங்கள் கொண்ட குறிப்புடன் சென்றாலும் கூட்டம் நிகழும் சூழல், பார்வையாளர் மனநிலை ஆகியவற்றைக் கருத்தில்கொண்டு ஒரு மணி நேரமும் பேசியிருக்கிறேன்; மூன்று நிமிடத்தில் 'சுருக்'கென முடித்துமிருக்கிறேன். சில நாட்கள் கூட்டத்திற்குச் செல்லுகையில் குறிப்பு நோட்டை வீட்டிலேயே மறந்து விட்டுச்சென்று, நினைவுக்குறிப்பிலிருந்தே பேசிவிட்டு வந்த அனுபவங்களெல்லாம் தனிக்கதை.

கூட்டங்களுக்குச் சென்று, பேசிவிட்டு வந்து விடுபவனல்ல நான். கூட்டத்தில் பேசுகிற அத்தனை பேரின் பேச்சையும் கவனிப்பேன். எப்படி பேசுகிறார்கள், எந்த விஷயத்தைச் சொல்வதில் அழுத்தம் கொடுக்கிறார்கள், குரலின் ஏற்ற இறக்கம் எவ்விதம் உள்ளது, கைத்தட்டல் ஒலிகளுக்கு இடைவெளி கொடுத்துப் பேச்சை நிறுத்தித் தொடர்கிறார்களா என்பதையெல்லாம் ஒரு பள்ளி மாணவனைப்போல் கூர்ந்து கவனித்துக் கேட்பேன்.

மாதத்திற்குக் குறைந்தது பத்து கூட்டங்களுக்காவது சென்று வருவேன். வெளியூர் கூட்டங்களுக்குச் செல்லாத நாட்களில், “நண்பருக்கு மேடையேறாம போர் அடிக்கிது போல. இங்கேயே ஒரு மேடை போட்டுப் பேசவிடலாமா?” என்று நெருக்கமான நண்பர்கள் சிலர் என்னைக் கேலி செய்வதுண்டு.

மேடைக்கும் எனக்குமான உறவென்பது அவ்வளவு ஆத்மார்த்தமானது. மேடையில் நாம் பேசுகிற ஒவ்வொரு சொல்லும் பேசும் கருத்தும் எதிரேயிருக்கும் பார்வையாளர்களுக்குப் பயனளிப்பதாக இருக்க வேண்டும். நம் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டு அமர்ந்திருக்கும் சில நூறு பேராகட்டும் அல்லது பல்லாயிரம் பேர்களாகட்டும்; அனைவருமே அவர்களது பொன்னான மணித்துளிகளை நம்

பேச்சுக்காக ஒதுக்கித் தந்து கேட்கிறார்கள் எனும் எண்ணத்தில்தான் நான் எப்போதுமே பேசுவேன்.

மேடைகள் குறித்தும், பேச்சுக்கலை குறித்தும் கூட சில கவிதைகளை நான் எழுதியிருக்கிறேன். என்றாலும், மேடை என்ற சொல்லைக் கேட்டதும் என் நினைவில் அடுத்த நொடியே வந்துநிற்கும் சிறப்புக் கவன ஈர்ப்புக்குரிய கவிதை எதுவெனில் அன்புக்கவிஞர் ஜெயபாஸ்கரன் எழுதிய இந்த 'மேடை' எனும் தலைப்பிலான கவிதையே.

0

'இதுவரை
இருபது முறைகளுக்கு மேல்
'எதிரிகளை
எச்சரிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்'
என்றாய்
சலனமற்றுக் கிபந்த
உன் ஆதரவாளர்களின்
முன்னிலையில்
'நான் சொல்லிக் கொள்வது
என்னவென்றால்'
என்பதைத் தாண்டி
எதுவுமே விளங்கவில்லை
நீ சொல்லிக்கொண்டது
எதுவும்
'இன்னொன்றையும்
குறிப்பிட்டாக வேண்டும்' என்று
அடிக்கடி குறிப்பிட்டாய்
ஆயினும்
ஒருமுறைகூட
குறிப்பிடவில்லை
அந்த 'இன்னொன்றை'
'இறுதியாக ஒன்றைச் சொல்லி
விடைபெற விரும்புவதாக'
முழங்கினாய்
அந்த ஒன்றையாவது
சொல்லிவிட்டுப்
போயிருக்கலாமல்லவா நீ?'

(நந்தன், பகுத்தறிவு மலர், செப்.2000)

'ஒரு நல்ல கவிதையென்பது அதை வாசித்து முடித்த பிறகு, நம்மோடு சேர்ந்து வசிக்க வேண்டும்' என்று சொல்வதுண்டு. கவிஞர் ஜெயபாஸ்கரனின் பல கவிதைகள்,

வாசிக்கிற வாசகர்களின் நினைவுத் தாழ்வாரங்களில் நிரந்தரமாகவே தங்கிவிடும் வலுவின்னையுடையவை. கவிதைகளில் வெளிப்படும் சமூக எதார்த்தமும் சத்திய ஆவேசமுமே அதற்குக் காரணங்களாக அமைந்துள்ளன.

எப்படியும் வாரத்திற்கு ஒருமுறையாவது வந்தவாசியிலிருந்து சென்னையை நோக்கிய பயணத்தில் உத்திரமேரூரைக் கடக்கையில் கவிஞர் ஜெயபாஸ்கரனின் நினைவும் அவரது ஏதாவது ஒரு கவிதையும் என் நினைவில் வந்து நிற்கும். கால் நூற்றாண்டுகளைக் கடந்த கவிஞரது அன்பும் நட்பும் இன்னமும் என்னை அவருடன் நெருக்கமாகவே வைத்திருக்கிறது.

உத்திரமேரூர் அருகே யுள்ள காட்டுப்பாக்கம் எனும் கிராமத்தில் விவசாயக் குடும்பமொன்றில் பிறந்தவர் ஜெயபாஸ்கரன். கா.மு.வரதராஜன் - வரதம்மாள் இவரது பெற்றோர். 1960ஆம் ஆண்டு ஜூன் 5 அன்று பிறந்த கவிஞர், காட்டுப்பாக்கம் ஊராட்சி ஒன்றிய நடுநிலைப் பள்ளியிலும், உத்திரமேரூர் அரசினர் உயர்நிலைப் பள்ளியிலும் பள்ளிப் படிப்பை முடித்தார். பள்ளிக் கல்வியைப் பயின்றுகொண்டே, வேளாண் பணிகளையும் விருப்பமுடன் செய்து வந்தவர், 1979ஆம் ஆண்டில் உத்திரமேரூரிலுள்ள வீரராகவா நூற்பாலையில் நூற்புத் தொழிலாளியாகப் பணியில் சேர்ந்தார்.

கவிஞர் ஜெயபாஸ்கரனுக்குள் இருந்த இலக்கிய ஈடுபாடும், கவிதை மீதான காதலும் இதழியல் பக்கமாக அவரை இழுத்து வந்தன. 1986 முதல் 1988 வரை 'தேவி' வார இதழின் செய்தியாளராகவும், 1989 முதல் 1991 வரை 'தராசு' வார இதழின் சமூகப் புலனாய்வுச் செய்தியாளராகவும் பணி செய்தார். அக்காலத்தில் கவிஞர் எழுதிய தொடர்கள் பல வாசக கவனத்தை ஈர்த்தன. 'வாழ்க்கையடா வாழ்க்கை' எனும் தலைப்பில் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைவாழ் பழங்குடியின மக்களின் வாழ்க்கை குறித்தும், நாடோடி இனக்குழு மக்களின் வாழ்நிலை குறித்தும் எழுதிய தொடர்கள் குறிப்பிடத்தக்கன.

'தினமணி' நாளிதழில் சுதந்திரச் செய்தியாளராகச் சில ஆண்டுகள் பணியாற்றிய

காலங்களில், நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட பல்துறை ஆளுமைகளைச் சந்தித்து நேர்காணல் செய்தார். அமெரிக்காவில் வாழும் தமிழர்களுக்கான 'தி தமிழ் டைம்ஸ்' மாத இதழின் ஆசிரியராகவும் (2004-2008), 'மக்கள் தொலைக்காட்சி'யின் செய்தி ஆசிரியர் மற்றும் நிகழ்ச்சி ஆலோசகராகவும் பணி செய்தார்.

இதழியல், ஊடகப் பணிகளில் தொடர்ந்தபோதும் ஜெயபாஸ்கரனின் கவிதை முயற்சிகளும் தொடர்ந்துகொண்டே இருந்தன. ஏராளமான கவியரங்க நிகழ்வுகளுக்காகத் தமிழகம் முழுவதும் மட்டுமின்றிக் கர்நாடகா உள்ளிட்ட பிற மாநிலங்களுக்கும் சென்று வந்தார்.

2002ஆம் ஆண்டில் 'ஜெயபாஸ்கரன் கவிதைகள்' எனும் முதல் கவிதை நூலினை வெளியிட்டார். அந்த நூலில் இடம்பெற்றிருக்கும் 'நானும் நீயும்' எனும் கவிதை, 'ஆனந்த விகடன்' வார இதழின் பவள விழா முத்திரைக் கவிதையாகத் தேர்வாகி, பலரின் பாராட்டுகளைப் பெற்ற கவிதையாகும்.

'நாமிருவரும் சேர்ந்து எடுத்த புகைப்படங்களில்
நாற்காலியில் அமர்ந்திருப்பேன் நான்
அடக்கமாக எனக்குப் பின்னால்
நின்றுகொண்டிருப்பாய்
உன் இனத்துக் கற்புக்கரசிகளைச் சொல்லி
உன்னை மிரட்டுவேன் நான்
என் இனத்து அயோக்கியர்களின் பட்டியல் ஒதிரீந்தும்
அமைதியாக இருப்பாய் நீ
நீ எனக்கிருப்பதைப் பிறர் கேட்டாலொழிய
சொல்லிக் கொள்வதில்லை நான்
நான் உனக்கிருப்பதை ஆதாரங்கள் அணிந்து
பறைசாற்றியாக வேண்டும் நீ
எனக்குப் பிறகு என் நினைவுகளோடு
வாழ வைக்கிறார்கள் உன்னை
உனக்குப் பிறகு உன் தங்கையோடு
வாழ வைக்கிறார்கள் என்னை.'

மனித குலம் தோன்றி எத்தனை ஆயிரம் ஆண்டுகளாயினும் இன்னமும் பெண்ணை ஆணுக்கான போகப்பொருளாகவே பார்க்கும் ஒரு சமுதாயத்தின் போக்கை இதைவிட வேறெப்படி கவிதைவழி சொல்லிவிட முடியும்?

கவிஞர் ஜெயபாஸ்கரனைப் பற்றி

எழுத்தாளர் திருப்பூர் கிருஷ்ணன், 'கவிஞர்களிலேயே சமகால உணர்வு அதிகமுடைய கவிஞர்' என்று சொல்வது எவ்வளவு பொருத்தமான குறிப்பு. ஆமாம்; சமகால அரசியல் போக்கை, ஆட்சியாளர்களின் அலட்சியமான செயல்பாடுகளைத் தனது கவிதைகளில் மிக அதிகமாகவே பதிவு செய்துள்ளார் கவிஞர் ஜெயபாஸ்கரன். 'வேட்பாளர் பெருமக்களே!' என்றொரு கவிதை;

'திறந்த ஜீப்பில்
நீங்கள் தெருத் தெருவாகச்
சுற்றி வருவது
கறுப்புக் கண்ணாடி ஏற்றிய
காரில் போவதற்காக
வேட்பு மனுக்களை
தாக்கல் செய்வது
கோரிக்கை மனுக்களைக்
கிழித்துப் போடத்தான்
வாக்குத் தவறுவதையே
வாழ்க்கையாகக் கொண்ட
நீங்கள்
வாக்காளர்களை மட்டும்
தவறவிடவே மாட்டீர்கள்
சொன்னதைச் செய்வதாகச்
சொல்வீர்கள்
ஆனால்
செய்துகொண்ட எதையும்
சொல்லவே மாட்டீர்கள்
நாடு நலம் பெற
வாக்குக் கேட்ட உங்களின்
வீடு நலம் பெற்றதை
விசாரணைகள்
தெரிவிக்கின்றன!
தனித் தனியாக
மக்களைப் பார்த்து
ஓட்டுக் கேட்டுக் கும்பிட்டு
மந்திரியான பிறகு
மக்களைக்
கூட்டமாகப் பார்த்தால்தான்
கும்பிட முடிகிறது
உங்களால்
என்னவோ போங்கள்
எத்தனைத் தேர்தல் வந்தாலும்
ஏமாறத் தயாராக

நாங்கள்
ஏமாற்றத் தயாராக
நீங்கள்!

வாழும் சமுதாயத்தின் செயற்பாடுகளை ஒப்பனையேதுமின்றி அப்படியே உண்மையாக ஒரு கவிஞன் எழுதுகையில், அதற்கான எதிர்வினைகளைத் தாங்கும் மனவுறுதியுடன் இருக்க வேண்டியதும் அவசியம். கவிஞர் ஜெயபாஸ்கரன் உறுதியான நெஞ்சமும் கருத்துத் தெளிவும் கொண்ட கவிஞர் என்பதைத் தனது பல கவிதைகளிலும் நிரூபித்துள்ளார்.

'தமிழ்த் திரையுலகின் நினைவாக...' என ஆனந்த விகடன் (17.10.2004) வார இதழில் பத்து குறுங்கவிதைகளை எழுதியுள்ளார். பத்தும் பற்றிக்கொண்ட சரவெடிகளே. சில வெடிகளை வெடிக்க விடலாம்.

தோட்டாவுக்குப் பிறகு..

0

துப்பாக்கித் தோட்டா
துளைத்த நிலையிலும்
தான் சொல்ல வேண்டிய அனைத்தையும்
தெளிவாகச் சொல்லிவிட்டு
உங்கள் கதாபாத்திரம் சாகும்போது
ஒவ்வொரு முறையும்
கூடவே சாகிறது
தமிழ் சினிமா!

பிரச்சனை

0

வயது
ஒரு பிரச்சனையே இல்லை
உங்களின்
கதாநாயகர்களுக்கு
அது மட்டுமே பிரச்சனை
கதாநாயகிகளுக்கு!

அரசியல், இலக்கியக் கூட்டங்களில் சிறப்பு விருந்தினர்களுக்குப் பொன்னாடை போர்த்திக் கவுரவிப்பது என்பது வழக்கமாக இருக்கிறது. அந்தப் பொன்னாடையின் பயன் என்ன என்பதை யாரேனும் யோசித்ததுண்டா? கவிஞர் சிந்தித்ததோடு 'பொன்னாடை' எனும் தலைப்பில் கவிதையொன்றையும் எழுதியுள்ளார். பலரும் ரசித்த அந்தக் கவிதை:

'குளித்துவிட்டுத்
தலை துவட்டினேன்

தலைமுடியில்
சிக்கிச் சீரழிந்தது
சரிகை வேலைப்பாடு
தரையில்
விரித்துப் படுத்தேன்
தடுக்கப்பட்டது
தரை தந்த சுகம்
போர்த்திக் கொண்டு
பால் வாங்கப் போனேன்
இதழ் பிரியாமல் சிரித்தான்
எதிர் வீட்டுக்காரன்
மேசை மீது விரித்து
தொலைக்காட்சிப் பெட்டியைத்
தூக்கி வைக்கலாமென்றால்
அவையிரண்டையும்
வாங்கியாக வேண்டும்
என்னதான் செய்வது
ஏகோபித்த
கரவொலிக்கிடையே
எனக்குப் போர்த்தப்பட்ட
பொன்னாடையை?

இக்கவிதையை உணர்ந்து படிக்கிற எவரும் அடுத்த முறை பொன்னாடைக்குப் பதிலாகப் புத்தகங்களையாவது பரிசளிக்க முன்வருவர் என்பது நிச்சயம்.

கவிஞர், பத்திரிகையாளர், எழுத்தாளர், சொற்பொழிவாளர், தமிழ்ப் படைப்பாளிகள் பேரியக்கத்தின் மாநிலப் பொதுச்செயலாளர் எனப் பன்முகப்பட்ட திறன்களோடு வலம்வரும் கவிஞர் ஜெயபாஸ்கரனின் கவிதைகள் மனைவியானேன் மகளே! (2010), சொல்லாயணம் (2014), வரவேண்டாம் என் மகளே! (2019) ஆகிய நூல்களாகவும், ஜெயபாஸ்கரன் கட்டுரைகள், கடைசிப் புகையின் கல்லறை, வாய்மொழியல்ல வாழ்க்கை மொழி, தாவரத் தரகன் ஆகிய நான்கு கட்டுரைத் தொகுப்புகளாகவும் வெளிவந்துள்ளன. கவிஞரது நான்கு கவிதை நூல்களும் 'ஜெயபாஸ்கரன் கவிதைகள்' எனும் பெருந்தொகுப்பாக ஆகஸ்ட் 2022இல் வெளியானது. அந்நூலுக்கு கவிஞர் நா.முத்துநிலவன் எழுதியிருக்கும் 33 பக்க அளவிலான அணிந்துரையானது, ஜெயபாஸ்கரன் எனும் கவிஞரது

கவிதைகளைப் பற்றிய மிகச் சிறந்த ஆய்வுரையாக அமைந்துள்ளது.

‘போர்க்குணம் மிகுந்த அழகியல் கவிதைகள்’ என்று கவிஞரது கவிதைகள் பற்றி நா.முத்துநிலவன் செய்திருக்கும் மதிப்பீடானது மிகச் சரியானதே என்பதை முழு தொகுப்பையும் வாசிக்கிற எவராலும் உணர்ந்துகொள்ள முடியும். எழுதுவது, பேசுவது என்பதோடு ஒதுங்கி நில்லாமல் களமிறங்கிப் போராடும் கவிஞர் என்பதிலும் ஜெயபாஸ்கரன் தனித்துவமானவர்.

கவிஞரது கவிதைகளை இளமுனைவர் மற்றும் முனைவர் பட்டங்களுக்காக இதுவரை 5 மாணவர்கள் ஆய்வு செய்துள்ளனர். கல்வி நிறுவனங்களின் பாடத்திட்டத்தில் சில கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

இயக்குநர், கவிஞர் என்.லிங்குசாமி எழுதிய ஹைக்கூ கவிதைகளை முன்வைத்து கவிஞர் ஜெயபாஸ்கரன் எழுதிய கட்டுரைகள் ‘கற்றுக்கொடுக்கிறது மரம்’ (2019) எனும் நூலாகவும் வெளிவந்துள்ளது. கவிஞரது இலக்கியப் பங்களிப்புகளுக்காக இலக்கிய வீதி வழங்கிய ‘அன்னம் விருது’, வளரி இதழ் வழங்கிய ‘பேராசான் கவிஞர் மீரா விருது’ உள்ளிட்ட பல விருதுகளைப் பெற்றுள்ளார்.

2009ஆம் ஆண்டு ஜூலை 3, 4, 5 ஆகிய நாட்களில் அமெரிக்காவின் ஜார்ஜியா மாகாணத்தின் அட்லாண்டா நகரில் நடைபெற்ற வடஅமெரிக்கத் தமிழ்ச் சங்கப் பேரவையின் 22ஆம் ஆண்டு தமிழர் திருவிழா மாநாட்டில் ‘வென்றாக வேண்டும் தமிழ்’ எனும் தலைப்பிலான கவியரங்கிற்குத் தலைமையேற்றுக் கவிதை வழங்கிய சிறப்புப் கவிஞர் ஜெயபாஸ்கரனுக்கு உண்டு.

‘எழுத்தறம் மாறாமல், எழுத்தறம் மீறாமல், எனது எழுத்துப் பயணத்தைத் தொடர்வேன் எனும் உறுதியில் நிமிர்கிறேன்’ என்று நேர்படச் சொல்லும் கவிஞர் ஜெயபாஸ்கரனின் கவிதைகளுக்குள் பல குறுங்கதைகளும் குவிந்திருக்கின்றன. அரசியலைப் போலவே பெண்ணியச் சிந்தனைகளையும் நுட்பமாக எழுதிவரும் கவிஞர் ஜெயபாஸ்கரனின் ஒரு க(வி)தைக் கதை இது;

என் வேலை
O
தன் துயர மரபின்
சாறு பிழிந்து
என் மூளையில் கலந்து
என்னை வளர்த்துவிட்டாள்
என் அம்மா
கட்டம் கட்டி
கணக்குப் போட்டு
என்னைக் கணித்து
எண்களைக் குறித்து
எழுதிக் கொடுத்துவிட்டார்
ஒரு ஜோதிடர்
நானிருக்கும் நிலையை
நானிலமறியச் செய்து
மாப்பிள்ளை பிடித்துவிட்டார்
ஒரு தரகர்
என்னை உளவறிந்து
நற்சான்று கொடுத்துள்ளனர்
தொழில் முறை உளவாளிகள்
கண்ணில் தென்படாத
ஆன்றோரும் சான்றோரும்
முடிவு செய்தபடி
எனது திருமணத்துக்கு
நாள் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது
சிரத்தையோடு சிந்தித்து
என் சாந்தி முகூர்த்த இரவைக்கூட
சரியாகக் கண்டுபிடித்து விட்டார்கள்
எனக்கென்று
எந்த வேலையுமில்லை
பாலும் பழமும்
கைகளிலேந்தி
படுக்கையறைக்குப்
போவதைத் தவிர!

காலங்காலமான பெண்ணடிமைச் சிந்தனைகளை அடித்து நொறுக்கும் கவிக்குரலோடு தொடர்ந்து எழுதிக்கொண்டும் புன்முறுவல் பூத்த முகத்தோடு இயங்கிக்கொண்டுமிருக்கும் அன்புக்கவிஞர் ஜெயபாஸ்கரனுக்குப் பேரன்பின் வாழ்த்துக்களையே பூச்செண்டாக வழங்கி மகிழ்கின்றேன்.

- இன்னும் வரும் ■

பிரான்சு நாடு என்பது ஈஃபிள் கோபுரம் மட்டுமல்ல

**‘சமையல் என்பது பிரான்சு நாட்டின்
ஒரு தீவிர கலை வடிவம்:
அது அந்நாட்டின் தேசிய விளையாட்டு’**

- ஜூலியா சைல்டு.

நான் முதன்முதலாக பிரான்சின் தலைநகரமான பாரீசுக்குச் சென்று, எனது உறவினர் வீட்டில் தங்கியபோது இவர்கள் ஏன் பெரும்பாலான நேரத்தைச் சமையலில் கழிக்கிறார்கள் என்று புரியாமல் விழித்தேன். சமைப்பது ஒரு கலை என்றால் சமைத்ததை அழகுற ஜோடிப்பதும், பிறகு சிறப்பான முறையில் அதனைப் பரிமாறுவது என்பதும் பிரான்சு நாட்டுப் பண்பாடு என்பதை அவர்கள் எனக்கு உணர்த்த அதிக நாள் பிடிக்கவில்லை.

பாண்டிச்சேரியிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து வந்து, அங்கிருந்த பல்கலைக்கழகம் ஒன்றில் பணி செய்து கொண்டிருந்த பாண்டிச்சேரிக்காரரான எனது உறவினர்

தன்னைப் பெரும்பாலும் ஒரு பிரெஞ்சுக்காரர் என்றே அடையாளம் கண்டுகொண்டிருந்தார். அவரது மகனுக்கும் மகளுக்கும் பிரெஞ்சை வெகு சுத்தமாகப் பேசத் தெரிந்த அளவுக்குத் தமிழைப் பேசத் தெரிந்திருக்கவில்லை. தமிழ் சினிமா பாடல்களையும் உப்புமாவையும் நேசிக்கும் அளவுக்குத் தமிழ் இலக்கியத்தின் மீதும், தமிழ்ப் பண்பாட்டின் மீதும் அவருக்கு அதிக நேசிப்பு இருந்ததில்லை. பிரான்சில் வாழும் பெரும்பாலான தமிழர்களின் நிலை இதுவாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் இன்றைய நிலை வெகுவாக மாறியிருக்கிறது.

நான் தாயகம் கடந்த தமிழர்களின் இன்றைய நிலை என்ன என்பது குறித்துச் சிந்திக்கத் தொடங்கினேன். தாயகம் கடந்த தமிழர்கள் தமிழ்ப் பண்பாட்டு அடையாளத்தோடுதான் இருக்கிறார்களா? அல்லது தமிழனின் பண்பாடு புதிய உருத்திரிபுகளை அடைந்து இருக்கிறதா? அப்படி தமிழ்ப் பண்பாடு மாறியிருக்குமெனில் அது எந்தெந்த விதங்களில் மாறியிருக்கிறது

என்பதையெல்லாம் தெரிந்துகொள்ளத் துடித்தேன். அதற்கு நான் புலம்பெயர்தலின் வரலாற்றைக் கொஞ்சம் திரும்பிப் பார்க்க வேண்டியிருந்தது.

தமிழ் மண்ணை விட்டு உலகம் முழுவதும் தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்து சென்றதின் வரலாறு பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே தொடங்கி விட்டதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். படையெடுத்துச் சென்ற அரசர்களைச் சார்ந்து சென்றவர்களாகவும், அடிமைகளாகவும், கூலித் தொழிலாளிகளாகவும், போர்க்கால அகதிகளாகவும் உலகின் மூலை முடுக்கில் உள்ள நாடுகளில் எல்லாம் தமிழர்கள் சென்று குடியேறிய முறை நீண்ட நெடுங்கால வரலாறு கொண்டதாக இருக்கிறது.

பிரெஞ்சு ரீயூனியன் தீவு, கொதுலுப் தீவு, மர்ட்டினிக் தீவு, மொர்ஷியஸ் தீவு, தென் ஆப்பிரிக்கா, மேற்கு இந்தியத் தீவுகள் ஆகிய இடங்களில் குடியேறிய தமிழர்கள் தங்களின் மொழியை முற்றிலுமாக இழந்துவிட்டார்கள் என்ற போதிலும் இன்று தங்களின் தமிழ்ப் பண்பாட்டு வேர்களை நோக்கி அவர்கள் பயணப்படத் தொடங்கி இருக்கிறார்கள். அதே நேரத்தில் சிங்கப்பூர், மலேசியா போன்ற நாடுகளில் வாழும் தமிழ் மக்கள் தாங்கள் வாழும் நாடுகளில் தமக்கென்று இருக்கும் தனித்த ஒரு தமிழ் அடையாளத்தை முன்னிலைப்படுத்தி, அதனை அந்த நாடுகளின் தேசிய அடையாளத்துடன் இணைத்து வைத்த பெருமையையும் தாங்கி நிற்கிறார்கள்.

புலம்பெயர்ந்து சென்ற தமிழர்கள் தங்களின் இடையறாத கலை இலக்கியச் செயல்பாடுகளின் மூலமாகப் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களின் இலக்கியம் என்ற உலகளாவிய தமிழ் ஒன்றை நிறுவி இருக்கிறார்கள். இப்படி நிறுவியவர்களில் பிரான்சு நாட்டில் குடியேறிய தமிழர்கள் இன்று முக்கியமான ஒரு இடத்தை வகிக்கிறார்கள் என்பதையும் நாம் ஒப்புக்கொண்டே தீர வேண்டும்.

ரீயூனியன், மார்ட்டினிக், பிரெஞ்சு கயானா, கொதுலுப் ஆகியவற்றில் வசிக்கும் தமிழர்கள் தவிர ஐரோப்பாவில் உள்ள பிரான்சு நாட்டில் மட்டுமே ஏராளமான இந்தியத் தமிழர்களும்

- பெரும்பாலும் பாண்டிச்சேரி, காரைக்கால் போன்ற பகுதிகளிலிருந்து போனவர்கள் - ஈழத் தமிழர்களுமாக ஒரு லட்சத்துக்கு மேற்பட்டவர்கள் வாழ்கிறார்கள். இவர்களில் முதன்முதலாக 17ஆம் நூற்றாண்டிலேயே பிரான்சுக்குப் போனவர்கள் நெசவு வேலை செய்வதற்காகச் சென்றவர்கள். ஆனால் அங்குள்ள குளிர் தாங்க முடியாததால் அவர்கள் இந்தியா திரும்பிவிட்டனர்.

அதன்பிறகு பல பாண்டிச்சேரித் தமிழர்கள் பிரான்சுக்குப் புலம்பெயர்ந்து சென்றனர். இவர்கள் பெரும்பாலும் பிரெஞ்சுக் காலனியாக இருந்த பாண்டிச்சேரியிலிருந்து பிரெஞ்சுப் படை வீரர்களாகவும், பிரெஞ்சு அரசாங்க ஊழியர்களாகவும் சென்றவர்களே.

இவர்கள் பெரும்பாலும் தங்களைப் பிரெஞ்சுக்காரர்களாகவே எண்ணிக்கொள்ளும் போக்கு பரவலாக இருந்தது. தமிழ்ப் பண்பாட்டு அடையாளங்கள் குறித்த தேடல்கள் புலம்பெயர்தலின் அடிநாள்களில் இல்லை. ஆனாலும் முதல் சங்கம் ஒன்றை 1954இல் பிரான்சில் இந்திய-பிரெஞ்சு நட்புறவுக் கழகம் எனும் அர்த்தப்படுத்தும்படியான பெயரில் பெல்கார்ட் என்ற பாண்டிச்சேரித் தமிழர் நிறுவினார் என்பதை நாம் மறக்கக் கூடாது. இவர் ஒரு பிரெஞ்சுப் படை வீரராக இருந்தவர். இச்சங்கத்தின் நோக்கம் தமிழ்ப் பண்பாட்டை வளர்ப்பதாக இல்லை. மாறாக பிரெஞ்சுத் தமிழர்களுக்கான சில உரிமைகளை வாங்கித் தருவதாகவே அது இருந்தது.

80களிலும், 90களிலும் இலங்கையில் உள்நாட்டுப் போரின் காரணமாக நிறைய இலங்கைத் தமிழர்கள் பிரான்சுக்கு அகதிகளாகப் புலம்பெயர்ந்து சென்று அங்கு முன்னரே வசித்து வந்த இந்தியத் தமிழ்ச் சகோதரர்களோடு இணைந்துகொண்டனர். ஆனால் நான் இப்படி எழுதுவது கூடாது என்று மறுப்பவர்கள் பிரான்சில் நிறைய உள்ளனர் என்பது எனக்குத் தெரியும். பாண்டிச்சேரி, காரைக்கால் போன்ற இந்தியப் பிரெஞ்சுக் காலனிகளிலிருந்து பிரான்சில் சென்று குடியேறியவர்களையும், ஈழத்திலிருந்து பிரான்சில் சென்று குடியேறியவர்களையும் ஒன்றாக வைத்துப் பார்க்கக் கூடாது என்று

பாண்டிச்சேரித் தமிழர்களும் ஈழத்தமிழர்களும் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதற்கு அவர்கள் சொல்லும் காரணம் இருவரும் இருவேறு வரலாற்றுப் பின்புலம் கொண்டவர்கள் என்பதுதான்.

பிரான்சுக்குச் சென்ற பாண்டிச்சேரி தமிழர்களுக்குத் தங்களின் தமிழ் அடையாளம் பேண வேண்டிய இன்றியமையாமை இருந்தது இல்லை. சொல்லப்போனால் தமிழ் அடையாளத்தைக் கரைத்துக்கொண்டு பிரெஞ்சு மைய நீரோட்டத்தில் கலப்பதுதான் அவர்களது அப்போதைய நோக்கமாக இருந்தது. எனவே தமிழ் அடையாளங்கள் குறித்த தனிப்பட்ட அக்கறை தொடக்க நாள்களில் அவர்களிடம் இல்லை. தமிழ் கலை இலக்கியம் குறித்த

அமைப்புகளை ஏற்படுத்த அவர்கள் அப்போது நினைக்கவில்லை.

ஆனால் இன்றைய நிலை வேறு. பாரீசை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டால் நூற்றுக்கணக்கான தமிழ்ச் சங்கங்கள் இன்று உள்ளன. இவற்றில் சுமார் 15க்கு மேற்பட்ட தமிழ் இலக்கியச் சங்கங்கள் முழு வீச்சுடன் செயல்பட்டுவருகின்றன. 1970களில் பாரீசில் கல்வி கற்கச் சென்ற மாணவர்கள் இணைந்து ஒரு இந்திய மாணவர் சங்கத்தை உருவாக்கினார்கள். பாரீஸ் ஜமால் பேராசிரியர் முடியப்பநாதன், பேராசிரியர் தசரதன் போன்றவர்கள் முக்கிய பங்காற்றிய இந்த அமைப்பு புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனாருக்கு விழா எடுத்தது. அதனை அடுத்து ஏற்பட்ட இலக்கிய எழுச்சியின் காரணமாக ஏற்பட்ட தமிழ்ச் சங்கங்களை கி.பாரதிதாசனின் “கம்பன் கழகம்”, பேராசிரியர் தசரதனின் “பிரான்சு தமிழ்ச் சங்கம்”, இலங்கை வேந்தனின் “வொரெயால் தமிழ் கலாசார மன்றம்”, அண்ணாமலை பால்கரின் “திருவள்ளூவர் கலைக்கூடம்”, கோவிந்தசாமி ஜெயராமனின் “முத்தமிழ்ச் சங்கம்”, பாரீஸ் பார்த்தசாரதியின் “பிரான்ஸ் தமிழ்ப் பேரவை”, அலன் ஆனந்தனின் “உலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டியக்கம்”, கணேசனின் “பிரான்ஸ் பாரதி கலைக்கூடம்”, ஜெயபால் கிருஷ்ணனின் “வள்ளலார் சன்மார்க்க சங்கம்” என்று பட்டியலிடத் தொடங்கினால் தமிழ்ச் சங்கங்களின் எண்ணிக்கை கணக்கற்று நீண்டுகொண்டே போகும். பாண்டிச்சேரியைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் தமிழியக்கம் தேவகுமாரன் உலக வானொலி என்ற பெயரில் 1981இல் தமிழ் வானொலி ஒன்றைத் தொடங்கி நடத்தி இருக்கிறார். இன்று தமிழ் அடையாளம் குறித்த பாண்டிச்சேரித் தமிழர்களின் தேடல் தீவிரம் அடைந்துள்ளது. 2012இல் பிரான்சு முத்தமிழ்ச் சங்கமும் இலக்கியத் தேடல் அமைப்பும் இணைந்து ஒரு தமிழ் இலக்கிய உலக மாநாடு ஒன்றை நடத்துவதற்கு நான் காரணமாக இருந்ததோடன்றி எனது தொடர்புகளின் மூலமாக 12 நாடுகளிலிருந்து தமிழ் இலக்கியவாதிகள் பங்குகொள்ள நான் வழிவகுத்தேன்.

இத்தகைய உலகத் தமிழ் மாநாடு ஒன்றை நடத்துமளவுக்கு இன்றைக்குப்

பாண்டிச்சேரித் தமிழர்களுக்குத் தமிழ் உணர்வு பெருக்கெடுத்துள்ளது. இம்மாநாட்டின் துவக்கப் பாடலை ஈழத்துக் கவிஞர் வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன் இயற்ற அதனை நோர்வே இசைப் பல்கலைப் பேராசிரியரான வாசுகி ஜெயபாலன் பாடினார். விரி.இளங்கோவன், ஜீவகுமாரன், வாசுதேவன் போன்ற பல ஈழத்து எழுத்தாளர்களும் இதில் இணைந்து பங்காற்றியது இதன் சிறப்பு.

பிரான்சில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் வரலாறு இன்னும் சுவாரசியமானது. ஈழத் தமிழர்கள் தாங்கள் தமிழர்கள் எனும் அடையாளத்துடனேயே பிரெஞ்சு நாட்டுக்குள் நுழைந்தார்கள். அரசாங்கத்தை அணுகினார்கள். இதனால் அவர்களுக்குள் இருந்த தமிழ்ப் பண்பாட்டு அடையாள வைராக்கியம் பிரான்சில் சென்று புதிய மண்ணில் வீரியமுடன் வேர் கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டது. தான் ஈழத்திலிருந்து குடிபெயர்ந்து வந்த ஒரு தமிழன் என்று சொல்லுவது என்பது பிரெஞ்சு அரசாங்கத்திடம் அவர்களுக்கான ஒரு அடையாளத்தை ஏற்படுத்தும் என்பதை ஒவ்வொரு ஈழத்தமிழரும் உணர்ந்து இருந்தார்கள். இன்று சுமார் 50000க்கு மேற்பட்ட ஈழத்துத் தமிழர்கள் பிரான்சு நாட்டில், குறிப்பாக பல்வேறு இன மக்கள் கலந்து வாழும் பாரீசு நகரத்தில் வாழ்கிறார்கள். இவர்களால் இன்றைக்குச் சின்ன யாழ்ப்பாணம் என்று அழைக்கப்படக்கூடிய அளவுக்கு இருக்கிறதென்றால் பாருங்களேன்.

பாரீசு நகரத்தில் கார்துய் நார்ட் பகுதியில் பாண்டிச்சேரி தமிழர்களும், ஈழத்துத் தமிழர்களும் இணைந்து உருவாக்கி இருக்கும் தமிழ்க் கடைகள் பிரமிப்பு ஊட்டுபவை. ஈழத்துக்காரரின் உணவு விடுதி ஒன்றில் எனக்கு இலங்கையில் விரும்பி அருந்தக்கூடிய குளிர்மானம் ஒன்றைக் கொடுத்து அந்த ஓட்டல் உரிமையாளர் உபசரித்தபோது நான் அதிர்ந்துபோனேன். அந்த உணவு விடுதியில் எழுத்தாளர் விரி. இளங்கோவன் முயற்சியில் என்னோடு ஒரு இலக்கியச்சந்திப்பு நிகழ்ந்தபோது அதன் நிகழ்வுகள் உடனுக்குடன் தமிழ் வானொலியொன்றில் ஒலிபரப்பானது என்றால் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை.

பாரீஸ் நகரை எடுத்துக்கொண்டால் கார்துய் நார்ட் பகுதியைப் பார்த்தால் அதனைச் சென்னை நகரத்துத் திருநகர் என்று நினைத்துக்கொள்ளத் தூண்டும் அளவுக்குத் தமிழ்க் கடைகள் உள்ளன. அவற்றில் குலை தள்ளிய வாழை மரத்திலிருந்து, தமிழர் திருமணம், பூப்புனித நீராட்டு விழா, சீமந்தம் ஆகியவற்றுக்குத் தேவையான அத்தனைப் பொருட்களும் விற்பதைக் காணலாம். தமிழ்நாட்டிலும், இலங்கையிலும் விற்கும் அத்தனை செய்தித்தாள்களும், வார, மாத இதழ்களும், தமிழ்ப் புத்தகங்களும் அங்கு கிடைப்பதைப் பார்ப்பவர்கள் ஆச்சரியப்படாமல் இருக்க முடியாது. இன்றைக்கு உலகப் புகழ்பெற்ற தமிழ் எழுத்தாளர்களான ஈழத்தைச் சேர்ந்த ஷோபா சக்தி, பாண்டிச்சேரியைச் சேர்ந்த நாகரத்தினம் கிருஷ்ணா போன்றவர்கள் பிரான்சு நாட்டில் இன்று வாழ்கிறார்கள். பாரீசில் வாழ்ந்த ஈழத்துக்கவிஞர்கி.பி. அரவிந்தனின் கவிதைகள் “ஓர் உறைபனிக்காலக் கட்டியக்காரன்” பிரெஞ்சு மொழியில் ‘Le messager de l’hiver’ என மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது என்று சொன்னால் பாரீசு வாழ் தமிழர்களின் தமிழி லக்கிய ஆர்வத்தை நாம் புரிந்துகொள்ளலாம்.

அது மட்டுமல்லாது இந்த முறை நடந்த பிரான்சு நாட்டு நகரசபைத் தேர்தலில் 14 இடங்களில் போட்டியிட்ட தமிழர்களில் ஆறு தமிழர்கள் வெற்றி பெற்று இருக்கிறார்கள். இது பிரான்சில் வாழும் தமிழர்கள் அரசியலிலும் பங்கெடுக்கத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள் என்பதின் அடையாளமாகும்.

பிரான்சு என்று சொன்னதுமே ஈஃபிள் கோபுரமும் மான் பால் சார்த்ருவும் லூவர் மியூசியமும் ஆல்பர்ட் காம்யூவும் நமக்கு நினைவுக்கு வருவது மட்டுமின்றி அங்கு வாழும் தமிழ் மக்களும் அவர்களது பண்பாட்டு அடையாளமுமாக இன்றைக்கு நினைவுக்கு வருமளவுக்குத் தாயகம் கடந்த தமிழன் தனது வேர்களைப் பிரெஞ்சு மண்ணில் ஊன்றி இருக்கிறான் என்றால் அவனைப் பாராட்டத்தானே வேண்டும்.

இளையராஜா
எஸ்.ஏ.வி. ஓவியம்

போட்டது போட்டாடி கெடக்கே..

அப்படியே அவரு கூடப் போயிருவேன்.. ஆமா

நம்முடைய சாமிகளுக்குப் பல கைகள். அவங்க உட்காரும் வாகனத்தில் கூட நாம் உட்கார முடியாது. சரிதானே.. அம்மன் மாதிரி சிங்கத்தின் மீது உட்கார ஆசைப்பட முடியுமா? நாம் காலி. சரி விநாயகர் மாதிரி சின்ன எலிமீது உட்கார முடியுமா? நோ சான்ஸ். அது நசுங்கிடும். முருகன் மாதிரி மயில் மீது உட்கார முடியுமா? நோ நோ, தேசியப் பறவையைக் கொடுமை பண்ணிய குற்றத்தில் ஜெயில் போக வேண்டி இருக்கும். சரி நம்ம குழந்தைகளுக்குச் சொல்லும் கதையான நிலாவில் வடை சுடும் ஆயாவிலிருந்து எல்லாக் கதையும் ரியலிசத்துக்கு எதிரானதுதான்.

அப்போ நம்ம வாழ்க்கையில் எது எதுதான் ரியலிசம்? நம்முடைய அன்றாட வாழ்வும் நாம் பேசும் பேச்சும் நமது சண்டைகளும் நமது தொழிலும் நமது உறவுகளுக்கள்ளான

இணக்கம் பிணக்கம், நமது காதல் மற்றும் விவகாரத்து எல்லாமே ரியலிசம்தான். நாம் பார்க்கும் குடும்ப சீரியலில் கொஞ்சம் ரியலிசம் இருக்கும், சில சினிமாவில் பாட்டு பைட் நீங்கலாரியலிசம் இருக்கும்.

என் சிற்றறிவுக்குத் தெரிந்து துலாபாரம்தான் ரியலிச சினிமா. ஏன்னா அந்தப் படம் பார்த்துத்தான் நான் தேம்பித் தேம்பி அழுதேன். என் அழுகை ரியல்தான். அந்த அழுகையை வரவெச்ச அந்தப் படம் ரியலிசமாதானே இருக்கணும் (எப்பா என்னா கதை உடுறான்பான்னு நீங்க சொல்றது கேட்டாலும் எனக்குத் தெரிந்ததைத்தான் நான் சொல்லமுடியும்).

மணிரத்னம் படத்துல செயற்கையா இல்லாம வசனம் ரியலிசமா இருக்கும்.

அட என்னப்பா ஆனாவொன்னா ரியலிசம் ரியலிசமனு.. யதார்த்தமா இருக்கும் இயல்பா இருக்கும்னு சொல்லவேண்டியதுதானே. சரியா சொன்னீங்க. ஆக ரியலிசமனா யதார்த்தவாதம் என்று அர்த்தம். இஸங்களில் முக்கியமான இந்த ரியலிசத்தை மெய்மையியம் அல்லது இயல்பியம் என்றும் சொல்வர்.

ரியலிசம் (Realism) என்ற சொல் ஜெர்மானியச் சொல்லான *realpolitik* என்ற பதத்திலிருந்தே பெறப்பட்டது. *Real* என்றால் யதார்த்தம் என்று பொருள். *Politik* என்றால் அரசியலைக் குறிக்கும் சொல். ரியலிஸ்டுகள் நாம் அன்றாடம் பார்க்கும் அனுபவிக்கும் மனிதர்கள் காட்சிகள், மன ஊசலாட்டம், நிகழ்ச்சிகள் ஆகியவற்றைத் துல்லியமாக விவரிக்கும் பண்பை அப்படியே எழுத ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் எனலாம்.

இந்த ரியலிசபாணி பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றியது. பிறகு அது உலகம் எங்கும் பரவியது. பிறகு இதிலும் இரண்டு பிரிவுகள் தோன்றின. பிரிவுகள் எதில்தான் இல்லை.. உதாரணத்துக்கு, செட்டியார்ன்னு ஒரு சமூகம் இருப்பது தெரியும். ஆனா செட்டியார்க்குள் 32 வகையான செட்டியார் உட்பிரிவுகள் இருக்கின்றன. போலவே எல்லா இஸத்திலும் உட்பிரிவுகள் இருக்கும். இந்த ரியலிசத்திலும் அப்படி பிரிவுகள் வந்தது.

அதில் 1. மாக்ஸிமல் ரியலிசம் 2. மினிமல் ரியலிசம். மாக்ஸிமல் ரியலிசம் என்பது ஒரு பெரிய வல்லரசு தன்னை மையப்படுத்திச் சக அரசுகளைத் தன் கட்டுப்பாட்டில் வைத்துக்கொள்ள விரும்புவது. மினிமல் ரியலிசம் என்றால் இரண்டு பெரிய வல்லரசுகள் ஒன்றையொன்று எதிர்த்துக்கொள்வதன் மூலம் தங்கள் சமநிலையை எப்போதும் அந்தரத்தில் வைத்திருப்பது. பாத்தீங்களா இஸம் வருது, மறைமுகமா அதில் அரசியல் வருது, அப்புறம் அரசாங்கம் வந்திடும். அப்புறம் என்ன ஆதிக்கம்தான்.

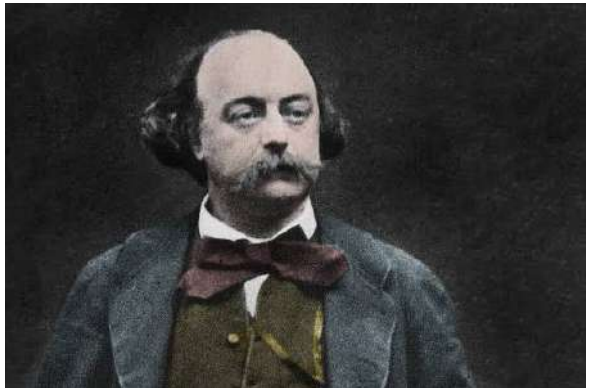
இந்த இஸங்கள் பற்றிப் பல வருடங்களுக்கு முன் எனக்குச் சொல்லிக்கொடுத்தார் பன்முகம் என்ற இதழ்

கி.ரா

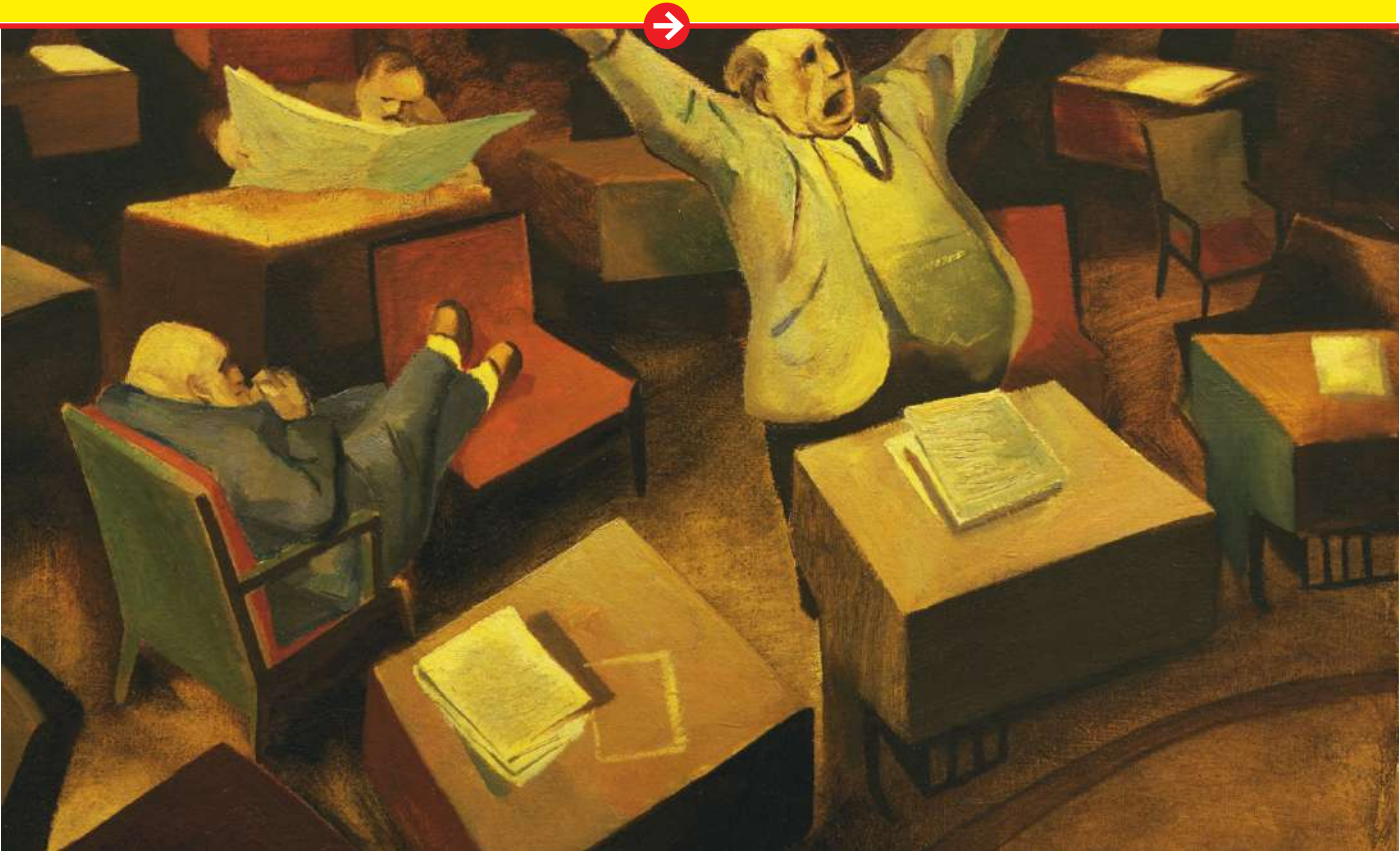
நடத்திய நவீனப் படைப்பாளியும் என் நண்பருமான எம்ஜி சுரேஷ். பல இஸங்களைப் போகிற போக்கில் சொல்லித் தந்தவர் அவர்தான். சைக்கிளில் சென்று அயனாவரத்தில் அவர் வீட்டில் அடிக்கடி சந்திப்பேன். பன்முகம் இதழிலும் எழுதினேன். ஓவியமும் வரைந்தேன். கவிஞர் இன்குலாப் எழுதி அரங்கேற்றம் செய்த ஒரு நாடகத்தைப் பற்றிக் கொஞ்சம் காட்டமாக நான் விமர்சித்த கட்டுரை அதில்தான் வந்தது. அதில் என் மீது கவிஞர் இன்குலாபிற்குக் கொஞ்சம் வருத்தமும் வந்தது. இந்த உபரித்தகவல் எதற்கு? இஸங்களைப் பற்றி எழுதும்போது அதைச் சொல்லித் தந்தவரையும் அதையொட்டிய சம்பவத்தையும் சொல்வதுதானே நன்றியும் கடமையும்... அதான்.

இன்னொரு விஷயம்.. நான் ரியலிசமா எழுதப் போறேன்னு சொன்னாலே ஒருவன் அந்தந்த வட்டாரத்தின் வழக்கு

குஸ்தாவ் ப்ளாபே

தி செனட் - ரியலிச ஓவியபாணி

மொழியில்தானே எழுதணும், அதைத் தவிர்க்க முடியாதே. அப்போது ரியலிசம் வேறொரு வடிவத்துக்கு வருகிறது. சுமார் 1930இல் அது சோஷியல் ரியலிசம். அதாவது சமூக யதார்த்தவியல் என அழைக்கப்பட்டது. இதில் யதார்த்தமாகக் கதை எழுதுவதுடன் வறுமை, வேலை இல்லாத திண்டாட்டம், ஊழல் நீதி மறுப்பு போன்றவையும் சேர்ந்துகொண்டு சோஷியல் ரியலிசம் மெருகு ஏறுகிறது. இதில் வில்லியம் கிராப்பரின் தி செனட் என்ற ஓவியம் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. இது பொதுத்தகவலுக்கு..

எனக்கு ரியலிச ஓவியம் என்றால் என் தம்பி ஓவியர் இளையராஜா SAV தான். தத்ருபமா இருக்கும் ஓவியங்கள். போட்டோ பிடிச்சது போல். ஒன்று தெரியுமா கேமிரா புழக்கத்தில் வந்ததும் இந்த ரியலிசம் ரொம்ப ஆட்டம் போட ஆரம்பித்தது. எல்லாவற்றிலும் அதன்

ஆட்சிதான்.

இரண்டு வருடத்தில் இன்னும் ஒருபடி மேலே போகிறது சோஷியல் ரியலிசம். அப்போது அது சோஷியலிஸ்ட் ரியலிசம் என அழைக்கப்படுகிறது. என்ன வித்தியாசம்? இயல்பா யதார்த்தமா எழுதினா ரியலிசம். ஓகேவா, அதில் வட்டார வழக்கு மற்றும் ஊழல், வேலையில்லாப் பிரச்சனை, வறுமை போன்றவற்றை முக்கியத்துவப்படுத்திச் சேர்த்து எழுதினால் அது சோஷியல் ரியலிசம், சரியா? சரி, எழுதினா மட்டும் போதுமா, தீர்வு சொல்லாமல் எப்படி? இப்போது பட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியை அது ஓங்கி ஒலித்தால் அது சோஷியலிஸ்ட் ரியலிசம், அவ்வளவுதாங்க..

இப்போதுதான் கலை ஒரு போராட்டக் கருவியாக மாறுகிறது. இதில் சோவியத் அரசும் சேர்ந்து இலங்களை அங்கீகரிக்கிறது. நிறைய படைப்புக்கள் பெருகின. ஆனால்

கால ஓட்டத்தில் அவை செத்தும் போயின. கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் செத்துக்கொண்டிருந்த இம்மாதிரியான படைப்புகள் சோவியத் ரஷ்யா பிளவுண்டபிறகு காணாமல் போயின என்பதும் ஒரு தரப்பு வாதம்.

சரி, இந்த ரியலிசத்தின் தாத்தா யார் தெரியுமா? பால்ஸாக் என்ற பிரெஞ்சு நாவலாசிரியர்தான். அவரது நாவல், சிறுகதை எல்லாவற்றிலும் அப்படியே யதார்த்தமா எல்லோரைப் பற்றியும் மனுசன் எழுதித் தள்ளிட்டார். முக்கியப் பிரமுகர் முதல் திருடன், வேசி போன்ற சாதாரண மக்களைப் பற்றியும் சித்தரித்தார். தொலைக்காட்சி, சினிமா இல்லாத காலத்தில் ஒரு ஆளைப் பற்றிச் சொல்ல பக்கம் பக்கமா எழுதுவார். சித்தி சீரியல் மாதிரி மாதக்கணக்கில் படிக்கும்படியான எழுத்து அவருடையது.

அதன் பின் குஸ்தாவ் ப்ளாபேவின் எழுத்துக்கள் கோலோச்சின. ரொமாண்டிசப் பாணியில் பலரும் பெண்களைத் தேவதைகளாக அழகிகளாக மகிழ்வின் சின்னங்களாகக் கொஞ்சிக்கொண்டிருந்தபோது குஸ்தாவ் ப்ளாபேதான் தமது கனவுகளை அடையவேண்டும் என்பதற்காக சோரம் போன எம்மா பவாரி என்ற பெண்ணைப் பற்றி எழுதினார். அந்தக் காலத்தில் அதெல்லாம் பெரும் அதிர்ச்சி...

சரி, அதுமாதிரியான ரியலிச எழுத்தில் இந்தியாவில் தமிழகத்தில் ஜெயிச்சவர்கள் யார் யார்? ரகுநாதன், பொன்னிலன், கி.ரா, பூமணி.. எனப் பெரும்பட்டியல் உண்டு. இவர்கள் இலக்கிய அந்தஸ்தைப் பெற்ற வட்டார மொழியில் எழுதிய யதார்த்தபாணி எழுத்தாளர்கள் எனலாம்.

இலக்கிய அந்தஸ்து கோராத அல்லது இலக்கிய அந்தஸ்தைத் தர மறுக்கிற சூழலில் ரியலிச எழுத்தை எழுதி மக்கள் மனதில் நின்றவர்கள் பலருண்டு. லஷ்மி, அனுராதா ரமணன், சிவசங்கரி எனத் தொடங்கி இன்றும் எழுதிக்கொண்டிருக்கும் வெகுஜன எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்கள். ரியலிச

எழுத்தால்தான் இன்றைய வெகுஜனப் பத்திரிகையின் மூச்சே இயங்குகிறது.

ரியலிசத்துக்குப் பின் டாடாயிலம், சர் ரியலிசம், மேஜிக் ரியலிசம், போஸ்ட் மாடனிசம் என்று பல இலங்கள் வந்தாலும் ரியலிசத்தின் பலம் மட்டும் குறையவே இல்லை. அது மக்களுடன் வெகுஜன மக்களுடன் நேரடியாகத் தொடர்பில் இருந்தது. நடுரோட்டில் லாரி டயர் டமால் என்று வெடித்தது என்று செய்தியில் எழுதிய தினத்தந்திதான் மக்களுடன் ஓட்டிக்கொண்டது, வியாபாரத்தில் முதலில் ஜெயிச்சது.

கொத்தை பருத்தி என்று தலைப்பிட்டுக் கல்கியில் வெளியான கதை கி.ராவினுடையது. அதில் கிராமத்திலிருந்து படித்துக் கலெக்டரான ஒருவர். அந்தக் கலெக்டருக்குப் பொண்ணு கொடுக்க முடியாது என்று ஒரு பகுதி வரும். எவ்வளவு பெரிய அதிகாரம், பதவி. அந்தக் கலெக்டருக்குச் சொந்தமா நிலம் இருக்காது. அதனால் பொண்ணு கிடைக்காது. அதான் கிராமத்தின் ரியலிசம்.

“என்னய்யா பையன் ஜில்லாக் கலெக்டராகப் போறான்; பொண்ணு கிடையாதுன்னு சொல்றீங்களே” என்று மலைத்துப்போய்க் கேட்டார் வந்தவர். “கலெக்டரா இருந்தால் அது அவன்மட்டுக்கும். நாளைக்குப் பையனுக்கு ஏதாவது ஒண்ணு ஆகிவிட்டால் என் பொண்ணுல்ல தெருவில் நிப்பா. பையனுக்கு நாலேக்கர் நிலமிருந்தா அவ அதிலே இண்டிக் கிளறித் தன் பாட்டையாவது கழிச்சிடுவா. ஒன்னு மில்லாதவனுக்கு உத்தியோகத்தை நம்பி யாரு கொடுப்பா பொண்ணு” என்று ஓங்கிக் கேட்டார் கோனேரி.. இப்படியான வட்டார வழக்கு ரியலிசக் கதைகள் வெற்றி பெற்றன.

ரியலிச பாணி கவிதைகளை உதாரணத்துக்கு ஆயிரம் காட்டலாம். முகநூலில் அதிகம் கோலோச்சுகிறது. அதிலும் வட்டார வழக்குகளைக் கொண்ட கவிதைகள் இன்னும் வெற்றியைச் சூலபமாகத் தட்டிக்கொண்டு வந்துவிடுகின்றன. சோஷியல் ரியலிச வகைக்கு

மகுடேசுவரன்

வில்லியம் கிராப்பர்

மகுடேசுவரன் எழுதிய இந்தக் கவிதையை
முன்னுதாரணமாகக் காட்டலாம்.

என்னெய அடங்கோ..

கொல்லுங்கோ...

கண்டதுண்டமா வெட்டிப்போடுங்கோ....

காவலுக்கு ஆள் போடுங்கோ....

நீங்கோ பார்த்து வெச்சிருக்கிற

மாப்பிள்ளைக்கே என்னெக் கட்டி
வெய்யுங்கோ...

கட்டிக்கெறென்..

அவனுக்குப் புள்ளெ பெத்துத்தரச்
சொல்லுங்கோ

பெத்துக்கிறென்...

ஆனா..

என்னிக்காவது ஒரு நா

எங்கெய்யாவது ஒரு வாட்டி

அவரு வந்து வா போயற்றலாம்பனு

கூப்புட்டுப் போட்டார்னு வெயங்கோ...

என்ற அப்பன் மேலச் சத்தியமாச்
சொல்றென்...

போட்டது போட்டபடி கெடக்கெ

அப்படியே அவரு கூடப் போயிர்ருவேன்..
ஆமா

-- இப்படி கவிதை, கதை, நாவல், ஓவியம்
என்று எல்லாத் துறைகளிலும் ரியலிசத்தின்
தாக்கம் இன்றும் ஆட்சி செலுத்தி வந்தாலும்
மாற்றம் ஒன்றே மாறாதது என்பது போல்
ரியலிசத்துக்குப் பின் சர் ரியலிசம் பெரும்
தாக்கத்தை இலக்கியத்தில் ஓவியத்தில்
சிற்பத்தில் நிகழ்த்தியது. அதற்கு முன், சர்
ரியலிசம் தோன்றக் காரணம் டாடாயிஸம்தான்.
என்னடா இது, இவன் டாடா பிர்லா
கதையெல்லாம் விடுறான்னு பாக்குறீங்களா,
அடுத்த தொடரில் டாடாயிஸம் பற்றி
அறிவோம்.

-பாம்பு சட்டையை இன்னும் உரிக்கும் ■

நீண்டிருக்கும்
 ரேசன் கடையின்
 நிழல்களை மெல்கிறது வெயில்
 நெளிந்த கேன்களுக்குள்
 வெந்து புரள்கிறது
 மண்ணெண்ணெய்
 மஞ்சள் பைகளுக்குள்
 பார்சலாகிறது பச்சையரிசி
 வரிசைமீறிய
 சண்டையினை
 வேடிக்கை பார்த்தபடியே
 வெயிலின் கால்கள்
 நகர்கையில்
 கீழ்சிதறிய அரிசிகளில்
 குடும்பத் தலைவிகளின்
 புன்னகைகள் சிந்துகின்றன
 சச்சரவின் அமைதியில்
 ஓடிப்போன
 ஏழ்மைப்புத்தனை
 நினைவூட்டுகிறது
 ஒரு ஞான விலைக்கடை!

- ரகுநாத் வ

••

யாரோ ஒருவரின் பிரதியை வாசிக்க
 நான் எப்போதும் விரும்புகிறேன்.
 அவன் தனது பிரதிக்கு
 மிகச்சிறந்த புல்லாங்குழல்
 கலைஞனைப் போல
 வடிவம் கொடுத்திருப்பான்.

வாசிக்கப்பட வேண்டிய
 சொற்கள்
 நமக்காகக் காத்திருக்கின்றன.
 அவை ஏவாள் விரும்பிய
 கனியின் ருசியை
 ஒத்ததாகவும் இருக்கலாம்.

எனக்கு மனச்சோர்வு அல்லது

விரக்தி ஏற்படும்போதெல்லாம்
 கவிதைப் பிரதிகள் தேவைப்படுகின்றன
 அங்கு உள்ளே
 நுழைந்ததும்
 எரிநட்சத்திரங்களும்
 பிரகாசத்தின் ஒளியைத் தருகின்றன.

விருப்பத்திற்கேற்ப என்னை
 மாற்றிக்கொள்ள
 அந்த கவிதைப் பிரதிகளின் சொற்கள்
 உசாத்துணையாக அமைகின்றன.

ஆனால் சில நேரங்களில்
 ஆன்மாவைப் புதுப்பிக்க
 தனியாகவே இருக்க விரும்புகின்றேன்
 அப்போது
 எந்தச் சொற்களுடனும்
 நான் பேச விரும்புவதில்லை.

- ஏ.நல்புள்ளாஹ்

••

நீ
 பத்திரமாய் வைக்கச் சொல்லி
 இட்டுப்போன
 ஒற்றை
 அழுத்த முத்தம்

பணி கூடும்
 இவ்விரவில்

உயிர் கொண்டு
 திமிறும்
 உன்மத்தம் ஏற்றும்

பிடிவாதமாய்
 உன் பிம்பம்
 என்னைத் தீன்று
 வளரும் ராட்சதமாய்

- ஐ.பிராங்க்ளின் குமார் ■

சித்தன் கருப்பசாமி

ஊர்ப்பக்கம் ஒருத்தன் காரணமில்லாம, தாடியோ கடா மீசையோ வளர்க்க மாட்டாங்கிறது, மாயாண்டித் தாத்தா விசயத்துல உண்மையாச்சி. எப்பவுமே முகத்தை மழுக்கச் சவரம் செய்கிறவரு, வெளஞ்செ பருத்திக்காடு போலத் தாடி வளர்த்ததைப் பார்த்துட்டு சுந்தரம் சித்தப்பா கேட்டாரு,

'மாமா தாடியோட அலையுறீகளே... சாமிக்கா?'ன்னு.

'காரணமாத்தான் மாப்ளே'னு பொத்தாம் பொதுவாச் சொல்லிட்டுப் போயிட்டாரு. சரி என்னமோ இருந்துட்டுப் போகட்டுமுன்னு ஊரும் விட்டுருச்சி.

தாடியும் மீசையும் நல்லா வளர்ந்துட்டதா நினைச்ச ஒருநாள், 'குட்டியான் பிரச்சனைக்கு, டவுண்டேருந்து பெரிய போலீஸூ வந்தாரே.. கலவரத்தப்போ..? அப்படி இருக்கணும்லே மீசை,' சவரம் செய்ய, முன்னாடி உட்கார்ந்ததும் சொல்ல, நோக்கம் ரொம்ப மெனக்கிட்டு, பெரிய போலீஸை பெரிய கிருதாவும், கடா மூசையும்

மாரியப்பன்
புரிஞ்ச அவரும்,
நினைப்புல வச்சி,
வச்சிவிட்டாரு.

சாதா மாயாண்டி, இப்போ மீசை மாயாண்டியா ஆனாரு. பெரிய மீசையும் கிருதாவும் வச்ச யோகம், சொசைட்டி லோனுக்கு மனோகரன் இவர ஜாமீன் கையெழுத்து போடக் கூப்பிட, அதுவரைக்கும் எழுத்துக் கூட்டி மாயாண்டின்னு எழுதினவரு, இப்ப கூடுதலா மீசை மாயாண்டின்னு எழுதி முடிச்சாரு. சொசைட்டி கிளார்க்கும் கையெழுத்துக்கு எதுவும் கேட்கல. அதனாலயே தன் பேரு 'மீசை மாயாண்டி'ன்னு பதிவாயிட்டதாக அப்படியொரு சந்தோசம்.

அதே கித்தாப்புல, மொதலாளி பெருமாள்சாமி முன்னாடி போய் நிற்க,

‘கூலிதாம் லே... அடியாளுக்கா வச்சிருக்கேன்? மீசைய மழிச்சிட்டு வந்தா வேல தாரேன்.. இல்லனா.. எங்காச்சிலும் வேற வேலை பாத்துக்கோ’னு சொன்னதும், அசராம,

‘அதுக்குத்தான் வந்தேன்ய்யா...’ ன்னாரு.

‘அதுக்குன்னா?’

‘உங்க உசுரு இருக்கிற வரைக்கும் நான்தான் காவலு.’ சொன்ன விசயம் புரியாத பெருமாள்சாமியும், நமக்கும் ஒரு அடியாளு, அதுவும் இந்தச் சாயல்ல இருக்கிறது கௌரவமா இருக்குமேன்னு சேர்த்துக்கிட்டாரு.

மாயாண்டிக்கு அறுபது வயசிருக்கும். தெருவுல சிலம்பம் தெரிஞ்ச ஆளு. பெருமாள்சாமி பண்ணையில சேவகம். இதுதான் வேலைன்னு இல்ல. தெனம் இருபது ரூபா கூலி. வீட்டுக்குப் போற வரக்கும் எல்லா வேலையும் செய்யணும். ஒருமுறை இருப்பு வேலையா சம்மந்தி ஊருக்குப் பெருமாள்சாமி கிணறு தோண்ட அனுப்பினாரு. போன எடத்துல, சும்மா இருக்கிற நேரத்துல கம்பு சுத்தக் கத்துக்கிட்டதுதான், இப்ப ஊருல கொஞ்சப் பேருக்கு அதையும் கத்துக் கொடுத்துட்டாரு.

தன்னோட கீழத்தெருக்காரங்களை மரியாதைக் குறைவா நடத்தினாலும் தன்னிட்ட பாரபட்சம் இல்லாம இருந்ததால, வேலையைத் தவிர வேறெதிலேயும் கவனமில்லாம இருந்தது. எல்லாமே குட்டியானைச் சாகக் கொடுக்கிறவரைக்கும்.

காரணம் தெரிய வந்த பிறகு, அதுவரைக்கும் அங்கொண்ணும் இங்கொண்ணுமா, எதிர்த்துக் கேட்க ஆள் இல்லாத, தான் செய்யற எதுவுமே வெளியில தெரியாமப் பார்த்துக்கிட்ட பெருமாள்சாமியை, தெருவுல இழுத்து விடுறதுதான் மாயாண்டியோட திட்டமானது. ஏன்னா, குட்டியான் சாவுக்குப் பெருமாள்சாமியும், ரெங்கசாமியும் திட்டம் தீட்டித் தந்தது தெரிய வந்த நாளிலேருந்து, ரெண்டுபேரையும் சாச்சிடணும்னு முடிவு பண்ணிட்டாரு. அதுக்குத்தான் இந்த அடியாளு வேசம். இதுல அப்பாவியா ஊருக்குள்ள

திரிஞ்சிக்கிட்டு இருந்த கருப்பனைக் கூட்டு சேர்த்ததுதான் விசேசமே.

நாலா தெசையிலும் தெரு இருந்தாலும் இந்த ஊருக்கு மேலத்தெருதான் நாட்டாமை வேசம். அதுலயும் கீழத்தெருக்காரங்களுக்குப் பண்ணைக் கூலி வேசம் மட்டுமெ. வேற வேலை எதுவும் தெரியாது. படிப்பறிவும் இல்லை. எட்டு மைல் தொலைவுல இருக்குற டவுனுக்குப் பஸ் வசதி கூட இல்லாம, நடந்து போகவும் வக்கில்லாம, தெருவுலேயே கிடந்ததுங்க சனம். ஆமாங்க சாமி, சரிங்க சாமி என்பது ரத்தத்திலேயே ஊறிவிட, அதிலிருந்து மீள யாருக்கும் தோணவில்லை. அவசியமும் ஏற்படவில்லை. கருப்பனை வெவரமில்லன்னு ஒதுக்கி வச்ச சனங்க, மேற்குத் தெரு விசயத்துல அவனைவிடவும் வெவரமில்லாம இருந்தது குட்டியானுக்குப் பிறகுதான் தெரிஞ்சது.

கருப்பனோட முழுப்பேரு கருப்பசாமி, பேருவச்ச நாளளேருந்து யாரும் அவனை அப்படிக் கூப்பிட்டதேயில்ல. கருப்பு, கருப்பன்னு மேலத்தெருக்காரங்க கூப்பிட்டு அதுவே நின்னுஞ்ச்சி. முழுப் பேரையும் கூப்பிட்டா சாமின்னு சொல்ல வேண்டி வரும்னு, சாமிய பொழக்கத்துக்கு வராம பார்த்துக்கிட்டாங்க. அப்பாவும் அம்மாவும் செத்த பிறகு, அண்ணன் கல்யாணமானதும், இடம் பத்தலனுன்னு சொன்னதில், இவன் வீட்டைவிட்டு வெளியேறி ஊர் பொது இடத்தில் குடிசை போடுற மாதிரி ஆகிஞ்ச்சி. இவனுக்கும் கொஞ்சம் சாய்ஞ்ச உடல்வாகு. சொந்தமா வீடுவாசல் இல்ல, நாலு காடுகழனியும் இல்ல. அதனாலேயே பொண்ணும் கிடைக்கல. ஆனாலும் தெம்பான ஆளு. எந்த வேலை கொடுத்தாலும் தட்டாம செய்வான். அவனை மதிச்சி ஒரு வேலை கொடுத்தா உசுரக் கொடுத்துச் செய்வான். ஊருல இருக்கிற ஆடுகளை, ஒண்ணும் பத்துமா சேர்த்து ஊரணிவரைக்கும் ஓட்டிப் போயி மேச்சிட்டு, சாயங்காலமா அவங்கவங்க வீட்டுல சேத்துட்டா, சில வீட்டுல சாப்பாடு கிடைக்கும், சில வீட்டுல குழம்பு கிடைக்கும். ஆடு, குட்டிய வித்தா ஒரு அம்பது நூறு ரூபா தருவாங்க. அதையும் போஸ்ட் ஆபீஸ்ல போட்டு வச்சிருவான். நாள் முழுக்கக் காட்டுல

கெடக்குறதுனால், பெருசா ஆளுங்களோட பேச்சு இல்லை. சாயங்காலம் பாலத்துல இல்லனா ஆலமரத்தடியில பேசிக்கிட்டு இருக்கிற ஆளுங்களோட வாய்களைப் பார்க்கிறதோட சரி.

காடுகரையில் ஆடுகளோட பேசிக்கிட்டுத் திரிஞ்சவனுக்கு, ஆறுதலா வாய்ச்சதுதான் மாயாண்டி சகவாசம். ஒருநாள் பனை மரத்துல இறக்கின கள்ளைக் குடுத்து இவனைப் பழக்கினாரு. பெருசா சூதுவாது தெரியாதவன். யாரு என்ன சொன்னாலும் நம்புவான். ஏன்னா இவனை மதிச்சி யாரும் நின்னு பேசினதில்ல, அப்படிப் பேசற ஒருத்தரை நம்பாம எப்படி இருக்கிறது? இதுதான் கருப்பனோட நிலமை. மனநிலை பாதிப்பு அப்படி இப்படினு எதுவுமில்ல. சொந்த அண்ணன் இருந்தும் அநாதை. அண்ணன் வீட்டு ஆடுகளையும் ஓட்டிட்டுப் போவான், ஆனா அவன்கிட்ட கஞ்சி தண்ணி புழங்குறதில்ல.

மாயாண்டியின் கள்ளுக்கு அடிமையான பிறகு, அவருதான் எல்லாமே. கொஞ்ச நாளா தாத்தா நடவடிக்கையில் நிறைய மாற்றம் தெரிஞ்சாலும், கள்ளு கிடைக்காம போயிருமேன்னு எதுவுமே கேட்கல. ஒருநா, ரெங்கசாமி பிஞ்சைப் பக்கமா ஆடுகளை மேய்ச்சிக்கிட்டு இருந்தப்போ, கோணிச் சாக்குல கட்டுன அருவானைக் கொண்டுவந்து அவுக்க,

'ஏன் தாத்தா இவ்ளோ அருவா?'னு கேட்டான்.

'ஒரு காரணமத்தான், இதுக்கு நீதான் காவலாளி. நான் சொல்ற இடத்துல இத யார் கண்ணுலேயும் படாம மறைச்சி வை, இப்போதைக்கு இது போதும்' என்றார்.

சொன்ன மாதிரியே, மரத்துமேல, செடிகளுக்குள்ள, மண்ணுக்குள்ளு ஒவ்வொரு அருவானையும் துணி சுத்தி மறைச்சி வச்சான்.

அன்னைக்கி, நாலு காடையைப் பிடிச்சி, அங்கனயே மசாலா தடவி, கள்ளும் கறியுமா ரெண்டு பேரும் இருந்தாங்க. மாயாண்டிக்கு ஆட்டுப்பால் ரொம்பவும் பிடிக்கும். கள் இறக்க முடியாத நாட்கள்ல ரெண்டுபேருமே

முட்ட முட்ட ஆட்டுப்பால் குடிப்பாங்க. ஊரணியில தண்ணி வத்திப் போனா இவன் ஆடுகளுக்காவே, பெருமாள்சாமி தோட்டத்துல, ஏறவ மாடுகளைக் கட்டிக் கமலைத் தண்ணி விடுவாரு. கள்ளும் கறியும் கிடைக்கிறப்போ ஆடுகளைத் திருப்பிட்டு வற்றவன் யார் வீடலேயும் கஞ்சிக்கி நிற்கிறதில்ல. வெளியில தெரியாம படுத்துக்குவான். இவன் நடமாட்டம் வெளியில தெரியலனாலே, சனங்களுக்குப் புரியும், அப்படியே விட்டுருவாங்க.

பெருமாள்சாமியும், ரெங்கசாமியும் ரெட்டைப் பிறவிங்கன்னுதான் ஊருக்குள்ள பேரு. எங்க போறதுனாலும் சேர்ந்துதான் போவாங்க. ஊர் நாட்டாமை பதவி மாறிமாறி இவங்ககிட்டதான். திருவிழாவுல குதிரை ஓட்டம் சுத்துப்பட்டியில ரொம்பப் பிரபலம். மாகாளி கோயில்லேருந்து அய்யனார் கோயிலுக்கு, அருள் வந்து புறப்படுற குதிரைகூட இவங்க சொல்லாம கிளம்பாது. எதுத்தவங்களை மட்டும் மலையடிவாரத்துல பாம்பும், காட்டுப் பன்னியும் ஏன் கொல்லுதுன்னு தெரியல. இவங்கதான் அதுக்குக் காரணம்னு ஆதாரம் இதுவரைக்கும் எதுவுமில்ல. ஆனா ஊர் வாயை யாரு அடைக்கிறது? சொந்த இனத்துலயே இப்படினா, கீழ்த்தெருக்காரங்க நிலமைய எப்படிச் சொல்றது?

குட்டியான் கிணத்துல விழுந்து செத்துக்கு இவங்க ரெண்டுபேரும் காரணம்னு தெரிஞ்சிக்கிட்ட மாயாண்டி, இதுக்கு மேலயும் பொறுக்கிறதில்லனு தனியா நிறைய திட்டம் போட்டிருந்தாரு. அதுவும் ரெங்கசாமியைக் கொல்ற பழியை, பெருமாள்சாமி மேல போடணும். அதுக்கு அச்சாரமா, ரெங்கசாமி வச்சிருந்த வைக்கப்போரைக் கொளுத்தி விடுறது, அத செஞ்சது பெருமாள்சாமின்னு தகவல் கசியவிட்டப்போ யாரும் நம்பல. அடுத்த திட்டமா, பக்கத்துல இருக்கிற பொறம்போக்கு நிலத்துக்கு, ரெங்கசாமி அடமானம் கேட்டுக் கிராம அதிகாரிகிட்ட மனு கொடுத்த ஆதாரத்தோட, மாயாண்டியே நேரடியா சொன்னப்போ அத நம்பாம இருக்கமுடியல.

ஆனாலும், ரெண்டுபேருக்கும் நடுவுல

பகையை உண்டுபண்ண இது போதலங்கிற விசயம் தெரிய வந்ததும், ரெங்கசாமி நிலத்தைச் சுத்திலும் அருவானைப் பதுக்கி வச்சிருந்ததைக் காட்டினதும் நம்பிட்டாரு. தனியா போட்ட திட்டம் பலிக்காம, கருப்பனோட சேர்ந்து போட்ட திட்டம் பலிச்சிருச்சி. இந்த விசயம் அவரு பொஞ்சாதிக்குத் தெரிஞ்சதும், ஏற்கனவே ரெண்டுபேரும் சேர்ந்து சுத்துறத பொறுக்காதவங்க, எரியுற விளக்கைத் தீப்பந்தமா மாத்திவிட்டாங்க. இனிமே அவனோட சேரமாட்டேன்னு சத்தியம் வாங்கினதும், சேர்ந்து சுத்துறது நின்னிருச்சி. அடுத்தடுத்த திட்டத்துக்கு அவசியம் இல்லாம போனதுல மாயாண்டிக்கு சந்தோசம்.

இப்ப ரங்கசாமிய கொல்லணும், அதுவும் கருப்பன் கையால கொல்லணும், பழியை பெருமாள்சாமி மேல போடணும். அதுக்காக ரொம்ப நாள் காத்திருக்க வேண்டியதாப் போச்சி. புறம்போக்கு நிலத்தை அளக்க

சர்வேயர்வற்றதாவும் அளந்துட்டுப் போயிட்டா ஒரு வாரத்துல பட்டா வந்திரும்னு ஒரு பொய் தகவலைக் கசிய விட்டத நம்பி, ரெங்கசாமி காட்டுக்கு வந்திருந்தாரு. அத மாயாண்டி உறுதிப்படுத்தியதும், பெருமாள்சாமியவும் காட்டுக்குக் கூட்டிட்டுப் போனாரு. ரெண்டு பேரும் வேற வேற இடத்துல இருந்தாலும், காட்டுக்குப் போன செய்தி ஊருக்குள்ள தெரியும், அதுபோதுமே.

திட்டமிட்டது மாதிரியே, எல்லாம் நடந்ததுல மாயாண்டிக்கு சந்தோசம். திட்டத்தைக் கருப்பனுக்கு விளக்கிச் சொன்னதும், கருவேல மரத்துக்கிட்ட மறைச்சிருந்த அருவாகிட்ட ஆடுகளைக் கிடை அமர்த்தினான்கருப்பன். அப்பதான்கருதுவிட்ட மக்காச்சோளத்தை ஆடுகெ தின்னுடுமோன்னு வரப்புப் பக்கம் வந்த ரெங்கசாமி, கருப்பனை வேற பக்கமா போகச் சொல்லி வெரட்டுனாரு. காதுல வாங்காத மாதிரி மரத்தடியில

படுத்திருந்தான். திட்டமிட்டபடி இன்னமும் விசில் சத்தம் வரல. சுத்துல எங்கேயும் ஆள் இல்லை. செஞ்சிடலாம்னு விசில் வராம எதும் செய்யக் கூடாதுன்னு திட்டம். பக்கத்துல வந்து நெண்டிவிட, கருப்பன் அசைஞ்சு கொடுத்தான். ஆனாலும் கண்ணைத் திறக்கல. மாயாண்டியின் விசில் சத்தம் கேட்டது. எழுப்பிவிடக் குனிந்தபோது, சட்டென, தலையை இழுத்துக் குப்புறச் சாயக்க, தலை குப்புற விழ, அவரு விழுந்தது லாவகமா இருக்க, அருவாளைத் திருப்பிப் பிடிச்சிப் பின்னாங்கழுத்துல நங்குன்னு ஒரு போடு போட்டான். துளி ரத்தமில்லாம, ஆளு சாஞ்சிட்டாரு. சத்தம்கூட இல்லை. அடுத்த விசில் வரைக்கும் காத்திருந்தான், வந்ததும், அப்படியே தோள்ல தூக்கி மக்காச்சோள மறைவுலயே போயி, பெருமாள்சாமி கிணத்துல போட்டுட்டான், சத்தம் வரக்கூடாதுங்கிறதுக்காக, தலைகீழா சரியா செங்குத்தா போட்டதுல பெரிய சத்தம் வரல.

மூணு தடவ உடம்பு மேல வந்து அடங்கிருச்சி. ரெண்டாவது நாளு உப்புன உடம்பு வெளிய வர, ஊர் மொத்தமும் பெருமாள்சாமி மேல சந்தேகப்பட்டாலும், போலீஸ் நாயால கூட கண்டுபிடிக்க முடியல. பிரேதப் பரிசோதனையில் பின் கழுத்துல பலத்த அடின்னு இருந்தாலும், அது கிணத்துல தவறி விழுந்ததுல வந்திருக்கலாம்னு போலீஸ் சொல்லுச்சி. ஆனாலும்,

‘ஊரே உங்க மேல சந்தேகப்படுது. நீங்க எதுவும் செய்யலனாலும், விசாரணைக்குன்னு கூட்டிட்டுப் போயி அடிச்சா தாங்க மாட்டிங்க, சந்தேகத்துல கோர்ட்டுல ஒப்படைச்சா பதினைஞ்சி நாளாவது உள்ள இருக்கணும், இது நமக்குத் தேவையா? பேசாம போலீஸ்க்குக் கொஞ்சம் செலவழிச்சிரலாம்’னு மாயாண்டி சொல்ல, விசயம் வெளியில தெரியாம இருக்க பெரிய தொகை கைமாறிச்சி. அந்த மொத்தத் தொகையையும் வயசான காலத்துல கஷ்டப்படுற குட்டியான் வீட்டுல கருப்பன்தான் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தான்.

ஊருக்குள்ள பெருமாள்சாமியின் நடமாட்டம் குறைஞ்சது. ரங்கசாமியின் வாரிசுகள் எந்த நேரத்துலேயும் தாக்கலாம்னு

ஒரு வதந்திய மாயாண்டி கிளப்பிவிட, தோட்டத்துக்குக்கூடப் போறதில்லை.

மாயாண்டி யோட ஆரம்பகால யோசனையே, ரெங்கசாமிகிட்ட அடியாளா சேரணும்கிறதுதான். ஆனா இவரவிட அவரு கொஞ்சம் புத்திசாலி, அவ்ளோ சீக்கிரம் யாரையும் நம்பி கூட சேர்த்துக்க மாட்டாரு. அப்படியும், அங்கிருந்து பெருமாள்சாமியைக் கொல்றதும் ரொம்ப கஷ்டம்.

காலமெல்லாம் கூலிக்கு மாரடிக்கிற கீழ்த் தெருவுல இருந்து ஒருத்தன் தலையெடுத்து வர்ந்து சாமான்ய காரியமில்லை. இதுலேயும் ஊர்ல இருக்கிற எட்டாம் வகுப்பு வரைக்குமான பள்ளிக் கூடத்துக்குக்கூட பிள்ளைங்கள அனுப்ப முடியாத சனங்ககிட்டேருந்து தப்பிச்சி, அதுவும் கீழ்த்தெருக்காரன் அரசாங்க உத்தியோகத்துக்குப் போனானா, யாரால தாங்கிக்க முடியும். அப்படி விட்டுட்டு அந்தச் சுகத்தை அனுபவிச்சிட்டாங்கன்னா, அதைப் பார்க்கிற மத்தவங்களுக்கும் அதே சுகம் கேக்கும், பிறகு கூலிக்கு ஆள் வெளிநாட்டுலேருந்தா கொண்டு வர்ந்துன்னு நினைச்சவங்க எல்லாத்தையும் முடிச்சிட்டாங்க. அதுக்குப் பிறகு பள்ளிக் கூடத்துல சேர்க்கிறதும் நின்னுடுச்சி, படிச்சிக்கிட்டு இருந்தவங்களையும் நிறுத்திட்டாங்க.

மரண பயம் துளிர்விட ஆரம்பிச்சிருந்தது. ரெங்கசாமி மாதிரி டக்குன்னு இந்த உசுரு போயிரக்கூடாதுங்கிறதுல மாயாண்டி தெளிவா இருந்தாரு. கருப்பனைத் துணைக்கு வச்சிக்கிட்டாலும், முழுக்காரியத்தையும் தானே நின்னு முடிக்கணும்னு நினைச்ச மாதிரியே, அதுக்கான நேரத்துக்குக் காத்திருந்தாரு. கருப்பனால நடந்த விசயங்களை யூகிக்க முடிஞ்சாலும், தான் ஒரு முழுமையான ஆம்பளையா நின்னு செஞ்சி முடிச்சத பெருமையா நினைச்சான்.

அந்த சந்தோசத்துல, தெனமும் கள்ளும், காலையும் காடே ஆச்சர்யப்படுற மாதிரி கொண்டாடித் தீர்த்தாங்க. கீழ்த்தெருவுல யாருக்குமே என்ன நடக்குதுன்னு புரியல. செத்துட்டான் பகைவன்னு கொண்டாடவும் முடியல. செத்த காரணம் முழுமையா தெரியாம, அத கொண்டாடுன குத்தத்துக்குக் கொலைப்

பழி நம்ம மேல விழுந்துருமோன்னு பயம்தான்.

ரெங்கசாமி செத்த பிறகு ரெண்டுமாசம் வெளியில தலை காட்டாத பெருமாள்சாமி, மெதுவாதோட்டத்துப்பக்கம் போனாரு. ஆளை ரொம்ப நாளா வெளியில காணாமேன்னு கேட்டவங்களுக்கு, உடம்புக்குச் சரியில்லனு பொய்யா ஒரு காரணத்தைச் சொல்ல, ஊருல யாரும் அதை நம்பத் தயாரா இல்ல.

தப்பு செஞ்சப்போ தைரியமா நடமாடிட்டு, எந்தத் தப்பும் செய்யாம இப்படி பயந்து கெடக்குறது அவருக்கே ஒருமாதிரி இருந்தாலும், வேற வழி இல்லைங்கிற மாதிரி மாயாண்டி உணர வச்சதுனால, இப்படி இருக்கிறது சரின்னே பட்டது.

வெளி நடமாட்டம் வந்ததும், மாயாண்டிய விடவும், கருப்பன் தயாரானான். ரெங்கசாமிக்கான அந்த அருவா தவிர மத்ததெல்லாம் பொதைச்ச எடத்துலயே பத்திரமா இருந்தன. அவனுக்குக் குட்டியான் கொலைக்குப் பழிவாங்குறதுல எந்த சந்தோசமும் இல்ல, மாறாக இந்த ஒண்ணையும் செஞ்சி முடிச்சிட்டு நாந்தான் செஞ்சேன்னு ஊருக்குள்ள சொல்லித் தன்னை வீரதீரன்னு ஊரை நம்ப வைக்கும் ஆசை நிறைவேறிவிட்டதாகவே நினைத்தான்.

எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லை என்பதை உணர்ந்த பெருமாள்சாமி மெதுவாக எல்லாக் காடுகழனிக்கும் போக, திட்டமிட்டதுபோல், மக்காசோளக் காட்டுக்கிட்ட வந்ததும், மறைஞ்சிருந்த கருப்பன் குறிபார்த்து அருவாளை வீசினான். அருவா பட்டு சாஞ்சதும், மோட்டார் ரும்ல கஞ்சி தண்ணி இல்லாம போட்டு, தெம்பு இல்லாம போனதும் அதே கிணத்துக்குள்ள ஆத்திடணும்னு திட்டம். ஆனா அருவா மேல விழல. பெருமாள்சாமி ஓட்டம் பிடிச்சாரு. கூடவே பாதுகாப்புக்கு மாயாண்டியும். வீடு போறவரைக்கும் பின்னால திரும்பக்கூட இல்ல.

வீட்டுக்குப் போனதும், திட்டம் நிறைவேறலனாலும், இவங்க ரெண்டு பேரு மேலயும் சந்தேகம் வந்துறக் கூடாதுன்னு, ஆளுகளைக் கூட்டிக்கிட்டுச் சோளக் காட்டுல தேடலாம்பு சொல்ல, அதுக்குப் பெருமாள்சாமி

ஓத்துக்கல. ஓடம்பெல்லாம் நடுநடுங்க, விசயம் வெளியில தெரிஞ்சா, இத்தனை நாளு கட்டிக்காத்த மானம் போயிருமேன்னு எதுவும் பேசாமல் இருந்துட்டாரு. அடுத்த நாளு ராத்திரி யாருக்கும் தெரியாம வைக்கப் போரு மறைவுலேருந்து, அவரு வீட்டுமேல மாயாண்டி கல்வீச, பொண்டாட்டி கத்திக்கிட்டு வெளியில வந்தப்போகூட, அவளைப் பிடிச்சி நிறுத்தி வச்சிட்டாரு.

அவரு பொண்டாட்டி உட்பட வீட்டுல இருக்கிற யாருக்குமே என்ன நடக்குதுன்னு புரியல. அவரு இப்படி பயந்து அமைதியா இருந்து அவங்க பார்த்ததில்ல. இப்படியே போக, இன்னைக்குக் காலையில, வீட்டுக்கு வெளியில இருந்த பாத்ரூம்ல குளிக்கப் போனப்போ, தற்செயலா லூஸ் கணைக்கன்ல லைட்டா ஷாக் அடிக்க, காட்டுலேருந்து ஓடிவந்ததைவிடவும் வேகமா வீட்டுக்குள்ள ஓடியிருக்காரு. இதுக்கும் மாயாண்டிக்கும் எந்தச் சம்மந்தமும் இல்லை.

இனிமே ஊருக்குள்ள நடமாட முடியாதுன்னு உணர்ந்தவரு, மானமா உசுரான்னு கணக்குப் போட்டதுல, மானம் முக்கியம்னு, அப்பவே தூக்குல தொங்கிட்டாரு. ஊரு சனங்களுக்கு எதுவுமே புரியல. ரெங்கசாமியைக் கொன்ன குற்ற உணர்ச்சியில தொங்கிட்டதாகப் பேசிக்கிட்டாங்க. தூக்குல தொங்குன ஓடம்ப எத்தனை நாள் வச்சிக்கிறதுன்னு, சாயங்காலமே பாடிய எடுத்துட்டாங்க. இருட்டுறதுக்கு முன்னால சுடுகாட்டுக்குக் கொண்டு போயிரணும்னு.

குல வழக்கப்படி எரிக்கிற ஏற்பாடுளைச் செஞ்சி, பெருமாள்சாமிய கட்டையில படுக்க வச்ச கையோட, வேகமா தெருவுக்குள்ள வந்த மாயாண்டி, கீழத் தெருக்காரங்க சாமியான மாரியம்மன் கோயிலுக்கு, சாமியாடியா கருப்பனைக் காட்டினாரு. அவனும் அருள்வந்த மாதிரி வேகமா கையிலிருந்த சூலாயுதத்தைத் தரையில குத்தினான். சித்தன் கருப்பசாமி குத்துன வேகத்துல, சூலாயுதம் கீழ்கிடந்த கல்லுலபட்டுத் தீப்பொறி பறந்தது, தூரத்துல பெருமாள்சாமி கட்டை வேகுற தீயைவிடவும் பெருசா.... இன்னும் பெருசா.

- முற்றும். ■

நிஜமா.. கற்பனையா..

திரைப்படம் : 3 அயர்ன்

கிம் கி டுக்கின் படங்களைக் காண்பது என்பது தனித்து மலையேறுவது அல்லது தனித்து மலை இறங்குவது அல்லது தனித்த மலையாவது.

“3 அயர்ன்” திரைப்படத்தை இந்த முறை பார்க்கையில்... அடுத்த முறையும் பார்க்க வேண்டும் என்றே தோன்றியது. முன்பொரு முறை பார்த்த பரிதவிப்பு அப்படியே இருந்தது.

ஒரு குறிப்பிட்ட ஏரியாவில் பகலில் ஒவ்வொரு வீட்டுக் கதவிலும் விளம்பரத் துண்டுப் பிரசுரங்களை மாட்டிவைத்துப் போகும் கதைநாயகன். அன்று இரவு எந்தக் கதவில் அந்த விளம்பரத் துண்டுப் பிரசுரம் அப்படியே இருக்கிறதோ அந்த வீட்டுக்குள் கள்ளச் சாவி போட்டுத் திறந்து நுழைந்துவிடுவான்.

அன்று இரவு அது அவன் வீடு. குளிப்பான்; குளிர்சாதனப் பெட்டியில் இருந்து காய்கறிகள் எடுத்துச் சமைத்து உண்பான்; அந்த வீட்டிலிருக்கும் அழுக்குத் துணிகளைத் துவைத்துக் காயப்போடுவான்; வீடு துடைப்பான்; ஏதாவது பொருள்கள் பழுதடைந்து இருக்கிறது என்றால் அதைச் சரிசெய்வான்; அந்த வீட்டுச்

சொந்தக்காரர்களின் புகைப்படங்களோடு நின்று செல்பி எடுத்துக்கொள்வான்; அது அவன் வீடு என்று நிஜமாகவே நம்புவான்; நிம்மதியாகத் தூங்குவான்.

அடுத்த நாள் அடுத்த வீடு. ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு வாழ்வு அவனுக்கு.

அப்படி ஒரு வீட்டுக்குள் செல்கையில் அந்த வீட்டில் கணவனால் கொடுமைக்கு உள்ளான ஒரு பெண் இருக்கிறாள். ஆனால் அவள் இருப்பது தெரியாத கதைநாயகன் வழக்கம் போலச் செயல்பட்டுக்கொண்டிருப்பான். அவன் செய்யும் ஒவ்வொரு செயலையும் அடுத்த அறையில் இருந்து... பின்னால் இருந்து... டேபிள் மறைவில் இருந்து... என்று தொடர்ந்து பார்த்துக்கொண்டே இருப்பான் அவள். நமக்குத் திக் திக். அவனுக்கோ அது தெரியாது. ஆக... இயல்பென அவன் இருப்பு.

ஒரு மனிதனை அவனுக்குத் தெரியாமல் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது படம் பார்ப்பவரைப் பதறவைப்பது. சூட்சுமம் அற்ற அந்தக் காட்சி நொடிக்கு நொடி அதிகமாக்கும் இதயத்துடிப்பைக் கொண்டது. ஒரு கட்டத்தில் அந்த வீட்டில் ஒருத்தி இருக்கிறாள்.. தன்னைக் கவனிக்கிறாள் என்று தெரிய வரும்போது என்ன செய்வதென்று

தெரியாமல் அமைதியாக வெளியேறிவிடுவான். அவர்கள் பேசிக்கொள்ளவே மாட்டார்கள். இன்னமும் சொல்லப்போனால் கடைசி வரை அவர்கள் பேசிக்கொள்ளவே மாட்டார்கள்.

பேச்சுகள் ஒரு பொருட்டே இல்லை. உணர்வுகளில் வாழும் கலையை “கிம் கி டுக்” உணர்ந்திருக்கிறார். பொதுவாகவே கிம் கி டுக்கின் படங்களில் வசனங்கள் குறைவாகத்தான் இருக்கும். காட்சி மொழியின் வழியே கலையை நகர்த்திய சினிமா ஆசானுக்கு இந்த நேரத்தில் அஞ்சலியைச் செலுத்திக்கொள்வோம்.

அடி வாங்கி வீங்கி இருந்த அவளின் முகம்... சோகம் ததும்பிய கண்கள்... இயலாமையில் இருக்கும் அவளின் உடல்... நம்பிக்கையற்ற வாழ்வின் மீதான குருமான சிதைவின் தழுவல் என்று எல்லாமும் அவனை மீண்டும் அந்த வீட்டுக்குச் செல்ல முடிவெடுக்க வைக்கிறது.

நினைத்தது போலவே அவளை அவன் கணவன் அடித்துச் சித்ரவதை செய்துகொண்டிருப்பான். வேறு வழியின்றி அவனை அடித்துப் போட்டுவிட்டு பைக்கை ஸ்டார்ட் செய்து உறுமுவான். அது... “வந்து உட்கார்” என்று பொருள். அவளும் பொருள்படப் பொத்தினாற்போல வந்து அமர்ந்துகொள்வான். எங்கோ விட்ட இடத்தில் இருந்து அவர்களின் காதல் பறக்கத்துவங்கும்.

அதன் பிறகு அவர்கள் இருவரும் முன்பு அவன் செய்தது போலவே ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஒவ்வொரு நாள் என அவர்கள் மெல்லிசைக்கும் வாழ்வு தொடரும். மொட்டவிழும் காதலும் மலரும்.

ஒரு கட்டத்தில் போலீசில் மாட்டிக்கொள்வார்கள். அவளைப் பிரித்து அவன் கணவன் அழைத்துச் சென்றுவிடுவான். கதை நாயகனோ சிறைச்சாலையில் அடைபடுவான். மாட்டிக்கொள்ளும் காரணம் இந்தப் படத்தில் வரும் ஒரு ஹைக்கூ காட்சி. மனிதாபிமானத்தின் வெளிப்பாடு. பேரன்பின் அமைதி, கண்ணீர் சுரக்கும். சக மனிதனுக்குச் செய்யும் மரியாதை... அன்பின் ஆழத்தில் ஒரு தோழமை பூக்கிறது.

அவளோ அவன் நினைப்பில் வீட்டில் இருந்தும் இல்லாமல் இருப்பாள். அவளோ சிறைச்சாலையில்... இந்த உலகில் இருந்து தன்னை மறைத்துக்கொள்ளும் கலையினைக்

கற்றுக்கொண்டிருப்பான்.

இதுதான் “கிம் கி டுக்” கின் இடம்.

“கிம் கி டுக்” கின் கதைமாந்தர்கள் அதிகமாய்ப் பேசுவதில்லை. அவர்கள் எப்போதும் தனித்தே இருக்கிறார்கள் அல்லது தவித்தே இருக்கிறார்கள். இந்தப் படத்திலும் கூட இரண்டு பக்கம் வசனம் பேச வேண்டிய காட்சியை ஒரே ஒரு பிரேமில் காட்டிவிடுகிறார். காட்சி மொழியில் திரையும் கதை சொல்லிவிடுகிறது. அந்தப் பெண்ணாகட்டும் அந்தப் பையனாகட்டும் காதலில் இணைந்த பிறகும் அவரவர் இடத்திலே அவர்கள் தனித்தே இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவனை அவளும் அவளை அவனும் தூரத்திலிருந்தே உணர்ந்துகொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். காதலின் செவ்விதழ் திறக்கும்போதெல்லாம் அவர்கள் கண்களில் அசைந்தாடும் பிரிவு சோகத்தின் நேர்த்தியோடு மிக மெல்லிய இசையாகிவிடுகிறது.

அவன் தங்க வந்த அந்த முதல் நாளில் அவன் சரிசெய்துவிட்டுப் போன எடை பார்க்கும் இயந்திரத்தில் அவன் இல்லாத இந்த நாட்களின்போது நின்று பார்க்கிறான். எடைகூடும் காட்சி அது.

அவன் தொடர் முயற்சியில் இந்தப் பூமியில் இருந்து மறைந்துவிடுகிறான். தன்னை மறைத்துக்கொள்கிறான். அதன் நீட்சியில் அவன் சிறையில் இருந்து தப்பிவிடுகிறான் என்றும் புரிந்துகொள்ளலாம். அவனுக்குத் தூக்குத் தண்டனை என்றும் புரிந்துகொள்ளலாம். புரிந்து கொள்வது அவரவர் பாடு. புரிந்துகொண்டவனுக்குச் சொல்லொணாத் துயரம். துயரங்கள் பகிர்ந்துகொள்வதற்கு அல்ல. பதிந்துகொள்வதற்கு.

இதற்கிடையில் அவர்கள் முன்பு இரவில் தங்கிய ஒரு வீட்டுக்கு அவள் ஏதோ தன் வீட்டுக்குள் செல்வது போலச் செல்கிறாள். அந்த வீட்டுக்காரன் என்ன வேண்டும் என்று கேட்கிறான். அவள் சிறு புன்னகையோடு அவனைத் தாண்டி உள்ளே சென்று முன்பு தன் காதலனோடு அமர்ந்திருந்த சோபாவில் சரிந்து தூங்கிவிடுகிறாள். காதலின் நிம்மதி அங்கே துயில் கொள்கிறது. அவளோடு இருந்த இடத்தில் அவள் இருப்பது காதலின் உன்னதமாகிறது. அவனில்லாதபோது அவன் கொண்ட ஒவ்வொரு பொருளும் அவனாகி விடுகிறது.

ஆளுக்கொரு திசையில் இருந்தாலும்.. அவனும் அவளும் ஒரே இசையில் அவர்களாகிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

அவன் இந்தப் பூமியின் கண்களில் இருந்து முழுவதுமாக மறைந்துவிடுகிறான். அவள் கண்களுக்கு மட்டும் தெரிய ஆரம்பிக்கிறான். அவளோடு அவள் வீட்டிலேயே நிரந்தரமாகத் தங்க ஆரம்பிக்கிறான். அவளும் தன் கணவனோடு காதல் கொண்டவர் போல நடக்கிறாள். கணவனுக்கு விதவிதமாகச் சமைத்துத் தருவது போல அவள் கண்ணுக்கு மட்டும் தெரியும் தன் காதலனுக்கு விருந்து வைக்கிறாள். தன் வாழ்நாளுக்கான காதலோடு தன் காதலனோடு அந்த வீட்டில் வசிக்க ஆரம்பிக்கிறாள். அவள் மீதெல்லாம் இசைவாசித்துக்கிடக்கிறது.

கோல்ப் பந்தைக்கம்பியில் கட்டி கிடைக்கும் தூணில் எல்லாம் கட்டிவிட்டு விளையாடும் பொழுதுபோக்கு அவனிடம் இருக்கிறது. அதன் விளைவை அவளோடு உணர்ந்து அழும்போது நாம் துடித்துப் போகிறோம்.

சரி.. இந்தக் கதை எந்தப் புள்ளியில் இருந்து மாயத்துக்குள் செல்கிறது என்பது அவரவர்க்கு விட்டுவிட்ட காட்சி அமைப்புகள். ஆரம்பமும்

இல்லாமல் முடிவும் இல்லாமல் ஒரு வாழ்வு இப்படத்தின் மத்தியில் மயக்கத்தில் சில காலம்.. முயக்கத்தில் சில காலம்.. நிஜத்தில் சில காலம்.. கற்பனையில் சில காலம் என்று அதுவாகவே தன்னைத் தகவமைத்துக்கொண்டது போலும். இங்கே அவர்கள்.. அவர்களின் கற்பனையில் இணைந்திருக்கிறார்களா அல்லது நிஜத்தில் பிரிந்திருக்கிறார்களா அல்லது கற்பனையில் பிரிந்திருக்கிறார்களா அல்லது நிஜத்தில் இணைந்திருக்கிறார்களா என்று அவர்களுக்கு மட்டும்தான் தெரியும்.

நமக்குத் தெரிய வேண்டும் என்றெல்லாம் இல்லை. ஆனால் உணர்கிறோம்! படம் முடிந்த பிறகு “கிம்கிடுக்” ஒரு வாசகம் எழுதுகிறார்.

“இந்த உலகத்தில் நாம் வாழ்வது என்பது நிஜமா கற்பனையா என்பதை அத்தனை எளிதில் சொல்லிவிட முடியாது...”

இயக்குநர் : கிம் - கி - டூக்

மொழி : கொரியன்

ஆண்டு : 2004

செவனம்மா

செவனி சாகக் கெடக்கா. கிட்டத்தட்ட பத்து நாள் ஆகுது, அவளுக்குச் சுகமில்லாம போயி. கை, கால் எல்லாம் வீங்கிப்போய்க் காலே ஆனைக்கால் மாதிரி ஆகிப்போச்சு! ஆமா அவளுக்கு சுகரும் பிரசரும் இருக்காம். புளியரையில் இருந்து அந்த அபி அம்மாதான் டெய்லி ஆட்டோல வந்து பார்த்துட்டுப் போவுது. அந்த அபி அம்மா தங்கமான குணம், ஒரு ஊசியைக் கூட வலிக்கப் போடமாட்டா. அந்த அம்மாவை நெதம் ஒரு மொற பார்த்தாத்தான் செவனிக்குக் கொஞ்சம் மனசு நிம்மதியா ஆகும். பேரன்மார் எல்லாத்தையும் வரச்சொல்லியாச்சு. அவ கூட இருக்கிறது அவ மகா மரியோட கடைசி மகன் செல்வம்தான். அவளை எப்பவுமே சின்னப்பெய, ஏ சின்னப்பெயன்னுதான் கூப்பிடுவா, செவனி.

அவன் மெட்ராஸ்ல இஞ்சினியரா இருக்கான். ஆச்சிக்கி உடம்பு முடியலன்னு சொன்னதுமே அவன் மெட்ராஸ்ல இருந்து வந்துட்டான். அவன்தான் அவனோட ஆச்சிய இப்பல்லாம் பாத்துக்குறான். அவளுக்குச் சாப்பாடு கொடுக்குறது, மாத்திரைய ஒழுங்கா வேளா வேளக்கிக் கொடுக்குறது. அவள ஒன்னுக்கு இருக்கக் கூட்டிட்டுப் போறது, வெளிக்கி இருக்கக் கக்கூசுக்குக் கூட்டிட்டுப் போறது எல்லாத்தையும் அவன்தான் பாத்துக்குறான்.

செவனிக்குக் கொஞ்சம் கொணங்காணாது. வெடுக்குண்ணு பேசுவா, எடுத்தெரிஞ்சி விழுவா, ஏன்னா வயசான காலத்துல அவ கூட இல்லாமப் போனதுக்கு. அவன்கிட்ட மட்டும்

இல்ல எல்லாப் பேரன்மார்கிட்டயும்தான். வெளியில திண்ணயிலதான் செவனி படுத்து இருக்கா. வீட்டுக்குள்ளே இருந்து அவசரத்துக்கு எழுந்து வர முடியாதுன்னு. அவ கூட சின்னப்பயலும் படுத்திருப்பான்.

நல்லா அசந்து அவன் தூங்கிகிட்டு இருக்கும்போது சின்னபெய ஏசின்ன பெயன்னு கூட்டுவா. அவன் எழுந்திருக்கலன்னா ஏ சின்னபெயன்னு அமயம் (சத்தம்) போடுவா. செல்வம் பதறிப் பதறி எழுந்திரிச்சி என்ன ஆச்சுன்னு கேட்பான். ஒன்னுக்கு இருக்கணும்னு சொல்லுவான். உடனே எழுந்து மெதுவாக வீட்டு முன்னால ரெண்டு அடி தூரம் இருக்கிற தென்னை மரத்து அடியிலே நிக்க வச்சு, அவ ஒண்ணுக்கு இருந்ததும், அவ காலையும், அவனோட காலையும் மூத்திரம் தெறிக்கும். அதுக்கு ஒரு பக்கெட்டில் தண்ணி எடுத்துட்டு வந்து முன்னால ரெண்டு கப் தண்ணீர் ஊத்தி ரெண்டு பேர் காலையும் தண்ணி ஊத்திக் கழுவிட்டுப் படுக்கவைப்பான்.

இவ்வளவு தூரம் அவ வெடுக்குன்னு பேசியும், செல்வத்துக்கு அவனோட ஆச்சி மேல கோபமே வராது. ஏன்னா அவனுக்கு ஆச்சிய அவ்வளவு பிடிக்கும். பக்கத்தில் அவகிட்டயே படுத்துக்குவான். அவனுக்கு என்ன பயம்னா, நம்ம ஆச்சி இன்னும் கொஞ்ச நாட்கள்ல செத்துப் போய்டுவாளோன்னு பயம். சின்ன வயசுல அவன் அவனோட ஆச்சிகூடத்தான் படுத்து உறங்குவான். அவதான் அவனுக்கு உலகமே.

மறுநாள் அபியம்மா வந்து பார்த்துட்டுப் போகும்போது, இன்னும் நாலு அஞ்ச நாள்ல ஆச்சி உயிர் போயிடும்னு சின்ன பயகிட்ட மட்டும் சொன்னுச்சி! அதக் கேட்டதுல இருந்து இவனுக்கு என்ன சொல்லணும்னே தெரியல! அமைதியா இருக்கான்! மதியம் அபியம்மா சொன்னதுல இருந்து சாப்பிடக் கூட செய்யல செல்வம்! என்ன செய்யலாம்னு யோசிச்சான்.

அவனோட அண்ணன்மார் சரவண சுந்தருக்கும் திருப்பூருல இருக்க பெரியம்மா மவன் ரவிக்குமார்கிட்டயும் போன் பண்ணினான். ரவி தன் பொண்டாட்டி புள்ளைய

கூட்டிட்டு நைட்டு திருப்பூரில இருந்து செங்கோட்டைக்குப் பனியன் கம்பெனியில லீவு போட்டுட்டு பஸ் ஏறிட்டான். சரவணன் சுந்தரும் கம்பத்துல ஒரு மரக்கட வச்சிருக்கான். அவனும் நைட்டோட நைட்டாக் கிளம்பி வந்துட்டான். ராத்திரிக்கே ஆச்சிகிட்ட சொல்லிட்டான்.

பேரப்புள்ளய வரப் போறாங்கன்னு கிழவிக்குக் கொஞ்சம் முகத்தில் அமைதி! கொஞ்சம் தெம்பும் கூடிப்போச்சு. காலையில எட்டு மணிக்குள்ள ரெண்டு பேரும் வந்துட்டாங்க. ஆச்சிக்கிப் பேரன்மார் பார்த்து சந்தோஷம். ஆனாலும் அவளுக்கு என்னன்னே தெரியல கண்ணில் நீர்வடியுது. செல்வம் கூட பிறந்த மூத்த அண்ணன் ரமேஷ நினைச்சு அழுவுறா.

செல்வத்தோட மூத்த அண்ணன் பேரு ரமேஷ். செவனி மவ மாறிக்கி மொதப்புள்ள, செல்லப்புள்ள! சின்ன வயசுல இருந்தே மூத்த புள்ள மூத்த புள்ளன்னு செல்லம் கொடுத்து வளத்தாங்க. செல்வத்தையும் சரவணனையும் தாண்டி அவனுக்குத்தான் வீட்டில் முதல் உரிம! அவன் என்ன தப்பு செஞ்சாலும் மாறியும் அவ புருஷனும் கண்டுக்கிறது இல்ல. அதைத் தெரிஞ்சுக்கிட்டு அவன் சின்ன வயசுல இருந்தே பேச்சிகிட்டயும் மாறிகிட்டயும் தெரியாம அவங்க உழைக்கிற காச திருடுவான். ஆனால் பழிய தம்பிமாரு மேல போட்டுருவான். அதனாலயே செல்வமும் சரவணனும் அவன் செஞ்ச தப்புக்கு அடி வாங்குவாங்க. அவன் எதுவுமே தெரியாத மாதிரி கழுக்கமாக இருந்துக்குவான்.

இது வளர வளர ரொம்ப மோசமா மாறிடுச்சி! அவன் திருந்தவே இல்லை, கொஞ்சமும் அவன் அத கண்டுக்கவே இல்லை. அவனுக்குக் குற்ற உணர்ச்சியே இல்லை! சரவணன் படிக்க மாட்டேன்னு வேலைக்குப் போனதுக்கு அப்புறம் கூட, அவன்கிட்ட இல்லாத பொய் சொல்லி, அவன் உழச்ச எல்லாவற்றையும் புடுங்கிட்டான். சரவணன் வெறும் வெகுளி. யார் என்ன சொன்னாலும் நம்பிடுவான். அண்ணே ஏமாத்துரன்னே தெரியாம, அவனும் நம்ம அண்ணன்தான்

கேக்குறான்று எல்லா துட்டயும் கொடுத்தான்.

இது கடைசியில் வீட்டுக்குள்ள பெருத்த அடியா விழுந்து போச்சி. எல்லாரும் அவனை வெறுத்தாச்சி. ஆனாலும் நம்ம வீட்டுக்குத் தலமவன், அவன என்ன கேக்குறதுன்னு விட்டுட்டாங்க. செவனி மட்டும் அத கண்டுக்கல. ஏன்னா வளர்த்தது அவதான. அவளுக்கு எப்படி மனசுல பேரன வெறுக்கத் தோணும். யாரும் ரமேஷ்கிட்ட பேசுறது கூட இல்ல. திடீரென்று ஒருநாள் காலேஜ் போறப்போ ஒரு லாரி வந்து ரமேஷ் வண்டிய மோதி அவன திருநெல்வேலி ஹைகிரவுண்ட் ஆஸ்பத்திரியில் வச்சிருந்தாங்க. அவனுக்கு மூளைக்குப் போற நரம்புல ரெண்டு நரம்பு கட்டாகி அவனால் நடக்கவோ கையைத் தூக்கவோ முடியல. இவன் பன்ன கூத்துனால யாரும் இவனை மனசாரப் பாக்கல. இவனுக்கு மூத்திரம் போகவும், வெளிக்கி போகவும் முடியாம ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டான். ஒரு பத்து நாள் இருக்கும், என்ன நெனச்சானோ 30 தூக்க மாத்திரைய போட்டுச் செத்தேபோனான். அவன் செத்துப்போனது சிவனிக்கி ரொம்ப வருத்தம். வீட்டுல எல்லாரும் அந்தத் துக்கத்தில் இருந்து மீளவே கஷ்டப்பட்டாங்க.

பேரன்மார் மூணு பேருமே சேர்ந்து இன்னைக்கிக் கற்குடில அம்மங்கொட, பேசாம ஆச்சியைக் கூட்டிட்டுப் போனா என்னன்னு நினைச்சி ஒரு ஆட்டோவ அமத்தி செவனிய கூட்டிட்டுப் போனாங்க!

கற்குடியில் வடகாசி அம்மன் கோயில் ஊர்க்கோயில். ரொம்ப சத்தி உள்ள தெய்வம். அந்தக் கோயில் கொட சுத்தி இருக்க எல்லா ஊர விடவும் இன்னும் சிறப்பா நடக்கும். அந்தக் கோயிலுக்கு என்ன சிறப்புன்னா, விதவிதமான நேத்திக்கடன் இருக்கும். பூப்பெட்டி, முளைப்பாரி, பூசணிக்காய் தூக்குறது, பால்குடம், குற்றாலத் தீர்த்தம், அக்கினிச்சட்டி, திருநீற்றுக் கப்பரைன்னு கிட்டத்தட்ட விதவிதமான வேண்டுதல்கள் நடக்கும். செவனிய பேரன்மாரு கூட்டிகிட்டு சாமக்கொட வரைக்கும் ஆட்டோல இருக்க வச்சி, சாமிகிட்ட மெதுவாகக் கூட்டிட்டுப்

போயி திருநாரு பூச வச்சி, ஊர்ல செவனியோட சொந்தபந்தம், அவள சுத்திச் சின்ன வயசுல உள்ள சேக்காளியன்னு, எல்லார்கிட்டயும் பேச வச்ச கிழவிய கடைசியா ஒருமொற அவ ஆயுசுக்கும் காணாத சந்தோசத்த கொடுத்துட்டாங்க. செவனிக்கி இப்ப செத்தாலும் பரவாயில்லைன்னு தோணிஞ்ச்சி. மவா மாரி மூணு பேரையும் திட்டுதா, எதுக்குச் சாவப்போற மையத்தைக் கூட்டிக்கிட்டுக் கொடபாக்க கூட்டிட்டுப் போறீங்கன்னு! செல்வத்துக்குத் தெரியும் அவளோட கடைசி ஆச, அவ வைராக்கியம் எதுன்னு.

அது கடைசியா கற்குடிய, தன்னோட பெறந்த ஊர பாக்கதுதான் செவனியோட விருப்பம்னு!

அவ கிட்டத்தட்ட 16 வருசமா கற்குடி ஊருக்கே போகல! சாவந்தட்டியும் நான் ஒரு காலமும் இந்த ஊருக்கு வரவே மாட்டேன்னு அழுதுகிட்டே ஓடோடி வந்தா, ஏன்னா?

செவனி கற்குடிகாரி! அவ அப்பன் பேரு அடிவெட்டி, அம்ம மாடத்தி! அந்த ஊருலயே பேரு வாங்குன குடும்பம் செவனியோட குடும்பம். ஊரே பஞ்சத்துல அடிபட்டபோது, அவ அப்பன் அடிவெட்டி தோட்டம், தொறவு வயக்காடு எல்லாம் மழை தண்ணி இல்லாம காஞ்சி கெடந்தப்போ மாடத்திக்கி ரெண்டு பொம்பள புள்ளைய வச்சி வளக்க முடியல, அடுத்து மூனாவது மாசமா இருந்தா மாடத்தி! முத்து கோடங்கிட்ட சோலி போட்டுப் பாத்தா மூனாவதும் பொம்பளன்னு தெரிஞ்சது, ஆனா அவ பொறந்தா உன் குடும்பமே நல்லா இருக்கும்னு சோசியக்காரன் சொல்ல, மூனாவதா மாடத்தி வயத்துல பெறந்தா இந்தச் செவனி. பதினாறாவது நாள் இவளுக்கு "சிவனம்மாள்" ன்னு பேரு வச்சா அடிவெட்டி!

இவ பொறந்த நேரம் மழை பேஞ்சி, ஊருல வெள்ளக்காடு வந்து சுத்தி இருக்க குளமெல்லாம் பெருவி அடிவெட்டியோட வயக்காடு, தோப்பு, தென்னை, மாங்கான்று எல்லாம் விளைய, செவனியம்மாவுக்கு ஒரு வயசு பிறக்கும் முன்னயே கற்குடிக்கி

அன்புள்ள விக்ரமாதியனுக்கு.. பகுதி அடுத்த இதழில் வெளிவரும்.

தெக்க இருக்க பாறக்கொளத்த குத்தகைக்கு எடுத்தா அடிவெட்டி. அந்தக் கொளத்துல மீன் வளத்து, அதுல வந்த காசு பணத்தால பஞ்சம் அப்படின்னா என்ன அப்படிங்கற அளவுக்கு மாறிப் போனான் அடிவெட்டி. செவனி பெறந்த பிறகும் இன்னும் நாலு பிள்ளைகள் பெறந்தாலும், ஒரு காலமும் கஷ்டப்படல அடிவெட்டி. ஏன்னா அப்படி ஒரு கைராசிக்காரி செவனம்மா! அடிவெட்டி எப்போவுமே செவனின்னுதான் வாய் நிறைய கூப்பிடுவாரு.

இப்படி குடும்பத்திலேயே கைராசிக்காரியா இருந்த செவனிதா வாழ்க்கையில் ரொம்பவும் கஷ்டப்பட்டா. சொந்தத் தாய் மாமன் மகன் செல்லையாவுக்கே செவனிய கட்டிக் கொடுத்தாங்க! செல்லையா ரொம்பக் குடிப்பான், ஆனா ஒரு வெள்ளந்தியான மனுசன். யாருக்கும் ஒரு கெடுதலும் பண்ணாதவரு. இருந்தாலும் செல்லையா அம்ம ஒரு தரங்கெட்ட பொம்பள! செவனி உழைப்ப எல்லாத்தையும் அவ பிடுங்கிக்கிட்டா, செவனிக்கி அத தட்டிக் கேட்கக்கூட தைரியம் இல்ல. ஏன்னா செல்லையா ஒரு அம்மா பக்தன். அவனோட அம்ம என்ன சொல்லுவாளோ அதையேதான் அவன் கட்டளையா கேப்பான். செவனி என்ன சொன்னாலும் செல்லையாவுக்கு அவனோட காத்துல ஏறாது.

இதுதான் இப்படின்னு பார்த்தா அவளுக்கு மொத புள்ள செத்தே பெறந்தது. அடுத்து கருப்பசாமின்னு ஒரு புள்ள பெறந்து எட்டு வயசுல அம்மை விளையாண்டு செத்துப்போச்சு. அடுத்துதான் பண்பொழி ஊருல இருக்கக்கூடிய திருமலைக்கோயில் முருகனுக்கு செல்லையாவும் செவனி அம்மாளும் “முருகா எனக்கு ஒரு நல்ல புள்ளைய குடு, அப்படி பெறந்துச்சின்னா என் பிள்ளைக்கு உன்னோட பெயரையே வைக்கிறேன்” அப்படின்னு வேண்டிகிட்டாங்க. அப்புறம்தான் முனாவதா பிறந்தது ஒரு பொம்பளபுள்ள. அதுக்கு மூக்கம்மான்னு பேரு வச்சு, அது பெறந்து ஆறு மாசத்துல செம்பு கம்பி வளையம் மூக்குல போட்டு முருகனுக்கு மொட்டை அடிச்ச நேத்தி

கடன அடச்சாக.

அடுத்தது ஐயப்பன். கடைசியா பிறந்ததுதான் செல்வத்தோடு அம்மா மாரி. செவனி புள்ளய மூனுலயுமே மாரிதான் வாயாடி. நேர்மையா இருப்பா. கட்டுகடுக்குன்னு பேசுவா. அவ வாய்க்குத்தான் எல்லோரும் பயப்படுவாக. செவனி கூட மாரியக் கண்டா பயப்படுவா. ஏன்னா இப்பவும் பெத்த தாயின்னு என்று பாக்காம என்ன பொழப்பு பொழச்சிங்கன்னு செவனிய பார்த்துக் கேப்பா. செவனிக்கும் தெரியும், நம்ம கூறுகெட்ட பொழப்பு பொழச்சிட்டோமேன்னு.

மூக்கம்மா வயசுக்கு வந்த பெறவு மூக்கம்மால ஊட்டிக்கிப் பக்கத்துல இருக்க ஒரு எஸ்டேட்டுல கட்டிக் கொடுத்தாக. அவளுக்கு மூன்று புள்ளைக பெறந்து, ரொம்ப தூரம் இருக்கதால மூக்கம்மா நெனைவுல, அவளோட மூத்த மகனை அங்கிருந்து தூக்கிக்கிட்டு வந்து தெக்கு மேட்டுலயே வளர்த்தா செவனி. ஐயப்பனும் கவர்மண்ட் வேலை கெடச்சு நாகர்கோயிலுல வேலை செய்யிதான். அங்கயே கல்யாணமும் செஞ்சிக்கிட்டான்.

கடைசியில மாரி உள்ளூருலயே காதலிச்சு ஓடிப் போய்ட்டா. ஆனால் மாரி மாமியா அந்த மாரிய கொடுமைப்படுத்தியே காலத்தைக் கழிச்சா. அதனால் அவ அந்தக் குடும்பத்தை விட்டுவந்து, தனியா வேற வீட்ல இருந்தா, பின்ன அவ மூனு பிள்ளையையும் கஷ்டப்பட்டு வளர்த்தா செவனி. மூன்று புள்ளைகளையும் மூக்கம்மாவோட மூத்த மவனையும் வளர்த்தா. பேரப்பிள்ளைகன்னா அவளுக்கு உயிரு. நாலு புள்ளைகளையும் காக்கா தன்னோட கூட்டுக்குள்ளே பொத்திப் பொத்திப் பாதுகாக்குத மாரி அவ அடகாத்தாள். செல்வம்தான் வீட்டிலயே கடைசி.

அதனால் செவனியோட அதிக நேரத்தைச் செலவழிச்சது மாரி மகன் செல்வம்தான். செல்வத்துக்குச் செவனியோட பேரத்தான் வச்சிருக்கா மாரி. அதனாலேயே செவனிட்ட அவன் அடிக்கடி சண்ட போடுவான். எனக்கு ஒன்னோட பேரதான வச்சிருக்கு. நீ ஏன் எனக்கு

சங்கிலி எடுத்துப் போடல, தங்கத்துல ஒரு பொருளை எடுக்கலன்னு. அதைக் கேட்டுச் சிரிச்சிட்டுப் போய்டுவா செவனி. செவனிக்கி செல்வம் அப்படின்னா ரொம்ப உயிரு. அவன வயலுக்குக் கூட்டிட்டுப் போறது, தேக்கங்கொட்டைப் பொறுக்கக் கூட்டிட்டுப் போறது, மாந்தோப்பு வயக்காடுன்னு எல்லாப் பக்கமும் சுத்தி உருவி உருவி வளத்தா செவனி.

*

ஒருமொற கற்குடியில சித்திர மாசம் அம்மன் கொடன்னு பேரன்மார் நாலு பேரையும் கூட்டிட்டுப் போனா செவனி.

கற்குடியில் இருந்தது செவனியோட கடைசித் தம்பி. அவன் வீட்டுக்கு இரண்டு மணிக்குத் தெற்கு மேட்டுல இருந்து கிளம்பி தெக்க வயக்காட்டு வழியா, அஞ்சு மைல் தூரம் நடந்து கற்குடிக்குக் கூட்டிக்கிட்டுப் போயிட்டா. தம்பி வீட்டுக்குப் போனா தம்பி பொண்டாட்டி கடமைக்கு மட்டும் வாங்கன்னு கூப்பிட்டா. அப்பவே செவனியோட மூஞ்சி மாறிடுச்சு. செவனியோட தம்பி இருக்க அந்தப் பொது வீட்டிலேயோ, சொத்துலையோ மொத்தம் 7 பேருல ஒரு பங்கோ, இல்லன்னா ஒரு பைசா பணமோ கூட அவ வாங்கல. செவனியோட அக்கா தங்கச்சிக கூட வீடு, இடம், ரூபாய், தோப்புல பங்குன்னு வாங்கிட்டாங்க. அதுல எதுவுமே வாங்காதது செவனி மட்டுந்தான்.

அதை நினைச்சு செவனி ஒருபோதும் கவலைப்பட்டது இல்ல. ஏன்னா நம்ம கூட பிறந்தவங்கதானன்னு விட்டுக்கொடுத்தா செவனி. எப்போதுமே விட்டுக் கொடுத்தவளுக்கு ஒரு வீம்பு வரும், ஆனா செவனி எதையும் கண்டுக்காம பொறுத்துக்கிட்டா.

புள்ளைக பசிக்கிதுன்னு சொல்லியும் தம்பி பொண்டாட்டி கேட்டும் கேக்காத மாதிரி போறா. ராத்திரிக்குச் சொந்தக்காரு வீட்டுல போயி செவனி கஞ்சி குடிச்சிட்டு, பேரன்மார் சாப்பிட வச்சா. நைட்டு சாம பூச முடிஞ்சதும் தம்பி வீட்டுக்கு வந்து பிள்ளைகளைத் தூங்க வச்சா. காலையில் பிள்ளைகள் எழுந்திருச்சு

மறுபடியும் பசிக்குதுன்னு சொல்லவும், ஆச்சி சோறுன்னு சின்ன பேரன் சொல்ல, அதை கேட்டும் கேட்காதது மாதிரியே வாரவுக போரவுகன்னு எல்லோர்கிட்டையும் கூப்ட்டு வச்சுகதை பேசிக்கிட்டு இருந்தா செவனியோட நாத்தனா.

அதைப் பார்த்த செவனியோட தம்பி பொண்டாட்டி அப்பவும் எதுவுமே கண்டுக்கல. பார்த்தா அவ, செவனியோட தம்பி குடும்பமே கோயில்ல பொங்கப்பான தூக்க போற நேரத்துல, செவனி நாலு பேரையும் கூட்டிட்டுப் பாறக்கொளத்த தாண்டிக் கூட்டிக்கிட்டு வந்துட்டா.

செவனியோட சின்ன பேரன் சரவணன் பசிக்குது ஆச்சின்னு சொல்லவும், இந்தப் பெயவுள்ள பசி தாங்காதேன்னு அழுத வாக்குலையே கொஞ்சம் நேரந்தா, கொஞ்சம் பொறுன்னு சொல்லி அவன சமாதானப்படுத்தி வயல்காட்டுக்கு உள்ள அவள் வேலை பாக்குற ஐயாக்களத்துக்குக் கூட்டிட்டு வந்தா. ஐயாக்களம்தான் அவ வேலை பாக்க இடம். அங்கே ஒரு பெரிய நிலக்கிழார் குடும்பத்தோட வயல்காட்டுல, மாட்டுத் தொழுவல சாணி அள்ளுறதுதா செவனியோட வேலையே.

அங்கே வேல செஞ்ச ராமையா தோட்டத்துல வெளஞ்ச வாழக் கொலய பழுக்க வச்சிருந்தான். அவன் புள்ளைகளோட செவனியக் கண்டதும், இங்க வாங்க மதினின்னு மூனு சீப்பு வாழப்பழத்த எடுத்து குடுத்தான். அது செவனியோட பங்குதான். அந்த வாழைப்பழத்த ஒவ்வொருக்கா உரிச்சுக் கொடுத்தா. கிணத்துலருந்து தண்ணிய எறச்சுக் குடிக்க வச்சா. புள்ளைகல பாத்து அழுதுக்கிட்டே, நல்லதங்காமாதிரி நடந்தா, ஊர் வந்து சேந்தா, வரும்போதே சொல்லிக்கிட்டுதா வந்தா, “இன்னும் நான் செத்தாலும் கற்குடி ஊர் பக்கம் போவ மாட்டேன்” ன்னு. அன்னக்கி வந்தவ நேத்தைக்கித்தான் அவ கற்குடி ஊர் பக்கம் போனா.

சின்ன வயசுல இருந்தே, “அவ பெறந்த பெறகுதா, அந்த ஊரே ரொம்பக் காலத்துக்கு பெறகு மழ தண்ணியோட இருந்ததுன்னு”

எல்லோரும் சொல்லிச் சொல்லியே வளத்துட்டாங்க. அதையே கேட்டு வளர்ந்ததால என்னவோ அவளுக்கு அந்தக் கற்குடி ஊர் மேல் உள்ளூர ஒரு பித்து உண்டு. அவ வளர வளர அந்த ஊரும் வளர்ந்ததா மனசுக்குள்ளேயே நினைச்சா. அவளுக்குச் சின்ன வயசுல இருந்தே இயற்கையோட புரிதல் உள்ளாக்குள்ளே இருந்திச்சி. ஒவ்வொரு மொற ஊர்ல மழ பெஞ்சு பச்சை பசேலேறுன்னு, பச்சை போர்வை போத்திய மாதிரி மாறும்போதும் அவ ஒவ்வொரு தடவையும் புதுசா பிறந்துட்டதாவே நினைச்சா.

அவளுக்கு மழையின்னாலே ரொம்பப் புடிக்கும். மழக்காலத்துல அண்டிமாந்தோப்புக்கு(முந்திரி) போய் அண்டிமாம்பருப்பு பெறக்கும்போதும், வெறகுக்குப் போவும்போதும் ஊருல வயக்காட்டில் உளுந்து போட்டாலும், அவதான் முதல்ல வருவா, நாத்து நடுவா, அவள மாதிரி வேகமாக சீரா கிழக்க சூரியன பாக்கும்படி நாத்து நட அந்த ஊருலயே யாராலயும் முடியாது.

நாத்து நடும்போது அவ மழ வரணும்னு வேண்டுவா. என்னவோ தெரியவில், இவ நாத்து நடும்போதெல்லாம் மழ எங்க இருந்து வரும்ன்னே தெரியாது, கொட்டோ கொட்டுன்னு கொட்டும். இவளுக்கும் மழக்கும் உள்ள உறவ யாரும் புரிஞ்சுக்கவே மாட்டாங்க. மழ செவனிக்கி ஒரு சினேகிதிதான்.

மலைகளுக்கு நடுவுல மரங்களும் செடிகளும் கொடிகளும் நிரம்பிய ஊரைவிட்டு செவனிய தெற்குமேட்டுக்குக் கட்டிக் கொடுத்தாங்க. ஆனால் அவளுக்கு எப்போல்லாம் மனசு சரியில்லையோ, எப்போல்லா செல்லையா கூடவும் அவரோட அம்மா ஊர்காலி கூடயும் சண்ட வருதோ அப்போல்லாம், அவ கற்குடி ஊர பார்க்கப் பறந்து போய்டுவாள். ஏன்னா அது கற்குடி ஊரு, அந்த ஊரோட வெயிலு, மழ, குளிர்ன்னு எல்லாமே செவனி மண்டைக்குள்ளே ஆழமாப் பதிஞ்சு போச்சு.

இவ்வளவு ஆசைகளையும் காதலையும்

அந்த ஊரு மேல வைச்சிருந்த செவனி இந்தச் சம்பவம் நடந்து 16 வருசமா கற்குடி ஊருக்குப் போகவே இல்ல. கற்குடில இருந்து தெற்கு மேட்டுக்கு ஊருக்கு எந்த வீட்டிலயாவது கல்யாணம் ஆகிப் பொண்ணு வந்துருச்சன்னா, செவனிக்கி ரொம்ப சந்தோசமா ஆயிடும். இவ்வளவு நடந்த அப்பறமும் கற்குடியப் பத்தி யாராச்சும் பேசுனா அவ மொகத்துல அவ்வளவு சந்தோசம் வந்துரும். அவ மொகம் பாற கொளத்துல பூத்த தாமரப் பூவ போல மலந்துரும். கல்யாண வீட்டுல போய் முதல் ஆளா நிப்பா. அங்க கற்குடி ஊருலருந்து வரும் பொம்பள ஆளுகளை வீட்டுக்குக் கூட்டிக்கிட்டுப் போய், காப்பி போட்டுக் கொடுப்பா. எல்லாரும் ஏன் ஊருக்கு நீ வர மாட்டேங்கிறன்னு கேட்கும்போது, அங்க வரணும், இங்கே ஒரே வேலையா இருக்குல்ல, என்னால இங்க வேலைய விட்டுட்டு ஒரு பக்கமும் வர முடியாது, கண்டிப்பா வரணும் அப்படின்னு சொல்லுவா. ஆனா மனசுக்குள்ள நடந்த சம்பவத்த நினைச்சுக் குமுறிக் குமுறி அழுவா. சின்ன பெயலுக்குத் தெரியும், அவளோட கடைசி ஆச என்னன்னு.

அவளோட ஆசைய நிறைவேத்தி வச்சாச்சன்னு. இன்னும் மூனு நாளு இல்ல, கற்குடி ஊருக்குப் போன சந்தோசத்துலயே அவளுக்கு இன்னக்கே உயிர் போனாலும் போய்டும்ன்னு. மறுநாள் காலையில இருந்தே நல்ல கொடை பார்த்த செழிப்புல இருந்த செவனி மொகம் கொஞ்சம் கொஞ்சமா மங்கிப் போக ஆரம்பிச்சது. சாயங்காலமே பேரப்பிள்ளைக எல்லாத்தையும் கூப்பிட்டுத் திருநூரு பூசிவிட்டா. பேரப்பிள்ளைக எல்லாரும் அவளுக்குப் பால் ஊத்துன்னாக. செல்வத்துக்குத் தெரிந்து போச்சி, ஆச்சி நம்மள விட்டுப் போகப்போறான்னு. அவன் பாலு ஊத்துனபோது கண்ணீர் வடிச்சிக்கிட்டேதான் பால ஊத்துனான். மக மாரியையும் மூக்கம்மாளையும் வரச்சொன்னா செவனி. எல்லோரும் அவ கால்ல விழுந்தாக. கிழவி இரண்டு கையையும் தூக்கி, “நல்லா இருங்க மக்கா” அப்படின்னு சொல்லி வாயமூடல, செவனிக்கு உயிர் போய்டுச்சு.

வானவில் வண்ண மின்னல்

பால் புதுமையர் (LGBTQ)

"If I wait for someone else to validate my existence, it will mean that I'm shortchanging myself."

– Zanele Muholi

பொதுவாக, 'அழகு' என்பதை நம்மால் மிக எளிதாகப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஆனால், அசிங்கம் என்பதை மிகக் குறுகிய வகையில்தான் புரிந்துகொள்கிறோம். அதிலும் குறிப்பாக உடல்ரீதியாக அசிங்கம் என்பதைச் சரியான முறையில் புரிந்துகொள்கிறோமா? உண்மையில், அசிங்கம் என்கிற உணர்வை 'ஒரு உடல்' தனது இருப்பு அனுபவத்தின் ஊடாகப் பொதுவெளியில் வெளிப்படுத்திக்கொள்கிறது. பண்பாடு மற்றும் அரசியல் பின்னணியில், 'அசிங்கம்' என்கிற அனுபவம் சட்டதிட்டங்கள் மற்றும் சமூக நியமங்கள் ஊடாகத் தனது இருப்பை நிறுவ முயல்கிறபோது சமூகத்தில் ஒருவித 'தனிமனித அடையாள' உருவகம் உண்டாகிறது. இது தனிமனித - சமூக உறவு அனுபவத்தை

அதனதன் 'புரிந்துகொள்ளல், நம்பிக்கை மற்றும் கற்பனை' ஆகியவற்றால் தனது 'பால் அடையாளத்தை' உருவாக்கிக்கொள்கிறது. இதனை ஆய்வாளர்கள் நிகழ்வியல் (Phenomenology) அடிப்படையில் விவாதிக்கிறார்கள்.

நிகழ்வியல் என்பது அனுபவத்தின் அறிவியல் தத்துவம். வாழும் 'மனித இருப்பு அனுபவமே' வாழ்க்கையின் பொருளையும் மதிப்பையும் உருவாக்குகிறது என்று நிகழ்வியல் புரிந்துகொள்கிறது. வாழ்வின் நிரந்தர ஏற்றத்தாழ்வுகளின் (ebb and flow) நிகழ்வுப்போக்குதான் அனைத்துவிதமான தத்துவ, அறிவியல் அல்லது அழகியல் அனுமானங்களின் (judgments) அடிப்படையாக அமைகிறது. இதனடிப்படையில், 'உண்மையில் நாம் யார்' என்கிற கேள்விக்கு, 'நாம் வாழும் உடல்கள்... அதாவது, நாம் உடலில் வாழும் உயிர்கள். மனித இருப்பு மற்றும் அனுபவம் ஆகியவற்றின் தன்மையை நாம் உடலின் மூலமாகவே புரிந்து கொள்ள வேண்டும்' என்று பதில் தருகிறது நிகழ்வியல்.

மேலும் நிகழ்வியல், உடல் என்பதை வாழும் உயிரினம், பண்பாட்டுக் கொள்கலன்,

அறிவியல் அல்லது உயிரியல் அலகு, வெளிப்பாட்டு வகைமுறை (*expressive subject*) போன்ற பல்வேறு வகைகளில் புரிந்துகொள்ள முயல்கிறது. இந்த உடல் ரீதியான சிந்தனைகளின் ஒருவகைதான் மனித உடலைப் பால்முறையில் (*sexuality*) பகுத்து அறிவது என்பதாகும். உலகில் சமூக அறிவியல் சிந்தனையாளர்கள் இந்தப் பகுப்பாய்வைப் 'பால் புதுமையர் (*LGBTQ*)' என்கிற பதத்தின்படி விவாதிக்கிறார்கள். *Lesbian, Gay, Bisexual, Transgender, Queer* ஆகிய சொற்களின் acronym- தான் *LGBTQ*. *Lesbian*: மிகுந்த உணர்வுடன் தன் பால் ஈர்ப்புப் பெண்கள். *Gay*: மிகுந்த உணர்வுடன் தன் பால் ஈர்ப்பு ஆண்கள், *Bisexual*: ஆண் பெண் என்ற இருபால் ஈர்ப்புடன் இருப்பவர்கள், *Transgender*: தனது இயற்கை உடலின் இருப்பை மறுத்து மாற்று பாலின் இருப்பாக தன்னை நிறுவிக் கொள்வது. *Queer*: ஒருவர் பலதரப்பட்ட பாலுணர்வு நிலைகளில் (*sexual orientation*) (இருபதுக்கும் மேற்பட்ட பாலுணர்வு நிலைகளை அறிவியல் வகைப்படுத்துகிறது) தன்னை இருத்திக்கொள்ளுவதை *Queer* என்று சொல்கிறார்கள். எளிமையாக, இது 'விசித்திரமான உடலுறவு' முறைகளை முயற்சிப்பதையும் உடலுறவு அடிப்படையில் சமூகத்தின் நியமங்களைக் கேள்விக்கு உட்படுத்தி விதிமீறிய வகையில் நடவடிக்கை கொள்பவரை *sexual Queer* என்றுபுரிந்து கொள்ளலாம். ஆக, பால் புதுமையர் என்ற சொல்லுக்கு மேற்சொன்ன ஐந்து வகை கலவியியல் தொகுப்பின் தத்துவமாய் வைத்துக்கொள்ளலாம்.

சமூகத்தில் 'வழக்கமான' கலவி முறைகளைத் தாண்டி தனது அடையாளத்தை வழக்கத்துக்கு மாறான முறையில் வைத்துக் கொள்பவர்கள் சமூகத்தில் எதிர்கொள்ளும் பல்வேறு சிக்கல்களைச் சமகால உலகம் மிகவும் முக்கியப் பிரச்சனையாக எடுத்துக் கொள்கிறது. தனிமனித இருப்பின் 'பாலியல் மற்றும் கலவியியல் கூறுகளின் அடிப்படை உரிமையாக' அறிவுலகம் எடுத்துக்கொள்கிறது. சமூகத்தால் உருவாக்கப்பட்ட உடல் என்பதைப் பால்புதுமையர்கள் எவ்வாறு

எதிர்கொள்கின்றனர் என்பதும் சமூகம் இவர்களை எவ்வாறு 'நடத்துகிறது' என்பதும் அடிப்படைக் கேள்விகள். பால்புதுமையரைச் சமூகம் எவ்வகையில் ஒப்புக்கொள்கிறது மற்றும் இவர்களின் வளர்ச்சிப் போக்குகளுக்கு எவ்வகையில் உதவுகிறது என்று பார்த்தோமானால் நார்க்டிக் நாடுகள், உருகுவே, கனடா, ஸ்பெயின் போன்ற நாடுகள் தமது சிவில் சமூகச் சட்டதிட்டங்களில் கனிசமான அனுமதியை உருவாக்கியிருக்கிறது. ஆனாலும் உலகின் பெரும்பாலான நாடுகளில் இவர்கள் எதிர்கொள்ளும் கடுமையான சிக்கல்களையும் ஒடுக்குமுறைகளையும் நாம் தொடர்ந்து காண்கிறோம். சட்ட ரீதியாகவும், சமூக நியமங்கள் மூலமாகவும் மேலும் சாதி மதப் பண்பாட்டு அடிப்படையிலும் பால்புதுமையர் மிகக் கடுமையான ஒடுக்குமுறைகளை எதிர்கொள்கிறார்கள். இந்தியா உட்பட பெரும்பாலான நாடுகளில் பால் புதுமையர்களுக்கு ஆதரவான பல்வேறு சமூக விழிப்புணர்வு இயக்கங்கள் போராடி வருகின்றன. உலகம் முழுவதும் இவர்களுக்கு ஆதரவாக, சமவுரிமை கோருதல், பாகுபாடில்லாச் சமூக நியமங்கள் உருவாக்குதல், அவற்றை முறைப்படுத்தும் சட்டங்களை இயற்றக் கோருதல், சட்ட ரீதியாகவும் சமூக ரீதியாகவும் இவர்களை ஏற்றுக்கொள்ளக் கோருதல், இவர்கள் மீதான உலகளாவிய நேர்மறைச் செயல்பாடுகளை உறுதிப்படுத்தி முழுமையான பாதுகாப்பு வளையத்தை உருவாக்குதல் போன்ற தீவிரமான

கோரிக்கைகளை முன்வைத்து இப்படிப்பட்ட இயக்கங்கள் போராடிவருகின்றன.

போலவே உலக இலக்கியங்கள் பால்புதுமையர் குறித்த தீவிரமான உரையாடல்களை உருவாக்கிவருகின்றன. புனைவுகள், கூராய்வு உரைநடைகள், கவிதைகள், நினைவோடைகள், நாடகங்கள் போன்ற பல்தரப்பட்ட இலக்கியப் பிரதிகளில் 1. பால்புதுமையர்தனியர்களின் (LGBTQ individuals) அடையாளச் சிக்கல்கள் மற்றும் அனுபவங்கள் பற்றிய நிலைகளைக் கதாபாத்திரத்தில் முன்நிறுத்துதல், 2. இவ்வகை மனிதர்கள் தங்களைச் சமூகத்தில் வெளிப்படுத்தும் வகைமை, 3. முறைப்படுத்தப்பட்ட அடையாள உருவாக்கம், 4. மனித உறவுமுறைகள், 5. குடும்ப அமைப்பின் சிக்கல், 6. காதல், 7. சமூகப் பாகுபாடுகள், 8. சமூகக் காழ்ப்புகள், 9. பால்புதுமைத் தன்மையின் ஊடாக சாதி, மத, இன, வர்க்க ரீதியான மாற்று அடையாள நியமனங்கள் போன்ற ஆய்வுப் பொருள்களின் தலைப்பில் உலகளவில் கணிசமான இலக்கியப் பிரதிகள் உருவாகி வந்திருக்கின்றன. என்றாலும் இந்திய அளவில் இது மிகமிகக் குறைவே. மேலும், வரலாற்றுச் சூழலில் பால்

புதுமையருக்கு எதிரான சமூக அணுகுமுறை, சட்டத்திற்கும் அரசியலமைப்பிற்கும் எதிரான உரிமைப் போராட்டங்கள், பாலின/பால்முறை (gender and sexuality) ஆகியவற்றைப் பண்பாட்டு மாற்றத்தின் அடிப்படையில் புரிந்து கொள்ளுதல், பாலினப் பன்முகத்தன்மையும் அவற்றின் செல்வாக்கும் தாக்கமும் உருவாக்கும் விளைவுகள், உலகளாவிய விழிப்புணர்வுப் பரவலாக்கம் போன்றவற்றைத் தீவிர இலக்கியப் பிரதிகள் முக்கியப் பிரச்சனைகளாக எடுத்துக்கொள்கின்றன.

உலகம் முழுவதும் பால்புதுமையர் இலக்கியம் உண்மையில் பால்புதுமையர்களின் பல்வகை மனித அனுபவங்களையும் நடைமுறைச் சவால்களையும் கொண்டாடித் தீர்க்கிறது. ஆனாலும் ஆசிய ஆப்ரிக்கக் கண்டங்களில் பால்புதுமையர் தன்மையைக் கடுமையாக எதிர்க்கின்றன. போலவே மனித குல வரலாற்றில், ஏறத்தாழ ஐய்யாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னதான மெசபடோமியப் பதிவுகளில் தன்பால் ஈர்ப்பு பற்றிய எழுத்துப்பூர்வத் தரவுகள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. போலவே பண்டைய கிரீஸ்,

ரோம், ஐரோப்பா மற்றும் துருக்கி நிலப் பகுதிகளிலும் இதுபோன்ற எழுத்துப் பிரதிகள் கிடைக்கின்றன. இந்தியக் காவியங்கள் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. மேலும் தமிழின் தனித்த வரலாறான அக, புறத் திணைகளில் இவற்றைக் கைக்கிளை, பெருந்திணை என்று தனியாகக் குறித்தாலும் தமிழ்ச்சங்க இலக்கிய வரலாற்றில் தன்பால் ஈர்ப்பு குறித்த பதிவுகள் இல்லையென்றே தோன்றுகிறது. ஆனாலும் நண்பர்களே... உண்மையில் கைக்கிளை, பெருந்திணை ஆகியவற்றின் தத்துவ அடிப்படைகள் பயங்கரமானவைதான்.

எனவே, பால்புதுமையர்களின் சமூக உளவியலை நாம் கீழ்வருமாறு தொகுத்துக் கொள்ளலாம்:

1. அடையாள உருவாக்கம். பாலியல் ஒன்றல் (sexual orientation), பால் அடையாளம், பால்முறை வெளிப்பாடு போன்றவற்றுடன் சமூக அணுகுமுறை, சமூக / குடும்ப உறவுகளின் ஒப்புதல், முழுமையான நிராகரிப்பு எதிர்கொள்ளல் ஆகியவற்றின் அனுபவத்துடன் போராடுதல்.

2. சிறுபான்மை குறித்து உருவாகும் மன அழுத்தம். உலகின் மொத்த மனிதகுல மக்கள்தொகையில் சற்றேறக்குறைவாக ஐந்து முதல் ஏழு சதவீத மக்களே பால்புதுமையர் வகைமையில் இருக்கிறார்கள் என்ற தரவு இருக்கிறது. இந்தப் பெரிய மனித சமூகத்தில் தங்களது அடையாளத்தை நிறுவ அவர்கள் மிகக் கடுமையாகப் போராடுகிறார்கள். இதுவே அவர்களுக்குப் பெரும் மனச்சுமையை உருவாக்குகிறது.

3. மன, உடல் சுகாதாரம். பால்புதுமையர் சமூகப் பாகுபாடு, ஓரினச் சேர்க்கையாளர்கள் மற்றும் மாற்றுப் பாலினத்தவர்கள் மீதான அதீத வெறுப்பாளர்கள், சமூக தனிமைப்படுத்தல், நிராகரிப்பு, தம்மை வெளிப்படுத்த முடியாத பயம் ஆகியவை இவர்களின் மன அழுத்தத்தை அதிகப்படுத்திச் சுகாதாரக் கேட்டை உருவாக்குகிறது.

4. சிக்கல்களை எதிர்கொண்டு நீண்டகாலத் தாங்குதிறனையும் சவால்களைச் சமாளிப்பதையும் உருவாக்கிக்கொள்வது.

5. உலகின் ஒடுக்கப்பட்ட மற்றவகை சிறுபான்மைகளுடன் இணைந்து சம உரிமைப் போராட்டத்தில் ஈடுபடுவது.

6. உறுதிசெய்யப்பட்ட சிகிச்சைச் சூழலை உருவாக்கி சுயபாதுகாப்பு, சுயகளங்கம் மற்றும் கழிவிரக்கம், அசிங்கம் போன்ற உணர்வுகளை நீர்க்கச் செய்து பெருமை கொள்ளச் செய்வது.

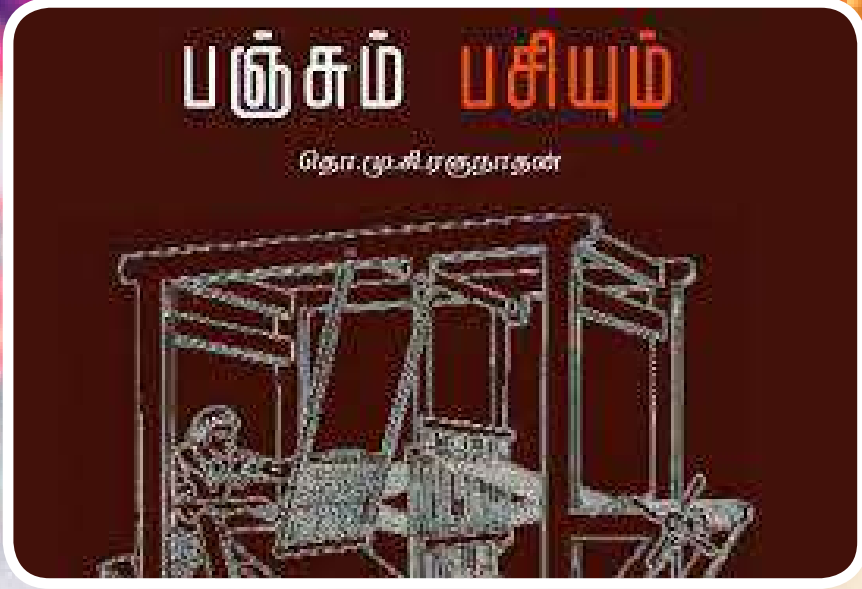
7. சட்டரீதியான பாதுகாப்பு, சுகாதாரம், வேலைவாய்ப்பு பாகுபாடின்றி, சமூக அங்கீகரிப்பு போன்றவற்றை உறுதிப்படுத்த தீவிர பிரச்சாரம் செய்தல். இவ்வகைத் தொகுப்பாக்கம் சாதாரண மனிதர்களுக்கு மிகவும் புரியும்வகையாக விழிப்புணர்வுச் செயல்பாடுகள் இருக்க வேண்டும்.

இவ்வாறாக, பால்புதுமையர் தனியர்களின் உளவியலை; பல்வேறுபட்ட அனுபவங்களை அறிந்து கொள்வது, பால்புதுமையர் சமூகத்தின் அடையாளச் சிக்கல்கள் மற்றும் சவால்கள் அடிப்படையில் அவர்களது முன்னேற்றத்திற்கான திறம்பட்ட கருத்துருக்களை (concept) உருவாக்க பல்வேறு இயக்கங்கள் அகிலமெங்கும் இருக்கிறார்கள். ஒரு நல்ல கவிதையைச் சொல்லி இந்தக் கட்டுரையை முடிக்கலாம்:

நீல நீரின் வருடம் (The Year of Blue Water by Yanyi) என்ற கவிதைத் தொகுப்பிலிருந்து:

எனது அம்மா சில சங்கதிகளைச் சொன்னாள். அவள்தனியாக இருந்தாளா என்ன? நான் குழந்தை, என்னால் எதையும் சரியாகப் பார்க்க முடியவில்லை. அவளை அப்போது என்னால் காக்க முடியவில்லை. அவள் சற்று குறைவான தனியாக இருக்கவும் சமூகமாக இருப்பதற்கும் என்னால் உதவ முடியவில்லை. நான் அவளைக் காதலிப்பதில் தோல்வி அடைந்தேன். தனிமையிலிருந்து அவளை விடுவிக்கத் தவறியிருந்தேன். குழந்தையாக இது உன் வேலையல்ல என்று தெரியாது. ஒரு குழந்தையாக நீ காதலிக்கும் மனிதர்கள் முற்றிலும் வேறான காரணங்களுக்காக வாழவும் சாகவும் முடியுமென்று உனக்குத் தெரியாது.

முன்னோடியின் துணிவு

நூல் : பஞ்சம் பசியும்

ஆசிரியர் : தொ.மு.சி ரகுநாதன்

கடன்காரர்களுடைய தொல்லை, மனைவி பிள்ளைகளுடைய நச்சரிப்பு, வெற்றிலை வாங்கக்காசு இல்லாமை போன்ற உணர்வுகளை மறப்பதற்கு வள்ளுவர் வாசகசாலையில் ஆண்கள் கூடுகின்றனர். கடன்காரர்களுடைய தொல்லை இந்நாவலின் முக்கியமான பகுதி. செய்தித்தாளில் தொடர்ந்து தற்கொலை பற்றிய செய்திகளை வாசித்துத் தற்கொலைக்கு நேராகக் கைலாச முதலியார் உந்தப்படுகிறார். கைலாச முதலியாரின் தற்கொலையைக் கண்ட பெண்கள் “தங்கள் தாலி பாக்கியம் எப்படி எப்படியோ என்று அச்சத்தால் உள்ளம் நடுங்கினார்கள்” என்ற வரி ஒட்டுமொத்தச்

சமூகமும் எவ்வளவு தூரம் வேலை இழப்பின் மூலம் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை ஒலிக்கும் அபயக்குரலாக இருக்கிறது. வறுமை சுதந்திரம் தந்த சுயராஜ்யப் பரிசு என்றே மக்கள் மத்தியில் நிற்கிறது.

“அளவு மாற்றம் குண மாற்றத்தை உருவாக்கும்” என்கிற கருத்தின்படி மக்கள் திரள் கூடும்போதுதான் புரட்சிக்கான அல்லது மாற்றத்திற்கான ஒரு வித்து போடப்படுகிறது. வடிவேலு முதலியார் மற்றும் சங்கருக்கு உறுதுணையாகத் தறிக்காரர்கள் வந்தது விக்கிரமசிங்கபுரத்தில் ஒரு மாற்றத்தை உண்டு பண்ணுகிறது. அதேபோலப் பேரணி ஒவ்வொரு மாற்றத்தை விரும்பும் மனிதர்களுக்கும் புத்துணர்ச்சியைக் கொடுக்கக் கூடியதாக மாறுகிறது. “எதிர்காலச் சமுதாய

முன்னேற்றத்திற்கான பார்வைகளையும் விதிகளையும் புரிந்து கொண்டதன் அடிப்படையில் அமைவது, பார்க்கின்ற உண்மையை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டுவது மட்டும் ரியலிசம் என்று கருத வேண்டாம்! அதில் கொள்கை அடிப்படையில் திட்டவாட்டமான தேர்வும் அடங்கியுள்ளது,” என்கிறார் வில்லியம்சன். இந்நாவலில் கொள்கையானது படைக்கப்பட்ட கதாபாத்திரங்களின் அறிவுநிலைக்கு ஏற்ப சரியான திட்டமாக முன்வைக்கப்படுகிறது. முதியவர் ஒருவர் “சாகிறதே சாகிறோம் நல்ல காரியத்திற்காக உயிரை விட்டோம்னாவது இருக்கட்டுமே” என்று சொல்லக்கூடிய இடத்தில் அவர் போராட்டத்திற்குக் குரல் கொடுத்து ஆதரவளிக்கிறார். இந்நாவல் முழுவதிலும் தொழிலாளர்களினுடைய நிலையில் நின்று ஆட்சி அதிகார அரசியலுக்கு எதிரான கலகக்குரலாக மட்டுமே ரகுநாதன் இருக்கிறார். அரசாங்கத்தினுடைய பொருளாதாரக் கொள்கைகள் சார்ந்த விவரங்கள் ஏதும் இல்லாதது நாவலில் உள்ள குறையாக இருக்கிறது. கல்வி சார்ந்த பேச்சு வரக்கூடிய ஒரு இடத்தில் பரீட்சையில் அனைவரும் பாஸ் செய்துவிட்டால் பின்பு வேலை கொடுக்கிற சர்க்காரின் நிலை என்னவாகும் என்கிற ஒரு கருத்தும் முன்வைக்கப்படும் இடத்தில் வறுமையின் நிறம் சிவப்பு என்ற திரைப்படம் நினைவுகூரத் தக்கதாக இருக்கிறது.

“இருத்தலுக்கு தனிமனித அர்த்தமே உண்டு. பொது அர்த்தம் கிடையாது.” இருத்தலியல் சிக்கலுக்குக் கதாபாத்திரங்கள் ஆட்கொள்ளப்படுகின்றன. சங்கரன்கோவில் தவசி திருநாளின்போது எடுத்த படம் ஒன்றுதான் இருளப்பக் கோனாருக்கும் அவரது மகன் வீரையாவுக்கும் இடையிலான ஒரே நினைவுகூரத்தக்க சாட்சியம். இருத்தலியல் சிக்கலுக்கு உள்ளாகித்தான் வீரையா ராஜுவாக மாறுகிறான். அதே போன்ற ஒரு நிலைக்கு மணியும் தள்ளப்படுகிறான். அவனுக்குள் ஏற்பட்ட எண்ணிலடங்காத கேள்விகளுக்கும் குழப்ப நிலைக்கும் பயத்திற்கும் காரணமாக அவனுடைய இருத்தல் மீதான கேள்வி முக்கிய இடம்பெற்றதாக அமைகிறது. தனக்குள் இருக்கும் இருப்பையும் தனக்கான இருப்பையும் தொலைத்துவிடக்கூடிய

புள்ளிக்குச் சென்று மீண்டு வரக்கூடிய ஒரு மனிதனின் கதையாகப் பஞ்சம் பசியும் நாவலைச் சொல்ல முடியும். குருவி கூடு கட்டுவதைப் பார்த்தும், தன்னை மறந்து போராட்டத்திற்குள் நுழைந்ததை வைத்தும் தன்னுடைய இருப்பினை மீட்டுருவாக்கம் செய்கிறான் மணி. மணியின் நிலை இப்படியிருக்க கமலா எல்லாச் சௌகரியங்களையும் மறந்து அவன் நினைவிலேயே வாடி வதங்குகிறான். ஒட்டுமொத்தக் குடும்பத்தையும் இழந்த பெண்ணாகத் தங்கம்மாள் தனித்து விடப்படுகிறாள். இவர்கள் ஒவ்வொருவரினுடைய இருத்தல் சார்ந்த சிக்கலும் தனித்தனியாகப் பார்க்கப்பட வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆனால் இங்கே அனைத்திற்கும் காரணமாகச் சுரண்டல் எனப்படக்கூடிய கொடிய நோயும் அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கைகளும் தனிமனித இருப்பில் எழும் கேள்விகளுக்குக் காரணமாகின்றன. மணி தன்னுடைய சொந்த ஊரை விட்டு வெளியேறுவது சாதாரண நிகழ்வு கிடையாது. அவனுடைய இருத்தல் மீதான கேள்வி அவனை வெளியூர் நோக்கிச் செல்லவைக்கிறது. பொதுவாக இருத்தல் சார்ந்த கேள்வி மனிதனுக்குள்ளும் எழும்போது அவன் அதுவரை இருந்த இடங்களின் நினைவு தொடர்ந்து இம்சைப்படுத்தக்கூடியதாக மாறும். அதிலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்காகவே அவன் வேற்றிடம் புகுவதற்கு முயல்வது இயல்பான நடவடிக்கையே ஆகும். அதே சூழ்நிலைதான் மணிக்கும் ஏற்படுகிறது. “கடைத்தர வாழ்க்கையின் அத்தனை குடும்பங்களையும் பயங்கரங்களையும் தன்மைகளையும் அவன் கண்டான்.” அவனுடைய இருத்தல் சார்ந்த கேள்விக்கு விடையாக அவனைவிட அதிகம் பாதிக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய மனிதர்களின் சந்திப்பு அமைகிறது. “நீங்கள் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் இந்த உலகப் போக்கிற்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள்,” என்ற வாசகம் அவனை வேறொரு நிலையை அடைந்து ஈடுபாட்டிற்கு உள்ளாக்குகிறது.

பஞ்சம் பசியும் நாவலில் இடம்பெற்று இருக்கக்கூடிய ஊர் மற்றும் வீட்டின் அமைப்பு குறித்த விவரங்கள்

முக்கியமானவை ஆகும். கதை நிகழும் களம் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் முழுமையாக விவரிக்கப்படுகிறது. தென் தமிழகப் பகுதியில் நிகழும் இந்தக்கதையின்களம் அம்பாசமுத்திரம் ஆகும். அம்பாசமுத்திரத்திற்கும் கல்லிடைக்குறிச்சிக்கும் இடையில் ஓடும் தாமிரபரணி ஆறு, ஆங்காங்கே நிற்கும் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலை, ஹார்வி பஞ்சாலை, பாபநாச ஜல மின்சார உற்பத்தி நிலையம், அப்பர் டேம் என்ற காரையார் அணைக்கட்டு, ஆர்தர் ஹோப் ஏரி போன்ற நில அமைவுகளோடு அங்குள்ள போக்குவரத்து வசதிகள் நிலபுலன்கள் அனைத்தும் சொல்லப்படுகின்றன. மேலும் கல்லிடைக்குறிச்சி பெரிய ஐயன்மார்களுக்கும் பார்ப்பன நிலப்பிரபுகளுக்கும் சைவ ஆதீன மடங்களுக்கும் பண்ணையார்களுக்கும் மட்டுமே அங்கிருந்த வேளாண் நிலங்கள் சொந்தமாக இருந்தன என்பதைச் சொல்லிவிட்டு அதற்குப் பின்பு நாவலின் மையக்கருவாகிய நெசவுத் தொழிலுக்கு ரகுநாதன் வருகிறார்.

நெசவுத் தொழிலைப் பொறுத்தவரை அந்நிய முதலாளித்துவம், உள்நாட்டுப் பிரபுத்துவம் என்று இரண்டு நிலைகளில் நெசவாளிகள் துன்பப்படக்கூடிய சூழல் இருக்கிறது. வளர்ந்து வரக்கூடிய கிராமத்திற்கும் நகரத்திற்கும் இடைப்பட்ட நிலையில் இருக்கும் ஊரைப் பற்றிய காட்சிகளாகவே கதை நிகழ்விடம் இருக்கிறது. அம்பாசமுத்திரம் இன்று அம்பை என்றும் நாவலில் வரக்கூடிய விக்கிரமசிங்கபுரம் வி.கே.புரம் என்றும் சேர்மாதேவி சேரன்மகாதேவி அல்லது சேரன்மாதேவி என்றும் இப்போது அழைக்கப்படுகின்றன. ஹார்வி மில்லை இப்போது மதுரா கோட்ஸ் மில் என்று அழைப்பதாகவும் தெரிய வருகிறது. “அம்பாசமுத்திரம் விட்ட குறை தொட்ட குறையாக உள்ள அரைகுறை அடிமை நாட்டின் அனுபவச் சித்திரமாக விளங்கிவருகிறது,” என்று நாவலின் களம் சொல்லப்படுகிறது. போக்குவரத்து வசதியைப் பொறுத்தவரை ரயில், லாரி, கார், பஸ் என்று பல்வேறு வாகனங்கள் வந்து செல்லக்கூடிய ஊராக அம்பாசமுத்திரம் இருக்கிறது. வள்ளுவர் வாசகசாலை, அம்மன் கோவில், மூப்பனார்

கடை என்று கதைக்களம் ஊரைச்சுற்றி நீள்கிறது. மதுரை பட்டினிப் பட்டாளம் குறித்துச் சொல்லக்கூடிய இடத்தில் மதுரையைப் பற்றிய குறிப்புகளும் நாவலில் இடம்பெறுகின்றன. இருளப்பக் கோனார் நினைவாக அவரது மகன் வைத்திருக்கக்கூடிய படம் சங்கரன்கோவில் ஆடித்தவசு திருநாளில் எடுத்த படம் என்கிற குறிப்பு வருகிறது. இவ்வாறு பல ஊர்கள் பற்றிய செய்திகள் இந்நாவலுக்குள் இடம்பெறுகின்றன.

ரயில்வே ஸ்டேஷனை ஒட்டிய நெசவாளித் தெருவின் காட்சியைச் சொல்லியதோடு அங்கு இருக்கக்கூடிய மைனர் முதலியார் மற்றும் கைலாச முதலியார் வீடுகளோடு மற்றும் தாதுலிங்க முதலியாரினுடைய மங்களபவனம் வீட்டையும் குறித்த விவரங்கள் வருகின்றன. ஒன்பதாவது அத்தியாயத்தில் இருளப்பக் கோனாரின் குடிசையும் அவர் வசித்து வந்த ஊராகிய சிவகிரி ஜமீனும் பேசப்படுகின்றன. அந்த நிலத்தில் ஜமீன் வசூல், கெடுபிடிகள், கடன், பட்டினி, ஜப்தி, அடி, உதை போன்ற வறுமைக் காட்சிகள் விளக்கப்படுகின்றன. அங்குள்ள மக்கள் தங்களுக்கென்று இருந்த நிலங்களையும் ஜமீனிடம் விட்டுவிட்டுத் தேயிலைத் தொழிற்சாலைக்கு வேலைக்குச் சென்றால் அங்கு கண்காணிகளிடம் அடி வாங்கி இறக்கின்ற நிலைமையை முன்வைத்து நெசவுத் தொழிலாளர்கள் மட்டுமன்றி அனைத்து வகைப்பட்ட தொழிலாளர்களுடைய நிலையும் கவலைக்கிடமாக உள்ளது பதிவு செய்யப்படுகிறது.

யதார்த்தவாதம் என்பது வாதங்களை முன்வைப்பதோ அல்லது உள்ளதை உள்ளபடியே சொல்வதோ மட்டும் அல்ல, பயன்படுத்தக்கூடிய சொற்களிலும் தொடர்களிலும் நெருக்கத்தைக்கடத்துவதையும் யதார்த்தவாதத்தின் பண்புகளில் ஒன்றாக வைத்துக்கொள்ளலாம். ஏராளமான வட்டாரச் சொற்களையும் பழமொழிகளையும் புராண உவமைகளையும் கொண்டதாக இந்நாவல் அமைந்திருக்கிறது. அடையா நெடுங் கதவு, தீய்வு, தண்ணீர்த் தட்டு, டம்பாசாரி வாழ்க்கை, ஏழாம் பதிவிரதா, இச்சா பத்திய நிர்பந்தம், பிதுர்க்கைங்கரியம், அழிப்பாங்கதை போன்ற பல சொற்கள் நாவலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

கொல்லன் பட்டறை ஈக்கு என்ன வேலை - இருளப்பக்கோனார்

கர்ணன் போதையில் அவரைத்தான் கையைக் காட்டிப்பட்டுப் போனானாம் - மைனர் முதலியார் கைலாசமுதலியாரைக் குறித்து

கர்ணனோடு உடன் பிறந்த கவசம் போல் - அம்மன் துணி

கோடேறியவன் வீடு ஈடேறாது

சோறு கண்ட மூளியார் சொல்

அலை எப்ப ஓயும் தலை எப்ப முழு

கருக்கலில் கபிலக்கரை

மலை விளங்கி மகாதேவனுக்கு கதவு ஒரு அப்பளம் - தாதுலிங்க முதலியார் குறித்து

நீலத் திரிந்து நின்று நீங்கா நிழல் போல

ஆசை இருக்கு தாசில் பண்ண அதிர்ஷ்டம் இருக்கு கமுத மேய்க்க

குலத்தைக் கெடுக்க வந்த கோடாலி காம்பு - சங்கர் குறித்துத் தாதுலிங்க முதலியார்

கூனனுக்கு மல்லாந்து படுக்க ஆசை கூடாது - மணிகமலாகாதல் குறித்து தங்கம்மாள்

இப்படியாகப் பழமொழிகள் மற்றும் உவமைகள் தொடர்களாக நாவலின் சில இடங்களில் வருகின்றன.

கதை நிகழ்ந்த காலத்தை மோரிஸ் மைனர் கார், ப்யூக் கார், லதா மங்கேஷ்கரின் இந்தி சங்கீதம் ரேடியாவில் ஒலிப்பது, வெற்றிலைப்பெட்டி, ஹைஸ்கூல் படிக்க செலக்சன் வைப்பது முதலான குறிப்புகள் வாயிலாக அடையாளம் காணும் வகையில் நாவல் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. “இலக்கியம் வரலாறு சார்ந்த யதார்த்தத்தின் பிரதிபடிமத்தை முன்வைப்பதில்லை, மாறாக சித்தாந்தத்துடன் இணைந்து செயல்பட்டவாறு யதார்த்தத்தின் விளைவை ஏற்படுத்துகிறது. யதார்த்தத்துடன் எந்த விதமாகவும் உறவு கொள்ளும் சுதந்திரம் இலக்கியப் பிரதிக்கு உண்டு.

அது தன்னிச்சையுடன் பாத்திரங்களையும் சூழ்நிலையும் நிர்மாணித்துக்கொள்கிறது,” என்ற கருத்தோடு இந்நாவல் பொருந்துகிறது. உண்மையை எடுத்துரைப்பதால் சில இடங்கள் வேகமாக நகர்கின்றன.

கருத்துக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்ததால் கலைவறட்சி ஏற்பட்டுவிட்டதோ என்றும் சில சமயம் நான் எண்ணியதுண்டு. “வாழ்க்கை என்பது காலத்தைப் பொறுத்தது அல்ல; சிந்தனையையும் செயலையும் பொறுத்தது. இலக்கியம் மனிதச் சிந்தனையின் அளவுகோல்; சமுதாயமும் நாகரிகமும் செயலின் அளவுகோல்கள்,” என்று கூறும் ரகுநாதன் இந்நூலில் சிந்தனைக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்திருப்பது வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது. “கலையானது ஒரு நிகழ்ச்சியின் அனுபவத்தை நமக்குத் தருவதன் மூலம் அதற்கு இணையான லட்சியத்தை முழுவதுமாகப் புரிந்துகொள்ளத் துணை செய்கிறது,” என்ற ஆல்துசரின் கருத்துக்குச் சான்றாகப் பஞ்சம் பசியும் நாவலைக் கொள்ளலாம்.

“யதார்த்த இலக்கியத்தின் உயர்நிலையே மானுட அன்புதான். மானுட அன்பு என்னும் சுடரை உள்ளுக்குள் கொள்ளாத இலக்கியங்கள் யதார்த்த இலக்கியங்கள் ஆக மாட்டா,” என்று தன்னுடைய சிறுகதைகள் குறித்துச் சொல்கிறார் ரகுநாதன். பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் பொருளாதாரக் கொள்கையால் அனைத்து தொழிலாளர்களுமே கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டனர். பஞ்சம் பசியும் நாவல் நெசவாளிகளின் துயரை மட்டுமே பேசுகிறது. 1940ஆம் ஆண்டில் நிகழ்ந்த போராட்டங்களை மட்டும் பேசிவிட்டுப் பொருளாதாரக் கொள்கையைத் தீர்க்கமான கேள்விக்கு உட்படுத்தாமல் போனது ஒருவகையில் குறையாக இருப்பினும் தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் இந்நாவல் திருப்புமுனையாக மாறி முக்கியமான கதைப்போக்கைத் தீர்மானித்தது என்பதை மறுக்கமுடியாது.

ரகுநாதனின் படைப்புகள் செக், ஹங்கேரியன், ஜெர்மன், போலீஷ், ரஷ்ய மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அதேபோல ரஷ்ய இலக்கியத்தின் தமிழ் கண்ணியாக ரகுநாதனைப் பார்க்கலாம். ரகுநாதனின் ரஷ்ய இலக்கிய ஆர்வத்திற்குப் பின்னும் பாரதி இருப்பதாகவே நான் உணர்கிறேன். மாக்சீம் கார்க்கியின் படைப்புகள் மீது ரகுநாதனுக்கு அதிக நாட்டம் இருந்திருக்கிறது. கு.அழகிரிசாமியும் ரகுநாதனும் ரஷ்ய இலக்கியங்களை மொழிபெயர்த்தது குறிப்பிடத்தக்கது ஆகும். பஞ்சம் பசியும் நாவலின் செக் மொழிபெயர்ப்பு 50,000 பிரதிகளைக் கடந்து வாங்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனை மொழிபெயர்த்த செக் நாட்டு அறிஞர் கமல் சுவலபில் நாவலில் இடம்பெற்ற அம்பாசமுத்திரத்தை நேரில் காண வேண்டும் என நினைத்திருப்பதை இந்நாவலின் இலக்கிய வெற்றி எனலாம்.

தமிழ் இலக்கியத்தின் போக்கில் ஒரு முன்னோடிச் சிந்தனையாளர் தொ.மு.சி. என்பதற்கு 22 வயதில் இலக்கிய விமர்சனத்துறை பற்றி அவர் சிந்தித்ததும் இலக்கிய விமர்சனம் என்ற நூலை எழுதியதுமே போதுமானதாக இருக்கிறது. புதுமைப்பித்தன், டி.கே.சி, தி.க.சி, நா.வானமாமலை, கு.அழகிரிசாமி என அவர் இலக்கியத்திற்கு வைத்திருந்த நட்பு வட்டத்தில் இருந்த அனைவருமே கலை இலக்கியப் பண்பாட்டுத்தளத்தில் முக்கியமான ஆளுமைகள் ஆவர். கலை இலக்கியப் பெருமன்றத்தைத் தொடங்கியது, முற்போக்கு இதழ்களைத் தமிழுக்குக் கொண்டு வந்தது முதலானவை ரகுநாதனின் செயல்பாட்டு வேகத்தைக் காட்டக்கூடியவை. இலக்கியத்திற்குள் மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்து நவீனத்தை அறிமுகப்படுத்திய ரகுநாதனுக்கு மரபு இலக்கியப் பரிச்சயமும் உண்டு என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். சிற்றிலக்கியங்கள் குறித்துச் “சமுதாய இலக்கியம்” என்றொரு நூலைப் படைத்திருக்கிறார். கம்பராமாயணத்தை இலக்கிய விமர்சனம் நூலில் விதந்தோதுகிறார். திருக்குறள் குறித்து ஒரு நூல் எழுதும் திட்டமும் ரகுநாதனுக்கு இருந்திருக்கிறது. சாந்தி, சரஸ்வதி, தாமரை ஆகிய இதழ்களின் வளர்ச்சிக்குப் பின் ரகுநாதனின் உழைப்பு இருக்கிறது. இலங்கையில் நிகழும் இலக்கிய முயற்சிகளைத்

தமிழகத்தில் அறிமுகப்படுத்தியதிலும் ரகுநாதனுக்குப் பங்குண்டு. தாய், பாரதி காலமும் கருத்தும், புதுமைப்பித்தன் வரலாறு, மருதுபாண்டியர் சரித்திரநாடகம் மூலம் எனக்கு அறிமுகமான தொ.மு.சியின் பஞ்சம் பசியும் நாவல் இக்காலத்திற்குத் தேவையான மானுட அறத்தைப் பேசுகிறது.

துணைநின்றவை:

- பஞ்சம் பசியும் - தொ.மு.சி ரகுநாதன்
- இலக்கியமும் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளும் - முனைவர் க. பஞ்சாங்கம்
- அமைப்புமையவாதம், பின் அமைப்பியல் மற்றும் கீழைக் காவிய இயல்- கோபிசந்த் நாரங்க் (தமிழில் எச். பாலசுப்பிரமணியன்)
- மேலைத் திறனாய்வு அணுகுமுறைகள் - ப.மருதநாயகம்
- ஐரோப்பியத் தத்துவங்கள் - பேரா.ந.முத்துமோகன்
- நவீனத் தமிழ் இலக்கிய அறிமுகம் - ஜெயமோகன்
- இலக்கிய விமர்சனம் - தொ.மு.சி
- முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கங்கள் - தொ.மு.சி, பொன்னீலன்
- தொ.மு.சி. என்றொரு தனித்துவ ஆளுமை - இரா.காமராசு, 22, அக். 2023, தினமணி நாளிதழ்
- தொ.மு.சி. ரகுநாதன் கருத்துப் போராளி - முருகபூபதி, 16, ஜூன் 2023, அம்ருதா.
- ரகுநாதன் படைப்புகள் ஓர் ஆய்வு - எஸ். தோதாத்ரி, 13, பிப். 2023, கீற்று மின் பக்கம்.
- தமிழ் மறுமலர்ச்சியின் முகம் - வேலாயுத முத்துக்குமார், அக். 2022, காலச்சுவடு.
- தொ.மு.சி. ரகுநாதன்... புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா இருவரையும் கலந்து வடித்த கலைஞன்! - ச.தமிழ்ச்செல்வன், 17, பிப். 2018, விகடன்.
- ‘பாரதி பித்தர்’ தொ.மு.சி. ரகுநாதன் - கலைமாமணி விக்கிரமன், 02, அக். 2010, தினமணி

வழித்தபம் புதிதாய்ப் படைப்போம்!

பெண் குழந்தைகள் மேல் அல்லது பெண்கள் மேல் எனக்கு எப்போதும் மிகுந்த மரியாதை உண்டு. அவர்கள் வணங்கத் தக்கவர்கள். ஆனால் நாம் கீழானவர்களாகப் பார்க்கிறோம். என்னைக் கேட்டால் வணங்கக்கூட வேண்டாம். சக மனிதர்களாகப் பெண்களைப் பாவித்தால் சரி. பெண்ணை இழிவாய்ப் பார்க்கிற ஆணாதிக்கச் சமூகத்தில் பெண்கள் சிந்துகின்ற கண்ணீரின் உப்பில் எனது உவர்ப்பும் கலந்திருப்பதை எண்ணிக் குற்ற உணர்ச்சியில் துடித்து நகர்கிறது என் கால நதி.

எங்கள் பணியான் கிராமத்திலிருந்து மேலக்கால் உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு (இப்போது அது மேல்நிலைப்பள்ளி) போனவர்களில் நான் பத்தாம் வகுப்பு முடிக்கும் வரையிலும் ஒரு பெண் பிள்ளைகூட இல்லை. அதன்பிறகான காலங்களில் கொஞ்சம் பெண்கள் பள்ளிக்குச் சென்றார்கள்.

பொதுவாகவே கிராமங்களில் பெண்களைப் படிக்கவைக்க மாட்டார்கள், அப்படிப் படித்தாலும் ஐந்தாம் வகுப்பைத் தாண்டவிட மாட்டார்கள். சித்தாள் வேலைக்கும், ஆடுமாடு மேய்க்கவும், கம்பெனிகளுக்கும், காட்டுக்கும் மேட்டுக்குமெனப் பெண் பிள்ளைகளின் வாழ்வைப் பாழாக்கி விடுவார்கள். ஆணுக்குள் இருக்கும் ஆயிரம் கனவுகள் பெண்ணுக்குள்ளும் இருக்கும் தானே.. அதை ஏன் நாம் புரிந்துகொள்ள மறுக்கிறோம்..

பள்ளியிலிருந்து இடை நிறுத்தம் செய்யப்படுகிற பல பெண் சகோதரிகளின் பெற்றோர்களிடம் தொடர்ந்து படிக்கவைக்கும்படி மன்றாடி இருக்கிறேன், ஆனால் ஒரு இடத்தில் கூட அவர்களின் முடிவை என்னால் மாற்ற முடிந்ததில்லை. அது அவர்களின் வாழ்வு என்பதால் அவர்களின் முடிவே சரியென நம்பி இளம் பெண்

பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தைச் சிதைக்கிறார்கள். கொஞ்ச வருசங்களில் இன்னோர் இடத்திற்குப் போகிறவள்தானே, அவளை ஏன் படிக்க வைக்கவேண்டும் என்று நினைக்கிறார்கள். ஆனால் படித்தால் என்ன லாபம், படிக்காவிட்டால் என்ன நட்டம் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளும் திறன் அவர்களுக்குக் குறைவாகவே இருக்கிறது அல்லது பெண்கள் பற்றிய நமது கற்பிதங்கள் அவர்களின் மேல் பரிவுகொள்ள சம்மதிப்பதுமில்லை, அவர்களின் சுதந்திரத்தை சமத்துவத்தை அபகரிக்காமல் இருப்பதுமில்லை.

பேருந்துகளிலும் ரயில்களிலும் ஊசி பாசிகள் விற்கும் சிறுமிகளைக் கண்டால் நெஞ்சம் புதுகிறது. படித்துப்பாராள வேண்டிய நம் பிள்ளைகள் இப்படி வயிற்றுக்காக அலைந்து பரிதவிப்பதைச் சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. இவை மட்டுமா.. எத்தனை சிறுமிகள் கயிற்றிலாடுகிறார்கள், எத்தனை சிறுமிகளைப் பிச்சை எடுக்க வைக்கிறார்கள், எத்தனை சிறுமிகள் பாலியல் தொழிலுக்கு விற்கப்படுகிறார்கள். இப்படி எத்தனை எத்தனையோ கொடுமைகளைப் பெண்ணினம் தாங்கிக்கொண்டு பயணப்படுகிறது.

பள்ளிக் கூடம் நிறுத்தப்படுகிற சிறுமிகள் குடும்ப வறுமைக்காகப் பணிக்குச் செல்கிறவர்களாகவும், மிகச் சிறிய வயதிலே திருமணமாகிப் போகிறவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். கொஞ்ச வயதில் திருமணமாகிப் போகிறவர்கள் நேராக சொர்க்கத்திற்குப் போகிறார்கள் என்று பொருளில்லை. பாத்திரம் தேய்க்கவும், துணி துவைக்கவும், வீடு வாசல் பெருக்கவும், பொங்கிப்போடவும், ஆண் வாரிசு பெற்றுத்தரவும்தான் போகிறார்கள். சுருக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமென்றால் தனக்கு ஒரு சிறந்த அடிமையை வாங்கிப் போகிறார்கள் மணமகள் என்கிற பெயரில் ஆண்கள்.

இன்னும் கூட பல குடும்பங்களில் வாக்கப்பட்டுப் போன அக்கா, குழந்தை பெற்றுவிட்டால், அந்த வீட்டில் குழந்தையைப் பார்த்துக்கொள்ள ஆள் இல்லாத பட்சத்தில் தங்கச்சியை அனுப்பிவைக்கிறார்கள்.

அங்கு தங்கை அக்கா குழந்தையைப் பார்த்துக்கொள்கிறாள். இதை மதுரை கிராமப் பகுதியில் “பிள்ள தூக்கப் போறது” என்று வைத்திருக்கிறார்கள். இரண்டு மூன்று வருசம் கூட அக்காவிற்காக அங்கேயே தங்கிக் குழந்தையை மேடேத்திவிட்டு வருவது வழக்கம். அதே நேரம் பல ஆண்கள் கொழுந்தியாளுக்கு ஆசை காட்டி மனைவியை மிரட்டி, பிள்ளை தூக்க வந்த பெண்ணை இரண்டாந்தாரமாக்கிக் கொண்ட கொடுமைகளும் நடந்திருக்கின்றன.

இவற்றை உடைக்க பெண்களுக்குக் கல்வி மட்டும்தான் ஆயுதமாக இருக்க முடியும், இந்தச் சனாதனம் பெண்ணுக்குக் கல்வியை மறுக்கிறது. பெண்ணை இழிவான பொருளாகப் பாவிக்கிறது. இந்தச் சனாதனம் சொல்லும் பிற்போக்கை வெகு மக்கள் விரும்புகிறார்கள், காரணம் நான் ஏற்கனவே சொன்னது போல் ஒவ்வொரு ஆணின் ஆழ்மனதிற்குள்ளும் இந்தச் சனாதனம் முன்னவே வேர் இறக்கிவிட்டது. அந்தச் சுகத்தில் வாழ்ந்து பழகிய ஆண்களுக்குச் சனாதனத்தில் சொல்லப்படும் விசயம் ஈர்க்கத்தான் செய்கிறது. பெண்களை வெறும் பொம்மைகளாக மட்டுமே பார்க்கிறோம். அவர்களின் கனவை நிறைவேற்றவிடாமல் தடுக்க குடும்பத்திற்கும் சமூகத்திற்கும் என்ன உரிமை இருக்கிறது? கீழ்க் காண்பது கனவுகளைச் சுமந்துகொண்டு வீட்டு வேலை செய்யும் சிறுமியின் கண்ணீர்த் துளிகளால் எழுதப்பட்ட பாடல்.

யல்லலி

எனக்குங்கூட எத்தனையோ
கனவுகள்தான் இருக்கு - ஆனா
கரித்துணியா பொழுப்பு
அடுப்பங்கரையில் கீடக்கு

எழுதிப் படிக்கும் வயசுலதான்
எத்தன வீட்டு வேல
கூலி கேட்டா தீட்டுறாங்க
கெட்ட வார்த்தையால

சரணம் -1

எச்சிப் பாத்திரம் எடுத்து வச்சு
வெளக்கிக் கழுவுறேன்
இடுப்பொடிய வீடுவாசல்
கூட்டிப் பெருக்குறேன்

மலை மாதிரி குமிச்சு வைக்கும்
துணிய தொவைக்கிறேன்
நெஞ்சு வலிக்க குழாயில
தண்ணி அடிக்கிறேன்

கமகமன்னு வாசனையா
அவங்க திம்பாங்க - அந்த
நொந்து போன பழைய சோத்த
எனக்கு வப்பாங்க

சரணம் -2

அண்ணந்தம்பி கூட சேர்ந்து
பாண்டி ஆடனும்
அம்மா ஊட்ட ஒருகவளம்
சோறு உங்கனும்

கடத்தெருவு போயி நானும்
வளையல் வாங்கனும்
தோழி கூட தூங்கும் வரை
கதைகள் பேசனும்

ஏழை வீட்டில் பொறந்ததால
வெந்து சாகுறேன் - தெனம்
பணக்காரக் கொழுந்தைக்கு நான்
பொம்மையாகுறேன்

மூச்சு வாங்க மாப்புப் போட்டு

வீடு கழுவணும்

மொதலாளி அம்மா கால

அழுக்கியும் விடணும்

கையவிட்டு கக்கூசல

அடைப்ப எடுக்கணும்

கழுட்டிப் போட்ட செருப்புகள

துடைச்சு அடுக்கணும்

கீளியோபடரா போல தெனம்

கனவு காங்குறேன் - ஒரு

கிழிஞ்ச சாக்கு விரிப்புலதான்

நாளும் தூங்குறேன்

இந்தப் பாடலைத்தங்கை ராஜலட்சுமி பாடி நெஞ்சை அசைத்தார். இதற்கான மெட்டைக் கரிசல்குயில் கிருஷ்ணசாமி அண்ணன் அமைக்க பின்னணி இசையை நண்பர் ஜெய கே தாஸ் இசைத்தார். இப்பாடல் யூடியூப்பின் வழியாகப் பல மில்லியன் மக்களைக் கலங்கடித்தது. இலக்கியங்களைக் கொண்டாட நாம் எப்போதும் தவறியதில்லை, ஆனால் நிஜ வாழ்வில் ஓடி ஒளிந்துகொள்கிறோம் என்பதுதான் பெரும் கவலையாக உள்ளது.

பெண் குழந்தைகளுக்கு குட்டச், பேட்டச் சொல்லித் தந்துகொண்டிருக்கிறோம். எனக்கு அதில் உடன்பாடில்லை. ஏனெனில் நாம் இதில் கூட பெண்ணுக்குத்தான் நிபந்தனைகளை விதிக்கின்றோம். அதிலும் குழந்தைகளுக்கு குழந்தைகளுக்கு இதை வருத்திச் சொல்லித் தருவதற்குப் பதிலாக ஆண்களைச் சரி செய்யலாம். தண்டனையைக் கூட்டலாம், இல்லாவிடில் புரியவைக்கலாம். அதற்கான விழிப்புணர்வைப் பொது வெளியிலும் பள்ளிக்கூடங்களிலும் ஏற்படுத்தலாம். ஆனால் அதற்கான அரசுத் திட்டம் நம்மிடம் இதுவரை என்ன இருக்கிறது? சட்டம் இருக்கிறது. ஆனால் அது கூராய்வு செய்து குற்றவாளியைப்

பிடிக்கிறதா? பெண்கள் மீது மட்டும் அல்ல, இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் மீதும் மக்களுக்கு ஓர் அறிவியல் பார்வை வேண்டும், இதுதான் அடிப்படை.

இந்தப் பூமி இயற்கையால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இங்குள்ள உயிரினங்களும் அப்படித்தான் என்கிற பகுத்தறிவை மனிதன் அடிப்படையில் பெற்றிருக்க வேண்டும். ஆனால் இங்கே அப்படி இல்லை. அறியாமை எனும் மண்ணை எட்டு பத்து லாரி அள்ளித் தலையில் போட்டுக்கொண்டு வாழ்கிறவனை என்ன செய்வது. மூடத்தனம் நிறைந்த பொய் நம்பிக்கைக்குள் திருடர்கள் ஒளிந்துகொள்ள ஏராளமான இடங்கள் இருக்கின்றன. எடுத்துச் சொன்னால் கூட உண்மை வெகு ஜனங்களுக்குக் கசக்கிறது. ஒரு 500 ரூபாயை எட்டு மணி நேரம் உழைத்துப் பெறுவதை விட அரை மணி நேரத்தில் 2000 ரூபாய் கிடைக்கும் குறுக்கு வழி இவர்களுக்கு ஒரு வித சுகத்தைத் தருகிறது. இது போலத்தான் இந்தச் சாதி, மதம், கடவுள் போன்றவையை முதலாளித்துவமும், போலி அரசியலும் தனது ஆயுதங்களாகப் பயன்படுத்துகின்றன. இவற்றை எல்லாம் அழித்தொழித்தாலே இங்கே எல்லார்க்கும் எல்லாமும் கிடைத்துவிடும்.

ஆயிரம் பிரச்சனைகள் சூழ்ந்திருக்கின்றன, ஆனாலும் அவற்றையெல்லாமும் தாங்கிக்கொண்டு புன்னகைக்கிற பெரும் கடவுள் பெண்கள். பெண்களின் ஒவ்வொரு பிராயத்திலும் ஒரு பிரச்சனை இருக்கிறது. பிறந்தவுடனும் அதன் பிறகும், ஏன் பத்துவயது வரும் வரைகூட ஒரு ஆண் குழந்தை நிர்வாணமாக இருக்கலாம் இச்சமூகத்தில். அந்த வயது வரை அந்த ஆண் குழந்தையின் குறியைச் செல்லமாகக் கொஞ்சவும் செய்கிறார்கள். ஆனால் பிறந்த நிமிடம் தொட்டு பெண் குழந்தையின் நிர்வாணத்தை இச்சமூகம் சம்மதிப்பதில்லை. அந்தக் குடும்பம் அதை அசிங்கமாகப் பார்க்கிறது. அதே சமூகம்தான் அந்தப் பெண் குழந்தை வளர வளர அவளின் நிர்வாணத்திற்காக அலைகிறது. பெண்களை நிம்மதியிழக்கச் செய்கிறது. இச்சமூகத்தைப் பற்றி ஒரு பெண் குழந்தை என்னதான் நினைக்கும், எப்படித்தான் புரிந்துகொள்ளும்?

பெண்கள் சுதந்திரமாக வாழ, சமத்துவமாக வாழ இந்தப் பூமி சுற்றவில்லையா என்கிற கேள்வி அவர்களுக்குள் எழத்தானே செய்யும். இதைப் பெண்கள் வாழத் தகுதியற்ற உலகமாக மாற்றிய ஆணாதிக்கச் சமூகம் வெட்கப்பட வேண்டும்.

பெண்களே தமக்கு மாட்டப்பட்ட விலங்கை உடைக்க முயல வேண்டும். இல்லையெனில் ஒரு அங்குலம் அசையாது பெண்களுக்கான வெளி.

பலீலவி

பெண்கள் கூடிப் பேச வேண்டும்!
பிரபஞ்சத்தை ஆள வேண்டும்!
ஒரு பூ மட்டும் மாலை ஆகாது!
ஒரு நூல் மட்டும் சேலை ஆகாது!

நமது வாழ்வை நாமே வாழ
முடிவெடுப்போம் - இனி எவர் தடுத்தாலும்
பொறுக்காமல் தானே
போர் தொடுப்போம்!

சரணம் 1

பக்தி பக்தியென மோகம் கொண்டு
பணிந்தே கிடந்திடோம்!
ஆண்களின் தேரை தோளில் சுமந்தபடி
குனிந்தே நடந்திடோம்!

பின்னே செல்லவா நாம் பொறந்தோம்
தோழி கேளடி!
பிள்ளை பெற்றே பிள்ளை பெற்றே
இளைத்தோம் பாரடி!

குடும்பம் நடத்தவும் தெரியும்
கோட்டையை ஆளவும் தெரியும்!
உலக்கை பிடித்த கைகள் இனிமேல்
உலகம் எங்கிலும் விரியும்!

சரணம் 2

இரவு பகலெனும் பேதம் கீழித்து
குப்பையில் வீசுவோம்!
எந்த நேரமும் நமது நேரம்தான்
எழுந்து பேசுவோம்!

தோல்வி என்பது கிடையாது
தொடர்ந்து ஓடுவோம்!
துணியைப் போலே இருட்டைத் துவைத்துக்
கொடியில் போடுவோம்!

என்னடா இந்த இரண்டாம் சரணத்தில் 4 வரிகள் குறைவாக இருக்கிறதே என்று எண்ணுபவர்களுக்கு, அந்த நான்கு வரிகளும் அதற்கொரு குட்டிக் கதையும் சில விநாடிகளில் சொல்கிறேன்.

இப்பாடல் எனது “ஏகாதசி பாடல்கள்” முதல் தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளது, அதற்கும் முன் செம்மலர் இதழில் பிரசுரமாகியிருந்தது. இதை நண்பர் கரிசல் கருணாநிதி ஒலி நாடாவுக்காகவும் பாடியுள்ளார். வலைதளங்களிலும் கேட்கக் கிடைக்கும். சிபிஎம் தமிழ்நாடு தலைவர்களில் ஒருவரான தோழர் ஜி. ராமகிருஷ்ணன் அவர்கள் ஒருநாள் அலுவலகத்தில் பழைய பேப்பர்களை, புத்தகங்களை புரட்டிக்கொண்டிருக்கும்போது இந்தப் பாடல் பிரசுரமான செம்மலர் மாத இதழ் கையில் கிடைக்கிறது. பக்கங்களைத் திருப்புகையில் இந்தப் பாடல் அவர் கண்களுக்குத் தட்டுப்பட்டு, இதன் இறுதி 4 வரிகள் அவரை ஏதோ செய்ய என்னைத் தொலைபேசியில் அழைத்துப் பாராட்டினார். இவை நம் தோழர்கள் உறுதிமொழியாய் ஏற்று முன் நகர வேண்டிய வரிகள் என்றார். சும்மாவே ஆடுவோம், சொல்லவா வேணும்.

வாசல் படிகளைக் கடப்போம்
வழித்தடம் புதிதாய்ப் படைப்போம்!
சிறைகளின் கதவு திறக்காவிட்டால்
சிறகுகளாலே உடைப்போம்!

மயிலாடுதுறை புத்தகத் திருவிழா - 2024

படைப்பு பதிப்பக அரங்கு எண் : 64

படைப்பு பதிப்பக
நூல்கள் கிடைக்கும்

பிப்ரவரி 03 முதல் 12 வரை
காலை 10.00 முதல் இரவு 9.00 வரை
தருமபுரம் ஆதீனம் கலைக்கல்லூரி,
தருமபுரம், மயிலாடுதுறை.

தொடர்பிற்கு

+91 73388 97788 / 73388 47788

padaippu

admin@padaippu.com

www.padaippu.com

